

Anastasios S. Tzavaras, Amintiri despre batranul Porfirie

ANASTASIOS SOTIRIOS TZAVARAS

AMINTIRI DESPRE BATRÂNUL PORFIRIE PARINTELE NOSTRU DUHOVNICESC, STRAVAZATOR SI ÎNAINTEVAZATOR

Aparuta cu binecuvântarea Prea Sfintitului JUSTINIAN
Episcopul Maramuresului si Satmarului

Traducere din limba greaca de:
CRISTINA BACANU

Editura Bunavestire, Bacau, 1999

Fratilor mei duhovnicesti,

Aceasta carte duhovniceasca "AMINTIRI despre BATRÂNUL PORFIRIE, Parintele nostru duhovnicesc, stravazator si înaintevezator", o dedic tuturor fratilor mei duhovnicesti, aflati în toate colturile lumii, spre întarirea lor morala.

Ma rog ca Harul cel dumnezeiesc si rugaciunile fierbinti ale Parintelui Porfirie sa ne ajute sa ne gasim drumul spre mântuire prin pocainta si curata vietuire pe care le-a propovaduit, spre vesnica odihna în Împaratia Cerurilor, alaturi de Cuviosul nostru Parinte cel slavit de Dumnezeu si cel plin de har.

Prolog - la editia a cincea

Aceasta carte s-a ivit de la sine, izvorând din sufletul scriitorului, la puțin timp după adormirea Batrânului Porfirie. Fără a avea pretentia unei expuneri sistematice a celor scrise, cartea a fost bine primită de toți credincioșii creștini, care au văzut în scriitor doar un alt creștin, la fel de simplu ca și ei, care le vorbește în limbajul de zi cu zi despre toate lucrurile minunate și despre toate învățăturile pe care și le aminteste din discuțiile cu Parintele Porfirie.

Până acum au apărut patru editii, lucru ce vadește cu prisosință aprecierea de care se bucură în rândul cititorilor asemenea texte simple și ușor de înțeles, care prezintă întâmplări fără a recurge la analize foarte complicate, constituind un izvor ce ostoieste setea tuturor sufletelor însetate. În ce îi privește pe cei ce și-ar putea dori mai mult, cu siguranță există - și ne dorim să existe - alte cărți, mai voluminoase și mai amanunțite, care să descrie experiențele altor semeni de-ai noștri ce au viețuit alături de Parintele Porfirie.

De bună seamă, toate descrierile sînt inevitabil marcate de trăirile fiecăruia în parte și nu sînt excluse unele interpretări gresite, fie din partea scriitorului, fie din cea a cititorului. Astfel de lucruri se află în fiecare carte, chiar și în cele patristice și totuși acesta nu este un motiv temeinic ca să nu se mai scrie și să nu se mai editeze cărți, fie ele și simple, tocmai pentru că sînt de mare folos duhovnicesc.

Salutam faptul că scriitorul a daruit cuvenitele drepturi de autor pentru edițiile viitoare ale acestei cărți, Sfintei Mănăstiri de maici a Schimbării la Fata a Mântuitorului, mănăstire întemeiată de Parintele Porfirie.

Socotim ca aceasta va aduce bucurie în sufletele multor altor crestini.

Aceasta a cincea editie este revazuta si adaugita de scriitorul însusi. În rest s-au pastrat forma si continutul initial.

Scopul acestei carti nu este aducerea unor laude Parintelui Porfirie, ci acela de a-i îndemna pe toti sa-L iubeasca pe Hristos, Care este Totul, asa cum însusi parintele spunea. Daca fie si un singur suflet se va folosi de aceasta carte, atunci este îndreptatita osteneala celor ce au înlesnit aparitia sa.

Câteva cuvinte la editia a sasea

Aceasta a sasea editie a cartii a grupat tematic materialul cuprins, au mai fost adaugate câteva titluri, pentru o mai lesne gasire a celor cautate si de asemenea s-au facut unele revizuiuri si adaugiri. În rest, cartea pastreaza forma cunoscuta, sub care a fost atât de îndragita de cititori.

În loc de prolog Despre Bunicutul nostru, caci asa îi spuneam Parintelui Porfirie cei mai multi dintre fiii sai duhovnicesti, cu mare greutate voi putea scrie câteva rânduri eu, nepriceputul. Totusi o voi face doar pentru a va linisticugetul si pentru a raspunde iubirii voastre. Voi asculta cuvintele Domnului nostru, care spun ca El i-a facut minunati pe sfintii Sai si ca este El Însusi Minunat întru sfintii Sai.

Desi nu sînt teolog si nici nu sînt daruit cu talent literar, nefiind filolog sau literat si, prin urmare, necunoscând sensurile si formele trebuincioase unei

asemenea lucrari, ma voi stradui sa povestesc ce stiu despre Parintele Porfirie, mânat de dragostea mea pentru sfintia sa, scriind acestea pentru slava Preasfintei Treimi.

Prima oara am auzit vorbindu-se despre Parintele Porfirie într-o zi pe când sedeam la o masa, în curtea unei gospodarii din satul Mazi, din regiunea Lokrida, vorbind cu câtiva consateni de-ai mei.

Dumnezeu a aratat ca Parintele Porfirie a fost un sfânt. El a aratat primul si abia apoi noi, ceilalti, care am trait sau am auzit despre minunile sale. Domnul l-a facut sfânt si în curând va fi recunoscut ca sfânt chiar de Biserica, daca nu pentru alte virtuti, macar pentru fierbintea sa iubire pentru Dumnezeu, pentru credinta sa neclintita si pentru desavârsita smerenie înaintea Sa, dovedite printr-o deplina ascultare.

Adesea parintele îmi spunea: „Ascultarea, fiule, este adevarata smerenie”.

Eu, ca fiu duhovnicesc al Parintelui Porfirie, chiar de la început, de când am aflat unele întâmplari legate de sfintia sa, dar chiar si mai apoi, când am venit la Atena ca sa dau examen la Aviatie, si toata viata mea, pâna în ultimile zile ale parintelui, când a plecat la Muntele Athos, locul pe care îl orânduise pentru obstescul sau sfârșit, am încercat mereu sa aflu alaturi de sfintia sa cât mai mult si sa îi urmez exemplul.

Astfel, mai întâi în Biserica Sfântul Gherasim de la Policlinica din Atena si mai apoi la Sfântul Nicolae în Kallisia si la Manastirea din Milesi, precum si în toate casele si spitalele unde a fost tratat pentru diversele boli pe care le îndura pentru iubirea lui Hristos, nu am pierdut nici o ocazie de a-i fi alaturi. De multe orimergeam împreuna cu parintele în diverse locuri, cu masina mea.

Asa l-am putut vedea cum se ruga necontenit, cum saruta icoanele, cum aprindea lumânarile, cum se purta cu

fiecare om ce venea la sfintia sa, cum ierta, cum vorbea, cum pasea, cum slujea, cum ne dadea curaj, întarindu-ne în credinta noastra si cum, în cele din urma, pentru a evita zarva, a preferat sa-si dea obstescul sfârsit la Muntele Athos - Gradina Maicii Domnului, pe care mult o iubea si care îi era calauzitoare -, precum si multe altele. În acest chip, în viata fiind, dadea slava cerescului nostru Parinte.

De aceea si Hristos l-a slavit pe Parintele, prin multa dragoste pe care i-au aratat-o oamenii cât timp a trait, vazându-i sfintenia. În fiecare zi veneau la sfintia sa zeci de masini si de autocare pline cu oameni, care voiau doar sa primeasca binecuvântarea sa.

Dumnezeu i-a daruit slava pe pamânt, dar si în ceruri, de unde mijloceste acum laolalta cu alti sfinti, pentru mântuirea noastra, ajutându-ne în toata nevoia, ori de câte ori îl chemam. Stiu ca acest lucru este adevarat, pentru ca de fiecare data când i-am cerut ceva, nu m-a respins nicicând, în masura în care cele cerute erau spre binele meu.

Darul stravederii (adica acela de a fi vazator cu duhul), precum si darul profetiei (adica de a putea spune cele viitoare) - fiindca pe lângă toate celelalte daruri ale sale, parintele fusese daruit de Dumnezeu si cu aceste doua daruri - le folosea, asa cum ne spunea adesea, pentru a-i ajuta pe semenii nostri sa se înalte duhovniceste, pentru a le trezi râvna pentru Hristos si pentru Biserica Sa.

Aceasta este umila mea parere despre sfântul Parinte Porfirie si cred ca trebuie sa fiti încredintati de temeinicia ei, pentru a-l avea cu totii sprijin si mijlocitor înaintea lui Dumnezeu. Fiindca tot binele de Sus purcede si, de-l vom cere cu smerenie si dragoste, nu vom fi nicicând lipsiti de el.

În chip de testament Parintele Porfirie ne-a lasat o scrisoare ce cuprinde câteva povete foarte însemnate pentru noi, fiii sai duhovnicesti, scrisoare pe care o transcriu aici,

ca sa aflati cu totii ce ne-a spus înainte de a pleca de la noi cu trupul.

Ne-a sfatuit în ce chip putem deveni cu totii fiii lui Dumnezeu si ne-a povatuit sa încercam sa urmam cât mai bine tot ce am învatat, ce am auzit si am trait alaturi de sfinția sa, fiindca doar astfel se va bucura privindu-ne din ceruri si ne va putea ajuta, spre slava lui Dumnezeu Tatal, a Fiului si a Sfântului Duh. Amin.

Scrisoarea Batrânului Porfirie catre fiii sai duhovnicesti

Iubitii mei fii duhovnicesti,

Acum, când mintea-mi este înca întreaga, vreau sa va dau câteva sfaturi. De mic copil ma aflam tot în pacate. Când m-a trimis maica mea sa pazesc vitele pe munte - caci tatal meu, fiind saraci, plecase în America sa lucreze la canalul Panama pentru noi, copiii sai -, pe când pasteam vitele, citeam silabisind viata Sfântului Ioan Kalivitul. Si l-am îndragit foarte mult pe Sfântul Ioan si ma rugam îndelung, ca un copilce eram de doisprezece-cincisprezece ani, nu-mi mai amintesc prea bine. Si vrând sa-l imit, cu foarte multa lupta am plecat de la parintii mei pe ascuns si am ajuns la Kafsokalivia, în Muntele Athos si am intrat în ascultare la doi Batrâni ce erau frati buni, Pantelimon si Ioanichie. S-a întâmplat sa fie foarte evlaviosi si plini de virtuti, asa ca i-am îndragit foarte si, de aceea, cu rugaciunile lor, faceam deplina ascultare.

Acest lucru m-a ajutat foarte mult; simteam o mare iubire pentru Dumnezeu si petreceam foarte bine. Însa, cu îngaduinta lui Dumnezeu, pentru pacatele mele, m-am îmbolnavit foarte rau. Atunci Batrânii mei m-au povatuit sa

ma duc la parintii mei, în satul meu, la Sfântul Ioan din Evvia.

Si, desi de mic copil facusem pacate multe, când m-am întors în lume am continuat a face pacate care, pâna astazi, s-au înmultit foarte mult. Lumea însa m-a socotit bun si acum toti spun ca sunt sfânt. Eu însa, simt ca sunt cel mai pacatos om din lume. Câte mi le-am amintit, desigur le-am marturisit si stiu ca Dumnezeu mi le-a iertat pe cele spovedite, însa acum simt ca si pacatele mele sufletesti sunt foarte multe, asa ca va rog pe voi, cei care m-ati cunoscut, sa va rugati pentru mine, fiindca si eu, cât am trait, m-am rugat cu multa smerenie pentru voi. Iar acum, ca ma îndrept spre cer, cred ca Dumnezeu ma va întreba: „Ce cauti tu aici?”. Iar eu Îi voi spune: „Nu sînt vrednic, Doamne, de acest loc, ci, ceea ce iubirea Ta va voi, sa mi se faca mie”. Mai departe nu stiu ce va fi. Îmi doresc însa sa lucreze iubirea lui Dumnezeu.

Si întotdeauna ma rog ca fiii mei duhovnicesti sa-L iubeasca pe Dumnezeu, Care este totul, ca sa ne învredniceasca sa intram în nezidita Sa Biserica de pe pamânt. Fiindca de aici trebuie sa purcedem. Eu întotdeauna m-am straduit sa citesc imnele Bisericii, Sfânta Scriptura si Vietile Sfintilor nostri si ma rog ca si voi sa faceti acelasi lucru. Eu m-am straduit, cu darul lui Dumnezeu, sa ma apropiu de Dumnezeu si ma rog ca si voi sa faceti acelasi lucru.

Va rog pe toti sa ma iertati pentru toata supararea ce v-am pricinuit.

Ieromonah Porfirie
Kafsokalivia, 4/17 iunie 1991

Voi continua acum încercând sa va prezint câteva elemente biografice legate de Batrânul Porfirie, diferite întâmplari, mai mari sau mai mici, sfaturi, povete, învățături și multe altele, din care putem pricepe treapta înalta de sfințenie la care ajunsese Parintele Porfirie, cugetul și nenumaratele daruri de care s-a învrednicit cuviosul Batrân. Voi descrie felul în care tamaduia oamenii, ajutorul pe care îl dădea tuturor celor ce se duceau la el sau îi telefonau sau îl chemau în rugăciune. Ma rog ca și din locul cel înalt în care se afla acum, eliberat de învelisul său trupesc, și unde se desfășoară de Harul deplin al lui Dumnezeu Cel în Treime, să ne dăruiască tuturor tot binele spre mântuirea sufletelor noastre.

Toate acestea nu oglindesc pe deplin bogăția vieții sale și numărul foarte mare al fiilor săi duhovnicești de toate vârstele și de toate stările sociale.

Câteva date biografice despre Batrânul Porfirie

Duhovnicescul Parinte Porfirie a adormit întru Domnul în Chilia (Coliba) Sfântului Gheorghe, de la Sfântul Schit al Sfintei Treimi din Kafsokalivia, de la Muntele Athos, la orele patru și treizeci dimineata, în ziua de 2 decembrie 1991, în al optzeci și saselea an al vietii sale.

S-a nascut la 7 februarie 1906, lângă satul Sfântul Ioan din Karystia (Evvia), aproape de Aliveri, din parinti saraci, pe nume Leonidas și Eleni Bairaktari. Tatal sau, Leonidas, care din pricina saraciei a fost silit să plece în lume ca să lucreze la canalul Panama, a fost și psalt (cântaret la biserică) în satul sau. Ca psalt l-a însoțit adesea pe Sfântul Nectarie, fiindu-i ajutor în calatoriile sale.

La Botez Parintele Porfirie a primit numele de Evanghelos. A fost al patrulea din cei cinci copii ai parintilor sai.

A urmat cursurile scolii din sat doar vreme de doi ani și, din pricina saraciei, a fost nevoit să parasească școala, astfel la vârsta de opt ani a început să lucreze micile ogoare detinute de familia sa și să păzească animalele. Pentru a câștiga mai mulți bani, de mic a început să lucreze la minele din zona și, mai apoi, la niște bacani din Halkida și din Pireu.

Înca de mic, parintele se dezvoltă foarte repede și, așa cum el însuși povestea, își radea barba de la vârsta de opt ani. De mic era foarte serios, harnic și îngrijit, arătând mult mai mare decât era în realitate.

Citind silabisit viața Sfântului Ioan Kalivitul, în timp ce pastează oile, dar și pe când lucra la bacania din Pireu, a simțit o dorință fierbinte de a-l imita. De aceea a pornit-o în mai multe rânduri spre Muntele Athos dar, din diferite

pricini, se întorcea înapoi. În cele din urma, pe când avea doisprezece sau paisprezece ani, a pornit, fara stirea alor sai, hotarât sa ajunga la Sfântul Munte, iar dorinta i s-a împlinit, cu binecuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos.

Pronia cea dumnezeiasca a iconomisit astfel lucrurile încât a fost primit ca ucenic, în ciuda vârstei sale fragede, de catre doi frati împreuna nevoitori, evlaviosi si plini de virtuti, pe nume Pantelimon si Ioaniche, ce vietuiau în Chilia Sfântului Gheorghe din Kafsokalivia.

I-a îndragit de îndata pe cei doi Batrâni, cu tot entuziasmul inimii sale tinere si s-a supus lor fara gânduri de prisos, ca lui Hristos Însusi si, cu multa râvna, bunavointa si smerenie, le împlinea tot cuvântul. Singurul lui necaz era ca nu îl puneau la si mai multa nevointa, despre care, din putinele lucruri pe care ni le-a spus despre acea perioada, stim ca era o nevointa neîncetata, intensa, plina de bucurie si de asprime în acelasi timp. Mergea desculț prin zapada, batând carari anevoioase. Dormea foarte putin, întins pe podea, acoperit doar cu o patura, chiar si pe timpul iernii. Facea multe metanii, cu trupul gol de la brâu în sus, ca sa nu-l fure somnul. Sculpta lemnul, dar lucra si în aer liber, unde aduna lemne si melci, cara pamânt cu spinarea de la mari distante, fiindca voiau sa faca o mica gradina în partile stâncoase ale Chiliei Sfântului Gheorghe. Totodata se straduia sa aiba atenta îndreptata la citirile si troparele sfintelor slujbe si sa le învete pe de rost. A învățat pe de rost Sfintele Evanghelii în timpul rucodeliei si le repeta întruna, ca sa nu-i poata patrunde în minte nici un gând. Asa cum spunea mai târziu el însusi, în vremea aceea era „în necontenita miscare”.

Principala caracteristica a ascezei sale nu era totusi lupta trupeasca, ci deplina ascultare înaintea Batrânilor sai, totala dependenta de acestia, afierosirea sa plina de iubire, încredere si admiratie, fata de ei, afierosire prin intermediul

careia putea primi în viața sa, traiurile Batrânilor sai. Astfel copilul nestiutor de carte, ce urmăsea doar două clase la școala din sat, urmând cu dragoste fierbinte cuvintele cele sfinte despre iubitul nostru Iisus Hristos, a izbutit în doar câțiva ani să învețe toate lucrurile pe care noi nu sîntem în stare a le învăța, mergând la școala și la universitate ani mulți, dar lipsiti de rîvnă, și avînd la dispoziție cărți și profesori învățați.

Cînd a sosit clipa , a fost tuns monah și a primit numele de Nichita.

Datorită smereniei sale și a ascultării ce o făcea, a primit din tinerețe darul de a vedea cu ochii duhovnicești - atunci cînd lucră Harul cel dumnezeiesc - întîmplări și fapte din lumea firii, a sufletului și a duhului, fără opreliști temporale sau din partea firii.

A fost îmbrăcat asadar cu putere de Sus și a dobîndit daruri mai presus de fire.

Primul semn a fost acela că i-a putut vedea de la mare distanță pe Batrîniile sai, cînd se întorceau de departe, deși, în locul în care se aflau, nu puteau fi văzuți de nimeni.

Au urmat apoi și altele. Simturile i s-au sensibilizat foarte mult, iar capacitățile sale umane i s-au dezvoltat foarte puternic. Auzea și cunoștea graiul pasărilor și al animalelor, patrundîndu-le înțeleșul.

Simțea mirosurile de la mari distanțe. Recunoștea miresmele și compoziția lor, distingînd de foarte departe parfumul florilor.

Dupa ce se ruga cu smerenie, avea capacitatea de „a vedea” pîna în adîncul pămîntului și pîna în înaltul cerului, toate cele aflate acolo: ape, pietre, petrol, radiații, antichități îngropate, morminte ascunse, crapături în adîncul pămîntului, izvoare subterane, icoane pierdute, scene petrecute cu secole în urmă, rugăciuni îndreptate spre ceruri,

duhuri bune sau viclene, sufletele oamenilor si tot felul de alte lucruri.

Putea gusta apa aflata la mari adâncimi si masura adâncimea la care se gasea. Întreba stâncile, care îi povesteau luptele ascetilor dinaintea lui. Tamaduia doar privind locul bolnav. Vindeca doar prin atingere. Se ruga si rugaciunea se împlinea. Niciodata nu i-a trecut prin gând sa foloseasca darurile primite de la Dumnezeu pentru folosul sau personal si nicicând n-a vrut sa câstige ceva de pe urma celor ce îi erau descoperite de Harul dumnezeiesc.

Ori de câte ori lucra stravederea sa, îi dezvaluia gândurile ascunse ale oamenilor. Cu ajutorul dumnezeiescului Har putea cuprinde în acelasi timp trecutul, prezentul si viitorul, confirmând faptul ca Dumnezeu este Atotstiutor si Atotputernic. Stia ce se întâmpla cu toata zidirea, la marginile lumii, în profunzimea sufletului omenesc sau tainele istoriei. Era un om ce „primea” Harul cel dumnezeiesc ce purcede de la Dumnezeu care, din motive doar de El stiute, uneori nu-i dezvaluia chiar totul. În ce ne priveste, viata traita în Har este o mare taina, iar orice vorba de prisos ar fi o dovada de prea mare îndrazneala, daca ne-am ocupa de subiecte ce ne sînt necunoscute. Parintele spunea mereu acest lucru tuturor celor ce socoteau ca priceperea sa se datora altor cauze decât dumnezeiescului Har. Repeta adesea: „Aceasta nu e stiinta si nu e nici arta. Este HAR”.

Pe când avea douazeci de ani, s-a îmbolnavit de pleurezie si, la porunca Batrânilor sai, s-a întors în satul parintesc sa-si trateze boala. Gândul îi era însa mereu la Sfântul Munte.

S-a întors la Muntele Athos, dar tot urmând porunca Batrânilor, din pricina ca se îmbolnavise din nou, s-a asezat la o manastire din afara Sfântului Munte, mai precis la

Manastirea Lefka a Sfântului Haralambie din Evvia, lângă Avlonari.

A fost hirotonit preot la 27 iulie 1927 se catre episcopul de Sinai, Porfirie al III-lea, care l-a si numit Porfirie.

Dupa o vreme, Mitropolitul de Karystia din acea vreme, Pantelimon, l-a facut duhovnic, iar în anul 1938 a fost ridicat la treapta de Arhimandrit.

Pâna în anul 1940, Batrânul Porfirie a fost duhovnic în Evvia.

În luna octombrie a anului 1940, în urma cererilor sale i s-a împlinit dorinta de a-i sluji pe cei bolnavi si a fost numit paroh la Policlinica din Atena, aflata lângă Piata Omonia. A slujit acolo timp de treizeci de ani si, dupa iesirea la pensie, înca trei ani. În total a slujit ca paroh treizeci de ani si, pe lângă aceasta, mai era si duhovnic.

În acelasi timp lucra si pentru câstigarea traiului, fiindca voia sa economiseasca bani pentru a-si întretine parintii si alte rude, dar si pentru a ridica o manastire. Din aceasta pricina nu cunostea odihna. Dupa ce s-a pensionat, a plecat de la policlinica si s-a stabilit la Manastirea Sfântului Nicolae din Kallisia, ce se afla pe vechiul Penteli, unde si-a continuat lucrarea de duhovnic.

În afara pleureziei care l-a lovit în tinerete, la rastimpuri Parintele Porfirie a fost încercat si de alte boli. Pe când se afla la policlinica s-a îmbolnavit de rinichi si a fost operat cu mare întârziere, fiindca lucra neîncetat. De aceea a intrat în coma, iar familia sa a fost înstiintata de medicii sa îi pregateasca înmormântarea. Cu voia Domnului însa, parintele a revenit la viata, în ciuda prognozelor medicale, si a continuat sa slujeasca obstea Bisericii. Apoi si-a rupt piciorul. De asemenea, din cauza efortului pe care l-a facut în vreme când era în satul sau, Turkovuni, unde a

vietuit ani la rând si cara greutate mari, a hernie, care l-a chinuit până în ultimii ani ai vietii.

În anul 1978 a facut infarct miocardic. Când si-a revenit, a întemeiat împreuna cu câtiva dintre fiii sai duhovnicesci Sfânta Manastire de maici „Schimbarea la Fata a Mântuitorului”, dupa ce a primit trebuincioasa binecuvântare din partea Episcopului Atenei.

Manastirea trebuia sa se afle în Atena dar, din pricina faptului ca nu era spatiu îndeajuns, împreuna cu câtiva fii duhovnicesci a cumparat câteva terenuri în Malakasa (Attika), unde au ridicat un metoc al manastirii si o Sfânta Biserica, dupa ce au primit aprobarea legala din partea Bisericii Elene si a Mitropolitilor ei. S-a instalat asadar la acest metoc, unde i-a spovedit pe toti cei care veneau la el.

În timpul cât s-a aflat acolo a fost operat de cataracta si si-a pierdut vederea ochiului stâng si, mai apoi, si pe cea a ochiului drept. Din cauza efectelor secundare ale unei injectii cu cortizon ce i s-a facut în timpul operatiei de cataracta, a suferit mai multe hemoragii intestinale si, de atunci, a îndurat dureri cumplite. Totusi a continuat sa-i primeasca pe cei ce veneau la el, pe cât îi statea în putinta, si sa se roage smerit pentru necazurile lor.

De aceea s-a învrednicit de multe ori sa vada cu duhovniceasca bucurie ca Harul cel dumnezeiesc lucra, rezolvând problemele oamenilor.

La început îi povatuia pe oameni cu usurinta, dar mai târziu, din pricina multelor sale boli, doar se ruga pentru ei si foarte rar le dadea sfaturi. Se ruga în tacere, cu multa dragoste si smerenie pentru toti cei care îi cereau sa se roage pentru ei ca sa dobândeasca ajutorul dumnezeiesc.

Pregatindu-se de cele vesnice, la cererea sa, în anul 1984 i s-a dat Chilia Sfântului Gheorghe din Kafsokalivia, unde fusese tuns monah, Chile care atunci era nelocuita.

Acolo a instalat câtiva ucenici, dupa ce s-a dus el însusi acolo dar, tot din pricina neputintelor sale, își petrecea timpul mai mult la Manastirea din Milesi (Oropos).

Când a simtit ca i se apropie sfârșitul, s-a spovedit duhovnicului sau, care era batrân si foarte bolnav, si a primit iertarea pacatelor. Apoi s-a dus si s-a statornicit în Chilia sa de le Muntele Athos, fiindca dorea sa-si dea obstescul sfârșit în manastirea metaniei sale, unde își petrecuse viata duhovniceasca.

În acel loc aflându-se, dupa ce i s-a sapat un mormânt adânc, asa cum poruncise, a dictat unuia dintre fiii sai duhovnicesti o scrisoare de bun ramas, în care povatuia si își cerea iertare de la toti fiii sai duhovnicesti. Aceasta scrisoare, data 4 (dupa calendarul vechi) si 7 (dupa calendarul nou) iunie 1991, a fost gasita în vesmintele sale de îngropaciune, în ziua adormirii sale, dovada a necuprinsei si înaltatoarei sale smerenii.

Urmând poruncii sale, moartea sa a fost anuntata dupa ce a fost înmormântat, tocmai fiindca nu a voit ca fii sai duhovnicesti sa se osteneasca, venind la Muntele Athos pentru a asista la înmormântarea sa.

Totodata a voit ca înmormântare sa sa se desfasoare în simplitate si smerenie, avându-i alaturi doar pe fratii sai din Kafsokalivia.

În ultima noapte a vietii sale pamântesti s-a spovedit si a rostit rugaciunea mintii, în timp ce lângă el, ucenicii sai, urmându-i porunca, îi citeau Psalmul 50 si ceilalti psalmi, precum si „Slujba pentru cei de pe patul de moarte". Totodata spuneau rugaciunea „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieste-ma" pâna la împlinirea canonului pentru un schimonah.

Ucenicii l-au auzit soptind cu sfintele sale buze, vreme îndelungata. Ultimile cuvinte rostite de cuviosul parinte au fost cuvintele rugaciunii împaratesti a lui Iisus

Hristos: „ca toti sa fie una". Dupa acea l-au auzit repetând un singur cuvânt aflat la sfârșitul Noului Testament, mai precis la Sfârșitul Apocalipsei sfântului Ioan Teologul: „Vino!" („Da, vino, Doamne Iisuse Hristoase!").

În cele din urma Domnul, dulcele Iisus, a venit. Cuviosul suflet al Batrânului Porfirie i-a parasit trupul la ora patru si jumătate dimineata, în ziua de 2 decembrie 1991 si s-a îndreptat spre ceruri.

Sfintele sale moaste au fost depuse la Kyriakonul din Kafsokalivia, unde toata ziua parintii au citit asa cum cere traditia, toate Evangheliile, iar noaptea au facut priveghere pâna la ziua.

În zorii zilei de 3 decembrie 1991 pamântul a acoperit cinstitul trup al cuviosului parinte, în prezenta câtorva parinti de la Sfântul Schit din Kafsokalivia. Abia atunci, împlinind dorinta Parintelui Porfirie, au vestit moartea sa.

Cât a trait, Parintele Porfirie i-a primit pe toti. Prin smerita sa chilie au trecut sfinti asceti si criminali pacatosi, crestini ortodocsi, dar si oameni de alte culte sau chiar de alte credinte, oameni neînsemnati si mari personalitati, bogati si saraci, nestiutori de carte si oameni învatati, mireni si clerici de toate gradele. Fiecaruia dintre acestia i-a oferit iubirea lui Hristos, spre mântuirea sufletului.

Întotdeauna a aratat deplina ascultare fata de Biserica si nu facea nimic fara aprobarea ei. Spunea ca este preferabil sa gresesti, fiind în Biserica, decât sa lucrezi în afara ei, fie si cu îndreptatire.

Principala caracteristica a Parintelui Porfirie, în tot timpul vietii sale pamântesti, a fost deplina sa smerenie. Pe lângă aceasta dovedea deplina ascultare, iubire fierbinte, rabdare neclintita în dureri cumplite, discernamânt înțelept, stravedere limpede. De asemenea avea o mare sete de cunoastere, cunoscând o multime de subiecte variate,

acestea fiind un dar al râvnei sale catre Dumnezeu si nu al studiilor sale în lume, aproape inexistente. Avea mare râvna în tot ce facea si era foarte harnic.

Rugaciunea sa era neîncetata si smerita si, prin urmare, foarte eficienta. Gândirea sa pur Ortodoxa, dar lipsita de fanatism, era plina de viata si se interesa de problemele Sfintei Biserici, desi lucrul era aproape necunoscut celorlalti. Sfaturile sale erau încununate de succes, iar învataturile sale nenumarate. Slujbele sale erau pline de maretie, iar dimensiunea contributiei sale duhovnicesti, pâna de curând a fost tinuta în taina.

Fie sa avem toti binecuvântarea sa. Amin.

Din viata Parintelui Porfirie

Cum l-am cunoscut

Prima oara l-am vazut pe Parintele Porfirie în anul 1956, la Paraclisul Sfântului Gherasim de la Policlinica din Atena, când m-am dus sa ma spovedesc. Dupa ce m-am spovedit, mi-a citit rugaciunea pentru iertarea pacatelor si m-a întrebat:

- În meseria ta lucrezi cu caii?

- Nu, i-am raspuns. Dar de ce ma întrebat, parinte?

- Fiindca am vazut trecând prin fata ta un cal foarte frumos.

A tacut o vreme, apoi mi-a zis:

- Ei, nu conteaza.

Au trecut de atunci aproape treizeci si cinci de ani.

La rastimpuri îmi aduceam aminte de cele spuse de parintele, dar nu puteam sa le gasesc nici o noima, asa ca nu ma mai gândeam la ele.

Astazi însa, miercuri, 15 ianuarie 1992, ziua sarbatorii iubitelui nostru Sfânt Ioan Kalivitul, mi s-a lamurit nedumerirea si m-am bucurat foarte tare. Ba chiar am sarbatorit descoperirea cu lacrimi multe de bucurie.

În vreme ce îmi puneam în ordine grabitele notite pe care însemnasem toate lucrurile minunate si toate cuvintele de învatatura ale Parintelui Porfirie, chiar în clipa în care ma întrebam ce însemna trecerea aceluia cal prin fata mea, am auzit deodata o voce, ca o adiere de vânt, ce mi-a spus: „Este aceasta carte pe care o vei scrie despre mine”.

Doar aceasta întâmplare mi-a dat curaj mie nevrednicul, sa purced la editarea acestei carti ce cuprinde amintirile mele despre Parintele Porfirie, pe care îl rog sa

ma judece cu mare îngaduinta pentru neajunsurile cartii si totodata sa-mi dea binecuvântarea sa.

Amintiri de la Muntele Athos

Odata ne-am dus în pelerinaj la o manastire din insula Creta si acolo am întâlnit un calugar care traise o vreme împreuna cu parintele la Muntele Athos. Dupa ce s-au salutat, au început sa povesteasca cât de bine petreceau la Muntele Athos si ce lucruri minunate traiau Batrânii Batrânilor lor.

Îmi amintesc ca, la un moment dat, Parintele Porfirie a spus ca uneori, când trebuiau sa mearga de la o manastire la alta, unii dintre ei se deplasau zburând prin aer. „Cât de în urma sîntem noi astazi”, a spus Bunicutul.

Un monah batrân face metanii

Într-o zi parintele mi-a spus: „Pe când ma aflam la Muntele Athos, am intrat în biserica, m-am asezat în strana si ma rugam.

În aceeasi clipa intra în biserica un calugar care începu sa faca metanii si sa se roage, fara a fi vazut ca ma aflam acolo.

Atunci am vazut ca era scaldat tot într-o lumina mai presus de fire. Doamne, ce priveliste minunata! Ce priveliste cutremuratoare!”.

Cum s-a dus la Muntele Athos

Altadata, când l-am întrebat cum si când s-a dus la Muntele Athos, mi-a raspuns: „M-am dus pe când aveam doisprezece ani, urmând exemplul Sfântului Ioan Kalivitul. La vârsta de douazeci de ani am fost hirotonit preot, iar la douazeci si unu am fost facut duhovnic.

La început fiind lipsit de trebuincioasa experienta, le dadeam canoane grele tuturor monahilor si mirenilor care veneau sa mi se spovedeasca. De aceea, multi dintre ei reveneau dupa o vreme si îmi spuneau ca nu mai pot îndeplini canonul pe care li-l dadusem. Abia acum înteleg ce canoane grele le dadeam la început, lucru care se datora, de buna seama, nepriceperii mele. Sa sti ca era si plin de râvna.

Din aceasta pricina, odata când m-am dus acasa si l-am gasit pe tatal meu citind o evanghelie tâlcuita, i-am rupt-o. Ce mult greseam! Acum stiu ca nu trebuie sa fim fanatici în credinta noastra".

Cum facea ascultare

Într-o vreme aveam probleme cu un sef de-al meu, care era un om foarte sever. Când i-am spus Parintelui Porfirie ce pateam, mi-a raspuns:

- Sa faci ascultare, fiule, si sa fii rabdator. Sa nu îi raspunzi, ci mai bine roaga-te.

Când m-am plâns iar parintelui de purtarea sefului meu, mi-a zis din nou:

- Nu ti-am spus sa faci ascultare? Stii ce înseamna ascultarea? Ascultarea înseamna smerenie. Ai priceput?

I-am raspuns:

- Am priceput, Bunicutule.

- Nu, n-ai priceput. Hai sa-ti spun ceva ca sa înțelegi ce înseamna ascultarea.

Într-o manastire vietuia un monah foarte aspru, asa cum spui tu ca este seful tau. Toti calugarii care se duceau sa-i slujeasca, nu puteau sta cu el mai mult de o saptamana. Când am auzit acestea, mi-am zis sa merg si eu sa încerc.

Într-adevar m-am dus la chilia sa si, dupa ce i-am spus pentru ce am venit la el, mi-a zis:

- Bine, acum du-te pe unde ai venit. Si-mi arata fereastra.

Eu, fara sa mai stau pe gânduri, m-am dus si am iesit pe unde mi-a zis.

- Pricepi acum ce înseamna ascultarea?

- Da, înțeleg.

- Ei! Ce sa-ti mai spun? Am ramas cu acel calugar mai mult decât toti ceilalti monahi ce s-au dus la el, l-am slujit cu bucurie si, dupa o vreme, am plecat eu singur. Asta este ascultarea adevarata si asa te povatuiesc sa te porti si tu de acum înainte cu seful tau.

- Da, Bunicutule, asa voi face, i-am spus.

Dupa ce mi-a dat binecuvântarea sa, am plecat.

Infarctul

În anul 1978, într-o sâmbata seara, hotărâsem sa merg împreuna cu fiica mea la slujba la Biserica Sfântului Nicolae din Kallisia.

În noaptea acea am dormit foarte prost, având o stare de profunda neliniste. Asadar dimineata am hotărât sa plec cu doua-trei ore mai devreme decât plecam de obicei când ma duceam la manastire.

Îndata ce am ajuns în fata manastirii, îmi iesii în cale Bunicutul, care îmi zise:

- Vino, fiule. De ce ai întârziat atât?

Tocmai se suia pe magarus ca sa mearga pâna la locul unde opresc masinile.

- Am facut infarct si trebuie sa ma duci cât mai repede la spital, mai zise.

Asa am si facut. L-am dus de îndata la spitalul „Yghia”, unde i s-a acordat asistenta de care avea nevoie. De ce nu ma lasati sa plec?

Un frate duhovnic mi-a povestit urmatoarele:

„Bunicutul era foarte bolnav, dupa infarctul suferit în anul 1978. Eu eram unul dintre fiii sai duhovnicesti care îl vizitau adesea. Într-o zi când ma aflam singur lânga patul sau si ma rugam neîncetat pentru sanatatea sa, Bunicutul îmi spuse:

- De ce nu ma lasati sa plec, fiul meu? De ce nu ma lasati, ci ma tineti aici jos?

I-am raspuns:

- Bunicutule, doar stii ca te iubim foarte mult. Te iubim foarte mult si de aceea nu trebuie sa pleci, fiindca avem mare nevoie de tine. Te rog, parinte, nu te necaji pentru starea în care te afli, fiindca nu se cade.

Atunci Bunicutul îmi raspunde:

- Si eu va iubesc, fiule. Si eu va iubesc foarte mult.

Auzind acestea, am început sa plâng, mai spuse fratele meu”, încheindu-si povestirea.

Durerile pe care le îndura

De multe ori în ultima vreme îl tot întrebam:

- Ce mai faci, Bunicutule?

Uneori îmi spunea ca se roaga, iar alteori îmi spunea:

- Ei, am dureri mari, foarte mari, iar oamenii ce vin întruna la mine nu ma lasa deloc sa ma linistesc, nici ziua, nici noaptea. Toti vor sa primeasca ceva de la mine.

Vin necontenit, unul dupa altul, fara sa întelega ca nici eu nu pot. Ce sa fac? Dau slva lui Dumnezeu. Si, de durere, închidea ochii si strângea buzele.

Despre fotografii

Odata, când am vrut sa îl fotografiem, ne-a spus:

- La ce va trebuie fotografi, de vreme ce Dumnezeu ne fotografiaza în fiecare clipa si nici unul dintre filmele sale nu se distruge?

Maica ce i-a luat puterea

Ne dusesem împreuna la o manastire de maici si o maica ce își dorea foarte mult sa îl vada pe Parintele Porfirie a venit lângă el si apoi si-a aruncat asupra lui unul dintre vesmintele ei, ca sa ia binecuvântare.

În timp ce plecam, Bunicutul îmi spuse:

- Stii, fiule, în clipa în care maica si-a aruncat vesmântul asupra mea, am simtit cum am pierdut o mare parte din putere.

Plângând pentru altii

Într-o zi, l-am vazut plângând pe Parintele Porfirie, pe când se afla la una dintre manastirile pe care le vizita si l-am întrebat:

- De ce plângi, Bunicutule?

- Ei, din pricina ca maicile de aici nu fac ascultare cum se cuvine.

Anastasios S. Tzavaras, Amintiri despre batranul Porfirie

- Iarta-ne, Bunicutule, i-am zis. Ca nu ne pricepem în ce fel se cade sa ne purtam înaintea ta. Toti gresim.
Atunci Parintele Porfirie n-a mai zis nimic.

Compunea imnuri

În anul 1977 am vizitat împreuna cu Parintele Porfirie si cu alti doi frati, Manastirea Izvorul Tamaduirii din Hania (Creta). Aflându-ne în fata icoanei Maicii Domnului, ne-a pus sa cântam:

„Fecioara cea plina de har,
ulcior datator de mana,
revarsa asupra robilor tai,
izvoarele tale vesnic vii”.

Se inspirase din „Hristos a înviat!”. Imnul de mai sus îl improvizase imediat, fiindca putea face aceasta cu mare usurinta. De asemenea, de multe ori ne raspundea cu diverse stihuri rimate din cântece.

Rugaciunea

De fiecare data când se ruga, transpira foarte mult si își schimba foarte des camasile de corp. Despre felul în care se ruga obisnuia sa spuna:

- Eu pomenesc numele tuturor celor ce au venit sa îmi vorbeasca. Ma rog pentru toti, barbati, femei, copii, parinti si rude. Apoi îl rog pe Dumnezeu sa se milostiveasca si sa îi ajute pe toti cei care au venit la mine sau care mi-au vorbit, dar ale caror nume nu mi le mai amintesc. Pomenirea lor îmi ia mult timp, dar am credinta si încrederea deplina ca Dumnezeu ma aude.

Despre post

Într-o zi Parintele Porfirie mi-a spus:

- N-am mâncat si n-am baut apa de trei zile.

Despre alungarea gândurilor

Parintele Porfirie nu îngaduia sa fie asaltat de gânduri potrivnice voii lui Dumnezeu. Îsi misca brusc fie capul, fie mâinile, fie tot trupul, în functie de locul în care se afla, si astfel nu îngaduia sa îi fie pângarita lumea interioara.

Apreciere si smerenie

Vazându-i pe unii dintre fratii mei duhovnicesti, obisnuiam sa-l întreb pe Parintele Porfirie:

- Bunicutule, cine e acest om?

Când era vorba despre vreun profesor universitar, îmi raspundea:

- Acesta, fiule, este un foarte mare. Este profesor universitar. Noi nu sîntem nimic pe lânga el.

„Stii, când cineva îmi saruta mâna, cu degetele de la mâna fac semnul Sfintei Cruci, si astfel oamenii nu saruta mâna mea, ci Sfânta Cruce.

De asemenea, când vad ca cineva are nevoie de mine si nu îl pot ajuta în alt fel, având mâinile sub rasa, fac semnul Crucii cu mâna aflata sub rasa si astfel îl binecuvântez”.

În anul 1979, când m-am dus la Muntele Athos si m-a învrednicit Dumnezeu sa iau binecuvântare de la Parintele

Paisie, Sfintia sa m-a întrebat cine era duhovnicul meu. Raspunzându-i ca-l aveam duhovnic pe Parintele Porfirie, cuviosul Paisie mi-a spus:

- Fiule, oameni ca Batrânul Porfirie ne trimitе Dumnezeu doar o data la o suta de ani.

Dupa ce m-am întors de la Muntele Athos, i-am spus Bunicutului cele spuse de parintele Paisie, iar el mi-a raspuns:

- Ce tot spui? Putin într-adevar sînt cei care au daruri precum are parintele Paisie.

Cât de smeriti erau amândoi!

Rugaciunea sa îmi aducea odihna

De multe ori când vorbeam cu Batrânul Porfirie la telefon, îi spuneam:

- Parinte, rugati-va pentru mine.

- Ma rog, îmi raspundea.

- Îți multumesc, Bunicutule, îi spuneam.

Apoi închideam telefonul, fiindca stiam ca întotdeauna se ruga pentru mine, ca de altfel pentru toti fiii sai duhovnicesti, si ca ne supraveghea neîncetat, intervenind pentru noi de nenumarate ori, dupa cum bine stiu multi dintre fii sai duhovnicesti, care au petrecut ani de-a rândul alaturi de Parintele Porfirie.

Palme întaritoare

De multe ori când eram cuprins de împietrire duhovniceasca si de temeri, sau când mi se împrutina credinta, parintele încerca sa ma scoata din acea stare,

lovindu-ma usor peste obraz cu ambele palme. Rezultatul era întotdeauna cel scontat.

Unii oameni veneau la Parintele Porfirie fara sa stie de ce

Unul dintre fiii sai duhovnicesti mi-a povestit urmatoarele:

„Odata, cuprind de entuziasm am vrut sa-l cunoasca pe Parintele Porfirie si niste prieteni de-ai mei.

Asadar ne-am dus toti la parintele.

Dupa ce au luat toti binecuvântare de la sfintia sa, eu am ramas de vorba cu Bunicutul. Dupa ce a stat o vreme pe gânduri mi-a spus:

- De multe ori îmi dau seama ca unii oameni vin la mine fara sa stie prea bine de ce vin si vor doar sa îmi vorbeasca. Când vin astfel de oameni, îi evit si nu le vorbesc. Astfel îi fac de pleaca singuri”.

Sfaturi lapidare

Acelasi frate îmi povestea acestea:

„De multe ori când veneam din provincie, unde lucram în vremea aceea, intram la Parintele Porfirie, care ma slobozea sa plec, spunându-mi doar un singur cuvânt precum „rabdare” sau „ascultare”. Alteori îmi dadea un singur sfat lapidar „Nu te necaji” sau „Roaga-te”, fara a-mi mai spune nimic altceva. Pâna la urmatoarea vizita pe care i-o faceam Bunicutului, ma straduiam pe cât puteam sa aplic în tocmai acel unic cuvânt pe care mi-l spusese si, în functie de felul cum reusisem sau nu, parintele era multumit sau nemultumit”

Rastalmaciri

Într-o zi Parintele Porfirie mi-a spus acestea:

- Fiule, uneori vin la mine oameni carora una le zic si, dupa ce pleaca, ei se apuca si spun ca am zis altceva, folosindu-se de numele meu. Altii spun despre mine tot felul de lucruri exagerate. Ca as fi mag, ca sînt nebun, ca zbor prin aer, ca pot fi simultan în doua locuri si altele asemenea, care nu sînt decît capcane întinse de cel viclean înaintea lor. Darul pe care îl am, Dumnezeu mi l-a dat ca sa îi ajut pe semenii mei si ca sa devin si eu bun. Si eu sînt pacatos si vreau sa ma mântuiesc, ca tine si ca toti oamenii. De aceea ma necajesc lucrurile pe care le tot spun despre mine.

Astfel mi s-a plâns Parintele Porfirie.

Teologi neteologhisiți

„Unii teologi, spune parintele, sînt teologi doar dupa diploma, fiind în realitate niste teologi-neteologhisiți”.

Cunostinte de botanica

Odata parintele se afla pe un teren, unde lucra un buldozer. Tot sapînd, a dat peste o radacina. Bunicutul s-a aplecat, a luat radacina si a pastrat-o, zicînd ca este cel mai bun leac pentru gât.

Întelepciunea lui Dumnezeu în plante

Într-o zi m-am dus cu Parintele Porfirie la o sera. Ajunsi acolo, parintele mi-a spus:

- Vino sa vezi ceva!

- Ce, Bunicutule? l-am întrebat.

- Ia priveste cum stau bananele în acest banan. Vezi? ma întreaba.

- Ce e asa de deosebit? Am zis nedumerit.

- Priveste, fiule, cum orânduiește totul în chip minunat înțelepciunea lui Dumnezeu.

Din pricina greutateii sale, bananul nu-si îndreapta petiolul în sus, ci spre pamânt, putând tine astfel ciorchinele de banane. Altminteri, din pricina greutateii ciorchinelui, copacul s-ar dezradacina.

Gelozia si cancerul

Parintele spunea: "Femeile geloase, la fel ca si barbatii, se îmbolnavesc de cancer, din pricina supararii".

Hormonii

Parintele spunea: „Pastilele care contin hormoni, tulbura buna functionare a organismului. Iar echilibrul hormonal este perturbat din pricina supararilor. Uneori pastilele cu hormoni au atâtea efecte secundare, încât pot duce la schizofrenie".

Papagalul

De fiecare data când îi aduceam parintelui noi vizitatori, dupa ce primeau sfaturile sale si dupa ce la dezvaluia diverse lucruri, îi duceam apoi si la papagalul aflat acolo, care spune o multime de cuvinte si expresii precum: „Doamne, miluieste”, „Bunicutule” si altele, si de care se minunau toti.

Într-o zi stareta mi-a povestit ca papagalul spusese o fraza foarte cunoscuta, în chip schimbat, zicând: „Nu eu traiesc, ci Hristos traieste”.

Da a spus în tocmai aceste cuvinte.

Nu vorbi despre aceste lucruri

Odata Bunicutul mi-a spus:

- Din pricina bucuriei si a iubirii pe care o nutresc fata tine, îți dezvalui unele lucruri, însa te rog sa nu vorbești altora despre ele.

Eu însa nu ma puteam abține. Îmi era imposibil. Ma duceam si le notam sau, cu prima ocazie, le povesteam si altora, asa cum vi le povestesc acum voua.

Smerenie

Într-o zi i-am spus parintelui:

- Bunicutule, sfîntia ta esti asemenea Sfîntului Nectarie, prin lucrurile pe care mi le spui si mi le dezvalui. Atunci parintele mi-a raspuns, privindu-ma în ochi, cu fata plina de bucurie si de lumina:

- Te rog sa taci si sa nu mai spui acestea nimanui.

Revelatii si experiente

Bunicutul îmi vorbea adesea despre experientele pe care le traiau alti oameni alaturi de sfîntia sa, despre tamaduirile si descoperirile care se facusera prin Harul cel Dumnezeiesc. Socotesc ca toti acei oameni îsi vor povesti cîndva experientele, întocmai cum le-au trait.

„Daca as putea sa-i descriu fiecareia în parte ceea ce vad, s-ar face o coada de aici (de la manastire) pâna la Atena", mi-a spus altadata parintele.

Pe urmele Batrânului

„Sfârsisem Sfînta Liturghie la Biserica Sfîntul Nicolae din Kallisia si mergeam pe carare, îndreptându-ne spre locul unde lasasem masina, pentru a ne întoarce în Atena. Bunicutul mergea încet înaintea mea, iar eu veneam chiar în urma lui. Atunci mi-a venit ideea sa calc si eu exact pe urmele Batrânului, în timp ce spuneam în gând urmatoarea rugaciune:

„Doamne, Te rog, ajuta-mi sa calc pe urmele Parintelui Porfirie, în viata mea duhovniceasca, si sa îi seman cât se poate de mult, asa cum acum calc întocmai pe urmele sale". O vreme am continuat drumul astfel, calcînd pe urmele parintelui si spunînd în tacere aceasta rugaciune. La un moment dat Bunicutul se opri si m-am oprit si eu. Apoi se întoarce spre mine si ma binecuvînta, facînd semnul Sfintei Cruci, tocmai fiindca stia tot ce faceam si ziceam în sinea mea" ..

Fie ca noi toti sa avem binecuvîntarea sa.

Într-o zi Batrânul mergea pe o carare. În spatele lui mergeau doi frati duhovnicesti. La un moment dat unul îi spuse celuilalt:

- Vino sa-ti arat ce fac eu de-o vreme.

- Ce? îl întreba celalalt.

- Sa faci si tu, întocmai ce voi face eu.

Si se duse în spatele Bunicutului, pasind pe urmele sale, adica unde pasea Batrânul, își punea piciorul si el.

Atunci fratele îl întreba

- De ce faci asa?

- Ca sa îi seaman întru totul si ca sa vezi cât de mult tin la sfintia sa.

Atunci a început si acela sa paseasca as cum îi aratase fratele.

Bunicutul, care de buna seama stia ce faceau cei doi în urma sa, se amuza.

Macar de ne-am învrednici si noi sa calcam pe urma pasilor sai duhovnicesti.

Stravederea Parintelui Porfirie

Vedea apele si operatiile

Într-o zi mergeam cu masina mea, avându-l alaturi pe Parintele Porfirie si, fiindca mereu îl rugam sa-mi povesteasca diferite întâmplari duhovnicesti din viata sa, am vrut sa îmi spuna cum s-au petrecut lucrurile cu domnul Vasilis A., un om din satul meu, care venise odata îngrozit la cafeneaua din sat.

- Cum de ti-ai amintit de aceasta întâmplare? ma întreba parintele si începu sa-mi povesteasca.

„Ma chemasera în sat sa le spun unde se gaseste apa de baut. Eu nu prea voiam sa merg, dar au facut ce-au facut si m-au înduplecat sa ma duc sa le gasesc apa.

Domnul Mihalis A., varul acelui om, pe care îl cunosti si tu, ma chemase într-o zi sa merg pe ogorul lui ca sa-i spun în ce parte era apa. M-a luat cu masina din Atena si m-a dus direct pe tarina sa. Eu l-am rugat sa nu mai spuna nimanui ca am venit. El însa i-a spus ca am venit si domnului Vasilis, un bun prieten. Acela avea si el un ogor în partea aceea. În timp ce treceam pe tarina domnului, ca sa ne îndreptam spre locul domnului Mihalis, acela ma striga spunându-mi:

- Ei! Bunicutule, ia vino si pe ogorul meu sa-mi spui unde se afla apa de baut.

Apoi zise:

- Totusi sa sti ca nu se cade ca un preot ca tine sa se ocupe cu lucruri de felul asta, cu care încerci sa înseli lumea. Daca afla Episcopul ce faci, o sa-ti taie barba. Si-o fi vai de tine!

Atunci, apropiindu-ma de el, i-am spus:

- Ce rau fac? M-a chemat domnul Mihalis sa-i gasesc apa si, fiindca mi-a dat Bunul Dumnezeu acest dar, n-am vrut sa-l refuz.

- Cum poti sa spui asa ceva, Parinte? Cum cutezi a spune ca poti vedea unde se afla apa sub pamânt? M-a întrebat iar domnul Vasilis.

- Te asigur ca e adevarat. Si ai si oarecare dreptate, spunând ce spui, dar doar în ce priveste ochii pe care îi avem toti. Însa cu ochii duhului, care se afla în spatele acestora, poti vedea chiar si ce se afla dincolo de acest munte, în adâncul pamântului, în înaltul cerului si chiar mai departe.

Auzind acestea, încrederea domnului Mihalis în mine a început sa se clatine, facându-l sa-si schimbe parerea în privinta mea. Atunci Domnul mi-a descoperit ca Vasilis fusese operat de doua ori. Asadar l-am întrebat:

- Iata, bunaoara tu însuti ai doua operatii, una acolo, în dreapta, iar alta, mai jos, în partea stânga.

Si i-am aratat, peste haine, locurile unde se aflau cele doua operatii. Cel viclean însa l-a sfatuit sa spuna ca nu e adevarat ce îi descoperisem. Asadar a început sa protesteze, spunând ca nu a facut asemenea operatii.

Atunci, stiind ca Duhul lui Dumnezeu nu poate grai neadevar, i-am smuls camasa cu o miscare iute si am încercat sa i-o ridic, ca sa se vadeasca faptul ca spunea minciuni (În timp ce conduceam, Bunicutul mi-a aratat exact cum a facut acestea).

În momentul acela a început sa tremure din tot corpul, recunoscându-si greseala si, înfricosat, a prins a spune ca, într-adevar, facuse doua operatii, una de apendicita si alta pentru o afectiune grava a stomacului.

Dupa aceasta, plin de pocainta pentru pacatul sau si înfricosat de descoperire, ma tot ruga sa-l iert. În ce îl priveste pe domnul Mihalis, si-a recapatat încrederea în

mine si ne-am vazut de drum, lasându-l pe domnul Vasilis care, cuprins de spaima, a dat fuga în sat sa povesteasca amanuntit toate câte i se întâmplasera în ziua aceea".

Atunci i-am zis Parintelui Porfirie:

- Sa stii, Bunicutule, ca în ziua aceea m-am aflat si eu printre cei carora domnul Vasilis le-a povestit cele întâmplate. Daca nu gresesc, asta s-a întâmplat în anul 1954 sau 1955. Pe când stateam împreuna cu alti doi consateni sa o masa într-o curte, Vasilis a venit gâfâind, dar si foarte înfricosat, si ne-a spus:

„- Oameni buni, ce-am patit astazi, n-am mai patit niciodata în viata mea! Un preot mi-a spus totul despre mine si, mai ales, lucruri pe care nu le stia nimeni în afara de mine".

Apoi l-am întrebat pe Parintele Porfirie daca au gasit apa si mi-a raspuns:

- Am cutreierat toata tarina domnului Mihalis si, în cele din urma i-am spus ca nu era nici o picatura de apa, oricât de adânc ar fi sapat putul. Apoi m-a dus într-un alt loc numit Vivo, unde se afla foarte multa apa, dar care nu era buna de baut, fiind sarata.

Când l-am întrebat de unde stia ca apa aceea, aflata la mari adâncimi sub pamânt, era sarata, mi-a raspuns:

- Pai, doar am gustat-o si era sarata!

Arata de departe unde se afla apa

Odata, la Policlinica din Atena, unde slujea ca paroh la Paraclisul Sfântului Gherasim Parintele Porfirie, era internata o maica din Creta. Vazând-o parintele, a întrebat-o:

- Manastirea ta are apa de baut?

- Cautam, parinte, zise ea, dar nu am gasit.

Atunci Bunicutul i-a zis:

- Nu cumva în partea de jos se afla o stâna?

- Ba da, îi raspuse maica.

- Ei bine, chiar acolo, daca veti sapa un put, veti gasi apa îndeajuns pentru toata manastirea.

Când în anul 1977 ne-am dus în vizita în Creta la acea manastire, iesindu-i în întâmpinare, maica i-a spus:

- Parinte, ati avut dreptate. Am sapat acolo unde ne-ati spus si am gasit apa îndeajuns pentru manastire.

Multumit de rezultat, Bunicutul si-a facut cruce, iar noi ceilalti ne-am minunat de cele întâmpilate.

Vedea cele ascunse

Într-o zi când ma aflam în Kallisia, parintele îmi spuse:

- Vezi icoanele astea?

Si-mi arata niste icoane aflate în fata noastra în curtea manastirii.

- Le vad. De unde sunt, Bunicutule? l-am întrebat.

- Mi le-a descoperit Sfântul Nicolae, zise. Erau ascunse într-un loc, în spatele altarului.

Nu am mai spus nimic si nici nu l-am întrebat în ce fel i le-a descoperit Sfântul Nicolae.

Vedea moastele îngropate ale sfintilor

Odata parintele E. L-a rugat pe Parintele Porfirie sa îi spuna ce crede despre un loc, aflat în afara regiunii Hania, si unde se gasea o biserica distrusa. Parintele i-a raspuns:

- Acel loc este plin de sfîntenie, fiindca vad stralucind acolo moastele multor Sfinti.

La fel de multe moaste de Sfinti se afla si mai sus, unde se gaseste o alta biserica, despre care m-a întrebat altcineva.

Vedea obiecte arheologice îngropate

Mergeam cu masina mea pe drumul national ce duce de la Atena la Lamia si ajunsesem lângă un sat.

Împreuna cu mine era si Parintele Porfirie.

Cum privea înainte, la un moment dat îmi spuse:

- Vezi muntele acesta?

- Da, îl vad, i-am raspuns.

- Ei bine, chiar în daratul lui se afla îngropate multe antichitati.

Eu, care auzisem de la consateni de-ai mei ca pe undeva pe acolo, într-adevar se aflau antichitati, fara sa stau prea mult pe gânduri, i-am spus:

- Da, Bunicutule, se gasesc.

- Ce tot spui? Ma întreba parintele. Dar de unde stii tu ca exista, de vreme ce nu le vezi?

Am înteles ce voia sa spuna, si n-am mai zis nimic.

Dateaza antichitati care nu se vad

Unul dintre fratii mei duhovnicesti mi-a povestit urmatoarea întâmplare:

„În ziua de Boboteaza, în anul 1976, ma dusesem cu fiul fratelui meu în Kallisia. Îmi aduc aminte ca era zapada si ca îi duceam parintelui si niste lucruri.

Eu am intrat primul la parintele, am luat binecuvântare si-apoi a intrat nepotul meu. Bunicutul a început sa îi descrie un loc aflat în partea de sus a satului

nostru, caruia noi îi spunem Loutsa. Era un fel de podis, acoperit cu tot felul de ruine. Trebuie sa spun ca Parintele Porfirie nu fusese niciodata în satul nostru. Poate în trecere, dar nu a zăbovit niciodata. Asadar îi tot povestea nepotului meu despre acel loc, dar el nu stia nimic si nici nu fusese vreodata pe acolo. Atunci parintele îi zise:

- Du-te si spune-i unchiului tau sa vina aici.

Am intrat. Îmi amintesc ca, pe când eram mic, mergeam si ma jucam acolo cu ceilalti copii. Atunci parintele a început sa-mi povesteasca tot ce-mi aminteam eu de mic copil.

- Eu credeam ca acele ruine sînt de data mai recenta, poate medievale.

- Nu, zise parintele, ruinele dateaza din perioada miceniana.

Prin urmare parintele vedea acele locuri, fiind departe de ele, si chiar putea spune din ce epoca datau".

Toate cele auzite atunci de la Parintele Porfirie m-au impresionat foarte tare, continua fratele meu, si ma mai minunez si acum de stiinta Bunicutului nostru.

Cerceteaza sistemele organismului

Odata aveam niste probleme de sanatate, asa ca l-am întrebat pe Bunicutul daca vede ce am, iar el mi-a raspuns:

- Ma uit la tine si vad mai întai cum functioneaza sistemul circulator, apoi sistemul nervos, apoi sistemul digestiv, unde ai o problema la stomac.

Îmi spunea toate acestea de parca îmi facea o radiografie.

Cum a stiut ca un copil era surd

Odata Stareta M. Mi-a spus:

„Eram împreuna cu Parintele Porfirie. Cum mergeam noi pe drum, ne iese în cale o femeie cu un magarus, pe care era urcat un copil.

Înainte sa ajunga în dreptul nostru, parintele îmi spuse:

- Vezi copilasul acesta, calare pe magarus?

- Da, i-am raspuns.

- Ei bine, copilul acesta nici nu aude si nici nu vorbeste.

Când s-au apropiat de noi, se duce parintele la el, îl mângâie pe obraz si îl întreaba:

- Cum te cheama?

Atunci mama copilului vine repede la parintele si îi spune:

- Parinte, copilul nici nu aude si nici nu vorbeste.

M-am minunat de cele petrecute, îmi mai spuse maica Stareta", care îmi tot povestea ce i se întâmplase cu Parintele Porfirie.

Stia ce ne doare

Eram cu serviciul în Creta când deodata m-a apucat o durere cumplita de burta, încât a fost nevoie sa ma duca de îndata la spital.

Medicii, poate fiindca s-au grabit, au spus ca trebuie sa ma opereze imediat de apendicita.

I-am spus asadar în ce situatie ma aflam celuilalt duhovnic al meu, Parintele Elefterie - spre care ma îndrumase Parintele Porfirie, din pricina ca eram departe de sfintia sa, si pe care îl socotea un sfânt foarte mare - ca sa îi

cer sfatul. Parintele Elefterie a încercat sa vorbeasca la telefon cu Parintele Porfirie, ca sa îi cerem binecuvântarea. Pâna seara însa nu reusise sa-i vorbeasca parintelui, asa ca mi-a spus:

- Cu binecuvântarea Bunicutului, vom face cum au hotarât doctorii, fiindca asa ne-a sfatuit sa facem, când nu reusim sa îi vorbim.

- Sa fie binecuvântat, am zis.

Asadar, a doua zi dimineata, m-am lasat dus în sala de operatii, fara nici o tulburare. Dupa ce mi-au scos apendicele, au constatat ca nu avea nici o problema.

Dimpotriva, era foarte sanatos, dupa cum i-a spus Parintelui Elefterie chiar directorul spitalului.

În aceeasi zi, Parintele Elefterie veni la spital si îmi spuse:

- Sa stii, Tasos, ca am reusit sa vorbesc la telefon cu Parintele Porfirie, care mi-a zis: „Degeaba l-au operat, fiindca nu avea apendicita. Are o problema cu intestinul, aflat mai jos, care era iritat si de aceea avea dureri. Acum spune-i sa aiba rabdare”.

M-am bucurat auzind ce spusese Parintele Porfirie, care se afla la Atena si am facut asa cum m-a povatuit.

Dupa aproape cincisprezece zile, m-am dus la Atena la Parintele Porfirie, caruia i-am povestit cele întâmplante înainte si dupa operatie, iar sfintia sa mi-a zis:

- Bravo, fiule, te-ai nevoit, ai facut ascultare si ai fost rabdator.

La Atena am facut apoi analize care au aratat câta dreptate avusese Bunicutul, fiindca într-adevar intestinul subtire era iritat.

Astfel vedea Parintele Porfirie toate cele de departe sau de aproape, cu ajutorul Harului celui dumnezeiesc.

Un frate mi-a povestit urmatoarele:

„Pe când lucram la manastire m-am dus sa iau binecuvântare. Am îngenucheat înaintea parintelui sa ma binecuvinteze cu semnul Sfintei Cruci. Atunci Bunicutul mi-a spus:

- Vad ca umarul stâng îti este mai rece decât dreptul.

A spus aceasta fara sa fi pus mâna pe mine, care eram îmbracat.

Apoi a continuat:

- Cred ca ai artrita..

Într-adevar, din când în când ma durea omoplatul stâng".

Cunostea cauza bolilor

Într-o zi mergeam cu Parintele Porfirie pe strada Sokratous, îndreptându-ne spre unul dintre fiii sai duhovnicesti ce locuia într-un apartament de bloc. Înainte de a ajunge la el, ne-a iesit în cale un om orb.

Bunicutul l-a salutat si, dupa ce ne-am departat de el, m-a întrebat:

- Stii de ce a orbit acest om?

- Nu, i-am raspuns.

- Ei bine, a orbit din pricina ca, pe când construia acest bloc pe care îl vezi aici, multi mesteri din cei ce lucrau la constructia sa îl furau si el se necajea foarte tare. Si, de atâta suparare, si-a pierdut lumina ochilor.

Pe când intram în lift, parintele zise, surâzând:

- Ce norocosi sîntem, fiule, ca nu avem multe averi!

Vedea si boli vindecate

Un frate mi-a povestit acestea:

„Îmi iesise pe nas, în partea dreapta, chiar sub ochi, un neg mare ce mi-a trecut cam după zece zile.

Dupa ce au trecut cele zece zile, am venit din zona unde lucram, la Atena. Ducându-ma la Parintele Porfirie, acesta mi-a spus:

- Nu cumva în locul acesta ti-a iesit un neg mare acum vreo zece zile?

Si arata cu mâna partea stânga a obrazului sau, ce corespundea, asa cum ne aflam fata în fata, partii drepte a obrazului meu.

- Într-adevar, i-am raspuns, aratându-i partea dreapta a obrazului meu.

- Tocmai acolo aratam si eu, zise parintele.

Într-adevar, îmi aratase întocmai locul unde îmi iesise negul ce se vindecase înainte de a veni la Parintele Porfirie".

Simtea cum adia vântul în satul meu

Într-o zi i-am spus Parintelui Porfirie:

- Bunicutule, te rog sa-mi dai binecuvântarea sa îmi construiesc o casuta în satul meu, ca sa luam, eu, copiii mei si sotia mea, putin aer, fiindca „ne-a terminat" poluarea din Atena.

- De ce nu cumperi teren de casa chiar lângă manastire, unde sa vina copiii tai sa se joace, dar sa aiba si folos duhovnicesc? m-a întrebat parintele.

- Dar, parinte, n-am bani sa cumpar teren de casa în zona asta.

- Atunci cum vei putea cumpara în satul tau?

- Nu îl vom cumpara. Îmi voi construi casa pe un teren aflat în spatele casei parintesti, teren pe care mama mi l-a dat de curând.

- Ia sa-l vad, îmi zise. Ei, e foarte frumos! Si mai are si un aer racoros, adus din golful Evviei!

- Într-adevar este foarte frumos, Bunicutule, întocmai cum vezi, desi nu te afli acolo. Chiar acolo vreau sa îmi construiesc casa.

- Atunci ai binecuvântarea mea, fiule, zise parintele însemnându-ma cu semnul Sfintei Cruci.

În cele din urma am ridicat acolo o casuta si, într-adevar, briza ce vine din golf este o adevarata binecuvântare dumnezeiasca, întocmai cum mi-a spus Bunicutul, aflat la o distanta de o suta de kilometri de acel loc.

Avea cunostinte stiintifice fara sa fi studiat

Un alt frate mi-a spus:

„Era, daca îmi amintesc bine, de ziua Sfintei Cruci, în anul 1977.

M-am dus la Bunicutul sa-l iau si sa-l duc sa vada un teren, lângă Kapandriti, pe partea stânga cum mergi pe drumul national spre Lamia. Pe când mergeam, înainte de a ajunge la destinatie, am trecut pe la o fabrica de materiale de constructie.

Am intrat în fabrica unde Bunicutul a vrut sa vada cum se produc materialele. A venit asadar, seful fabricii, iar Batrânul l-a întrebat prin ce metoda chimica sînt produse materialele. Seful fabricii i-a spus o metoda, dar parintele i-a raspuns ca produce materialele prin alta metoda. Acela a insistat ca produce materialele prin metoda aratata. Batrânul spunea ca seful fabricii nu spune adevarul. Desigur disputa lor era pasnica si civilizata. La un moment dat seful fabricii se întoarse spre Parintele Porfirie, spunându-i:

- Ei, parinte, cine se pune cu sfintia ta îsi gaseste beleaua.

Eu nu pricepeam care era neînțelegerea si din ce pricina, dar, dupa ce am plecat, parintele îmi spuse pe drum:

- Sa stii ca am staruit atâta fiindca mintea în privinta metodei chimice.

Când am ajuns la terenul pe care voia sa-l vada, se facuse deja foarte cald. Parintele îsi scoase rasa si culionul. Eu i le tineam, iar sfintia sa îsi puse pe cap un prosop, luând-o înainte, vreo sapte-opt metri, pe cararea de pe costisa. Toata regiunea era plina de brazii, în afara terenului pe care vruse sa îl vada. La un moment dat îmi spuse:

- Vad ca la o adâncime de vreo patruzeci de metri se gaseste apa, dar nu stiu daca e permanenta sau provine de la ploii (fiindca plouase cu o zi înainte).

Apoi a început sa-mi vorbeasca despre diverse fenomene meteorologice întâlnite în regiunea aceea, cum ar fi reciclarea aerului si multe altele, folosind termeni ca aratau ca avea cunostinte de meteorologie.

Cunoscând si eu putina meteorologie de la Aviatie, mi-am închipuit ca parintele citise undeva acele lucruri, fiindca folosea cu mare exactitate terminologia si se exprima foarte corect în descrierea acelor fenomene. Însa înainte sa-mi termin gândul, Parintele Porfirie se întoarse spre mine, spunându-mi:

- Ei, fiule, unora dintre prietenii mei le spun anumite lucruri pe care nu le-am citit nicaieri, ci le stiu datorita Harului celui dumnezeiesc.

Tot atunci îmi adusesem aminte si de întâmplarea de la fabrica unde, când vorbise de acea metoda chimica, mi-am închipuit ca citise undeva. La fel si în privinta apei si a altor fenomene despre vorbea uneori. Asta însemna ca Bunicutul vedea totul foarte limpede si ca stia o multime de

lucruri, fara a fi nevoie sa le învete sau sa le citeasca undeva.

Uluieste un electrician neîncrezator

Într-o zi Bunicutul statea întins în baraca, unde electricianul facea instalatia electrica. Afara astepta multa lume sa ia binecuvântare si sa-i ceara sfatul.

La un moment dat, electricianul îi spuse parintelui:

- Bine, parinte, ce tot vrea lumea asta adunata afara, de la un batrân ca sfintia ta?

- Ei, ce sa vrea? Vin unul câte unul aici, le spun câte o poveste si apoi pleaca.

- Dar bine, atât de prosti sînt toti, de asteapta atîta doar ca sa le spui o poveste si apoi sa plece?

- Desigur. Si de bine ce zici ca sînt toti atât de prosti, o sa-ti spun si tie o poveste.

Atunci parintele începu sa îi spuna totul despre familia sa si toate defectele sale. Uimit de aceste dezvaluiri, electricianul începu sa strige:

- Opreste-te, parinte. Opreste-te, fiindca tot ce spui acum nu sunt povesti.

- Ei bine, îi zise Bunicutul, atunci înceteaza a mai întreba si a fi curios. Vezi-ti de ale tale.

Urmarea tot ce facem

Într-o vreme citeam o multime de carti de muzica bizantina. Ducându-ma odata la Paraclisul Sfântului Gherasim si vazându-ma parintele, desi nu aveam nici o carte, m-a întrebat:

- Ce carti sînt astea pe care te tot vad citindu-le?

Anastasios S. Tzavaras, Amintiri despre batranul Porfirie

- Sînt carti de muzica, Bunicutule, i-am raspuns.
- A, bine, citeste-le în continuare.

Atunci am înteles ca urmarea tot ce faceam, oriunde ne-am fi aflat si orice am fi facut.

Un frate facea niste lucrari la terasa manastirii si, fiindca era foarte mult nisip, îi era lene sa mai coboare scara pentru a merge la toaleta, spunându-si în sinea sa ca nisipul va sterge urmele nevoilor sale.

Dupa un timp s-a întâlnit cu Bunicutul, care i-a spus:

- Alta data sa cobori jos.
- Va dati seama cum s-a simtit acel frate.

Sora S. Mi-a povestit urmatoarele:

„Ma dusesem la Manastirea Bunevestiri în satul Aliartos, iar la întoarcerea la Atena m-am oprit si la Parintele Porfirie, sa iau binecuvântare. Când am intrat la sfintia sa, i-am spus:

- Bunicutule, am fost la Manastirea Bunevestiri din Aliartos si, întorcându-ma la Atena, m-am oprit si la sfintia voastra sa iau binecuvântare.

Atunci parintele mi-a spus :

- Stiu unde ai fost, flica mea. Te-am vazut cum te ascunsesesi îndaratul coloanei.

M-au uimit foarte tare cuvintele Bunicutului si felul în care ne cerceta, cu atât mai mult cu cât lucrurile se petrecusera exact asa cum spusese".

Un alt frate mi-a povestit acestea:

„Fratele meu avea doi copii, dintre care unul suferea de dislexie. Asadar, într-o Duminica ne-am dus la Bunicutul în Kallisia, dupa ce reusisem sa îl conving pe fratele meu sa mearga la Parintele Porfirie, sa vada si sfintia sa copilul.

Odata ajunsi, parintele l-a binecuvântat pe micut, punându-si mâna pe capsor, dupa care ne-a spus amanuntit despre ce era vorba, punând diagnosticul bolii copilului cu atâta precizie încât ne-a lasat muti de uimire.

Îmi aduc aminte ca ne-a spus:

„Acest copil va vorbi când va împlini sase ani si înca atât de mult, încât îl veti sili sa se opreasca. Abia atunci va scapa de aceasta problema pe care o are acum”.

Pe atunci copilul avea vreo trei ani si jumătate.

Într-adevar, odata ajuns la vârsta spusa de Parintele Porfirie, copilul n-a mai avut probleme de vorbire.

Însa, continua povestirea fratele, aici as mai vrea sa adaug faptul ca, atunci când ne-am dus la Parintele Porfirie, acesta ne-a spus ca boala copilului a fost cu îngaduinta lui Dumnezeu, pentru îndepartarea parintilor si pentru sporirea lor duhovniceasca. Fratele meu si sotia sa erau oameni ce tineau la Biserica dar, ca multi oameni, nu foarte interesati si nu cu multa caldura în inimi.

Într-o buna zi, îsi continua povestirea fratele, cumnata mea lua copilul si îl duse la un psihiatru pe ascuns, fara sa stie nimeni.

În aceeasi zi i-am telefonat Batrânului sa vad ce face, iar el m-a întrebat:

- Ei, ia spune-mi, de ce a dus cumnata ta copilul la doctor?

Nici eu si nici fratele meu nu stiam nimic despre cele întâmplate, asa ca i-am spus ca nu stiam nimic, iar apoi l-am sunat pe fratele meu, pe care l-am întrebat daca într-adevar cumnata mea dusese copilul la doctor.

- Nu stiu, mi-a raspuns el.

Apoi am sunat-o chiar pe ea si am întrebat-o:

- Ai dus copilul la doctor?

- Da, l-am dus, îmi raspunse.

- Dar nu ti-a spus sa nu-l duca pe micut la doctor, fiindca boala era cu îngaduinta lui Dumnezeu, spre sporirea lor duhovniceasca". Si tu tot l-ai dus? Mi-a Dar nu ti-a spus Batrânul sa nu-l duci? Bunicutul îmi spusese: "Le-am mai spus si ca nu e nevoie sa mergem cu el pe la toti doctorii, caci se va face bine singur, când va împlini sase ani.

Într-adevar, cu ajutorul Harului dumnezeiesc, Bunicutul a vazut ca au dus copilul la doctor, stia si ce le spusese doctorul si i-a sfatuit sa nu mai mearga la doctor pentru aceasta problema.

Într-adevar, la vârsta de sase ani copilul s-a facut bine. De atunci au trecut zece ani, vorbeste fara nici un fel de problema si toate s-au petrecut întocmai cum a prevazut Bunicutul".

Ne cunostea gândurile

Într-o zi un frate i-a dat niste bani pentru trebuintele manastirii, vrând în felul acesta si sa îl convinga pe Bunicut, fie sa îi spuna câteva vorbe în legatura cu problema sa, fie macar sa îi acorde mai multa atentie decât celorlalti. Batrânul însa nu putea vorbi cu el. Atunci, iesind afara, fratele își spuse în sinea lui: „Eu îi dau atâtia bani, iar el nu mi-a zis azi nimic". Atunci Bunicutul îl striga sa vina înantru si îi spuse:

- Ia asculta! Eu nu ti-am cerut niciodata nici bani si nici altceva. De bunavoie îmi dai bani când vii pe aici.

De aceea socotesc ca nu cugeti cu dreptate. Si sa sti ca daca ti-am primit banii, i-am primit pentru nevoile manastirii.

Fratele ramase mut de uimire.

Într-o zi parintele îmi vorbea despre ceva, dar eu nu prea îl ascultam cu prea mare atentie. Când m-a întrebat daca am înțeles, am raspuns:

- Da, Bunicutule, am înțeles.

Parintele a vazut însa ca nu am înțeles, si mi-a spus:

- Ia spune-mi, sa vedem ce-ai înțeles?

Va puteti da seama cum m-am simtit.

Un frate mi-a povestit acestea:

Muncisem la manastirea Bunicutului, iar seara ne-am asezat putin sa ne odihnim. Ne-am adunat mai multi în jurul parintelui care se asezase pe o piatra, si-l ascultam.

Eu sedeam chiar în fata parintelui, care ne vorbea despre diverse chestiuni privind igiena si o viata sanatoasa în aer liber. În timp ce parintele vorbea, mi-am zis în sinea mea: "Ce tot vorbești acolo? Mai bine ne-ai spune ceva despre sufletul nostru, decât sa ne spui asemenea lucruri!".

Atunci parintele se întoarse o clipa spre mine si îmi spuse:

- Hai, mai, ca s-o mântui si sufletul tau!

Apoi reveni la chestiunile de igiena, continuând a vorbi cu ceilalti, care nu au înțeles nimic din ce îmi spusese parintele".

Într-o zi, pe când mergeam împreuna cu parintele pe o carare, în fata noastra aflându-se alti câțiva oameni, Batrânul Porfirie ma întreba:

- Stii la ce se gândeste femeia care merge în fata noastra?

- Nu stiu, i-am raspuns.

- Se gândeste la copilul ei, îmi raspunse parintele.

M-a mirat faptul ca i-a putut citi gândurile.

Ce lucruri minunate afli, vezi si auzi, când te afli în tovarasia unor oameni sfinti, cum era Bunicutul nostru.

Raspundea înainte de a fi întrebat

Într-una din zile când m-am aflat la Atena, m-am dus la Paraclisul Sfântului Gherasim de la Policlinica din Atena, unde se afla Bunicutul, pregătit să mărturisesc pacatele savârșite de la ultima spovedanie. Printre alte pacate pe care mi le notasem pe o hârtiuta, mi-am notat și să-l rog pe parintele să mă sfătuiască ce să fac și în ce fel să mă port, pentru a deveni mai bun. Asadar a doua zi m-am dus la biserică. Parintele se afla în dreptul ușii din dreapta a Sfântului Altar, cum intri înăuntru. M-a primit bucuros și, fără să-i fi spus pentru ce am venit la el, m-a chemat la el și a început să mă povățuiască, spunându-mi:

- Fiule, să fii mereu bun, să ierti, să iubești, să-ți faci treaba conștiincios, să te rogi și să te lupți.

Eu ramasesem mut, fiindcă cuvintele sale erau chiar răspunsul la întrebarea pe care voiam să i-o pun.

Un frate de-al meu era chinat de o nedumerire: se întreba dacă îl iubesc creștineste sau nu.

Odată când ne-am dus la Parintele Porfirie, așa cum faceam adesea, fără să-l întrebam nimic, acesta ne spuse:

- Ei, cât de mult tineti voi unul la celălalt!

Astfel ne-am liniștit amândoi.

Stie ce voiesc cei ce asteapta

Într-o zi în fața mănăstirii, împreună cu alți oameni, astepta într-o mașină roșie o doamnă. Se numea Maria și astepta să-i vină rândul să intre la parintele. Batrânul vedea că femeia avea o problemă gravă ce o nelinistea foarte tare, de aceea le-a spus surorilor să o cheme la el peste rândul

celor ce stateau acolo pentru a vorbi cu parintele. S-au dus asadar surorile la masina femeii si i-au spus sa intre la parintele, dar ea n-a vrut, fiindca era încredintata ca maicile faceau o confuzie de nume, în privinta persoanei chemate.

Chemând-o a doua oara, dupa ce s-au încredintat ca ea era aceea careia voia parintele sa-i vorbeasca, femeia i-a spus din nou ca trebuie sa fie o confuzie, fiindca parintele nu o cunoaste si nu a mai vazut-o vreodata. Totusi, le-a urmat.

Nu era nici o confuzie, asa cum crezuse Maria, ci Parintele Porfirie voise sa-i vorbeasca despre problema grava pe ce o preocupa.

Reaminteste

O sora mi-a povestit acestea:

„M-a sunat un preot din strainatate si m-a rugat sa îl întreb pe Bunicut daca îi dadea binecuvântarea sa întreprinda niste lucruri ce-l priveau într-o problema personala, despre care îl mai întrebuse si în alte rânduri.

Eu însa am uitat sa-i spun imediat Bunicutului, iar a doua zi, pentru prima oara, Parintele Porfirie m-a sunat la birou si, referindu-se la problema acelui preot, îmi spuse:

- Hai, fiica mea, vorbeste!

Dupa ce i-am prezentat problema preotului, mi-a zis:

- Sa faca întocmai cum i-am spus. Cu bine! Si închise telefonul".

Îl vedea pe cel viclean ispitindu-ne

Un frate mi-a povestit:

„Într-o zi la mine în casa mare zarva. Fiul meu cel mic se rasfata întruna ca un copil ce era, certându-se cu mama sa.

În tot acest timp eu simteam în casa prezenta mea, a sotiei, a copilului meu, dar si pe cea a satanei. Chiar în acele clipe de zarva suna telefonul. Era Bunicutul. Si, înainte de a apuca eu sa termin de spus mica rugaciune pe care o începusem, zicând „Dumnezeul meu, Te rog, alunga-l pe cel viclean din casa mea", deodata s-a asternut linistea în casa. Ridicând receptorul, am auzit vocea Batrânului ce îmi spunea:

- Gata acum. Cel rau îl pusese pe fiul tau sa se certe cu voi. Hai, la revedere! Mai zise parintele si închise telefonul.

Am ramas uluit de felul în care ne urmarea Batrânul", spuse fratele.

Un frate îmi povesti acestea:

„Într-o zi îl duceam undeva pe Parintele Porfirie cu masina mea. Cum mergeam asa, vazând la un moment dat un tânar pe o motocicletă care facea niste „figuri" foarte periculoase, îmi spuse:

- Ei, acum vad un diavol care sta chiar lângă el! Necuratul îl pune sa faca ce face, fiindca diavolul nu are dreptul sa-l ucida el însusi. Asadar, îndemnându-l sa faca lucruri de felul acesta, îl face sa se ucida singur".

Vede gândurile viclene

Acelasi frate mi-a povestit acestea:

„Într-o zi ma dusesem în Kallisia ca sa-l iau pe parintele. Mi-am lasat masina în locul unde începe cararea ce duce la manastire.

Îndata ce m-am dat jos din masina, m-au napadit deodata niste gânduri de hula, pline de nerusinare, împotriva Batrânului, ceva de neînchipuit! Am început sa-mi scutur capul, încercând sa ma lepad de ele.

Fiind asadar în starea aceasta, m-am asezat pe o piatra si-am început sa ma rog sa scap de aceste gânduri, stiind ca Batrânul cunoaste aceste lucruri. Si nu ma gândeam atât la Dumnezeu, cât la Bunicutul! În scurt timp gândurile s-au risipit si-am reusit sa ma linistesc.

Dupa vreo douazeci de minute am ajuns la manastire.

Parintele Porfirie ma astepta surâzator în poarta si, îndata ce m-am apropiat de el, mi-a zis:

- Ei nu te necaji. Astea sînt gândurile celui rau, nu ale tale, asa ca nu le da atentie.

Asadar, parintele îmi vazuse gândurile, îmi citise cugetul si de aceea îmi spusese sa nu ma mai gândesc la ele si ca nu sînt ale mele, ci ale celui viclean. Minunate lucruri savârsesc sfintii!"

Ne pazeste de duhul cel viclean

Un frate mi-a povestit urmatoarele:

„Într-o zi am plecat din Atena împreuna cu Bunicutul, ca sa vedem un teren. Asta se întâmpla înainte sa

cumpere terenul pe care se afla acum manastirea. Ne-am dus asadar la Inofita.

Pe drum parintele a început a-mi spune niste lucruri cu un înțeles atât de adânc, încât nu l-am putut patrunde. O vreme a continuat sa vorbeasca, apoi deodata a început sa strige:

- Mai omule, pricepi ce-ti spun?

Eu l-am privit cu mirare, spunând în sinea mea: „Doamne, ce-o striga Bunicutul asa tare? Nu l-am mai auzit niciodata strigând asa". Apoi i-am raspuns:

- Nu, Bunicutule, nu pricep.

A doua zi m-a sunat la serviciu si m-a întrebat:

- Ai bagat de seama ieri ca ti-am vorbit mai tare?

- Da, Bunicutule, i-am raspuns.

- Stii de ce am facut asta?

- De unde sa stiu, parinte?

- Ei bine, fiule, venea un duh necurat ce voia sa-ti sadeasca în minte gânduri de îndoiala despre cele ce-ti spuneam, asa ca am strigat ca sa te scot de sub înrâurirea sa.

- Cum, parinte? Cum e cu putinta asa ceva?

- Ei bine, este. Îti voi spune eu altadata cum anume.

Acum, ramâi cu bine, mai zise parintele si închise telefonul.

Altadata l-am întrebat despre aceasta, iar parintele mi-a spus:

- Ei, lasa asta acum. Gata! S-a dus!

„Matematici superioare", am cugetat eu în sinea mea".

Ne urmareste rugaciunile

Într-o seara, facându-si rugaciunea, un frate îl ruga pe Dumnezeu, Ca Batrânul sa primeasca un dar din partea sa, ca sa-l pomeneasca mai mult, dupa cum socotea fratele.

A doua zi dimineata Bunicutul îl astepta la usa din dreapta a Sfântului Altar al Bisericii Sfântul Gherasim.

Când s-a apropiat, parintele l-a întrebat:

- Ei, ce tot voiai de la mine, de m-ai deranjat toata noaptea trecuta?

I-a spus fratele ce dorinta avea. Atunci parintele i-a spus, surâzând, sa-i cumpere o carte cu titlul „Simbolica” de Androutsos. I-a scris titlul pe o hârtie, iar acela a pus-o de îndata în portofel, unde a si pastrat-o mereu ca sa n-o piarda, de parca ar fi primit un talisman de mare pret.

Apoi, ca sa-l pomeneasca si fratele pe el, Bunicutul i-a spus:

- În fiecare seara, înainte sa mergi la culcare, sa faci zece metanii si sa spui „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieste-ma”.

Astfel au aflat amândoi multumire.

O sora mi-a povestit urmatoarele:

„Acum câtiva ani, prin 1985 sau 1986, fica mea se simtea foarte rau. S-a dus asadar la cardiolog, care i-a spus ca facuse fibrilatie atriala. Medicul a insistat sa se interneze, fiindca altminteri, asa cum i-a spus sotului ei, risca sa faca o embolie.

Îndata ce am aflat acestea, am început a ma ruga cu durere în suflet lui Dumnezeu si Maicii Domnului, sa-i dea zile ca sa-si poata creste cei doi copii mici pe care îi avea.

Îndurerata cum eram, L-am rugat pe Dumnezeu sa o însanatoseasca si, totodata, sa-mi dea un semn din care sa vad ca raspunde rugaciunii mele, ca sa ma mai mângâi putin.

Astfel, în starea în care ma aflam, în aceeași zi, pe seara, cam pe la ora sase, ma suna un frate din Atenacare îmi zice ca Bunicutul îi daduse telefon si-i spusese sa-mi

transmita sa nu ma nelinistesc, caci toate vor merge bine, cu ajutorul lui Dumnezeu. Într-adevar, fiica mea s-a facut bine.

Ceea ce este cu adevarat important este faptul ca eu ma rugam lui Dumnezeu, aflându-ma în Creta, iar Dumnezeu mi-a trimis raspuns prin intermediul preabunului si sfântului nostru Bunicut.

De buna seama nu era prima data ca Dumnezeu raspundea cererilor mele, prin intermediul Bunicutului nostru, dat fiind ca si în alte rânduri ma înstiintase în acest chip".

Stia daca a murit cineva

Un frate mi-a spus:

„În ziua de 6 aprilie 1967, pe când ma aflam la serviciu, am fost înstiintat ca sora mea era grav bolnava. În realitate însa, ea murise. Asadar, înainte sa merg la spitalul la care era internata, am trecut pe la Sfântul Gherasim ca sa iau binecuvântare de la parintele. L-am gasit în biserica si l-am întrebat:

- Ce vezi, Bunicutule, despre starea sorei mele?

Parintele mi-a spus:

- Sa sti, fiule, ca Hristos îi învie pe cei morti.

Eu, fara a cugeta prea bine la profunzimea celor spuse de Parintele Porfirie, mi-am zis în sinea mea: „Ce tot zice parintele? Eu, care îl socotesc sfânt, îl întreb despre sora mea, iar el îmi raspunde cu asemenea cuvinte ciudate?". Am plecat apoi fara a-i spune nimic. Abia când am ajuns la spital si am aflat ca sora mea murise, am priceput întelesul Parintelui Porfirie".

Într-o zi de vineri, în anul 1977, un frate mi-a povestit acestea:

„Aflând ca mama se îmbolnavise grav, m-am învoit de la serviciu ca sa merg sa o vad, în satul nostru.

Înainte de a pleca spre sat, l-am sunat pe Parintele Porfirie si i-am spus:

- Parinte, mama mea e grav bolnava. M-au anuntat cei din sat si trebuie sa ma duc la ea.

Atunci Bunicutul îmi spuse:

- Ei, mama ta era plina de zile!

Eu n-am priceput prea bine ce voia sa zica. Când m-am întors la Atena, i-am dat telefon Bunicutului. A raspuns o sora, care m-a întrebat:

- A murit mama ta?

- Dar tu de unde stii? am întrebat-o.

- Mi-a spus parintele care a vazut, raspunse ea.

Am sunat iar dupa puțin timp si am vorbit cu parintele, care mi-a spus:

- Am vazut ca mama ta a murit si ca sufletul ei este bine. Am vazut ca se ducea la cer.

Îi spusese acestea si sorei cu care vorbisem la telefon. I le spusese înainte sa ma întorc eu din sat si înaintesa-i fi spus ca a murit mama. Într-o sâmbata s-a savârsit. Duminica am îngropat-o, iar dupa-amiaza eum-am întors si l-am sunat pe parintele de la fratele meu de acasa, care a auzit si el ce am vorbit la telefon cu Batrânul".

Cunoaste voia lui Dumnezeu

Cunosteam un cleric într-un sat vecin. Odata, pe când mergeam cu parintele, i-am pomenit numele aceluia, iar Batrânul a spus:

- Stii, odata ma dusesem acasa la parintele D. Dupa ce m-a primit, m-a rugat sa-i spun ce vad despre familia lui. Staruind foarte mult, m-a înduplecat. I-am spus asadar sa-mi aduca o fotografie cu întreaga sa familie. A gasit de îndata o fotografie si, dupa ce mi-a dat-o, am început sa-i spun câte ceva despre caracterul fiecaruia. Când însa am ajuns la fiica lui, nu i-am mai putut spune nimic!

- Hai, Bunicutule, spune-mi si despre ea, ma ruga preotul. Spune-mi!

Eu însa, fiindca nu vedeam nimic, i-am spus:

- Asa trebuia sa fie. Cu adevarat asa trebuia sa se întâmple.

Atunci parintele D. Sari în sus si-mi spuse:

- Da, Bunicutule, asa trebuia. Trebuia sa moara, fiindca era bolnava si suferea foarte mult.

Continuându-si povestirea, Bunicutul îmi spuse: „Vezi asadar, ca Dumnezeu vrea sa ne oprim într-un punct, iar ceilalti sa continue. De aceea nu îi puteam spune nimic despre fiica lui”.

Vedea Raiul

Dupa moartea parintelui Yannis K., Bunicutul vazuse ca parintele se afla în Rai, înconjurat de multa lumina.

Dupa vreo treisprezece ani s-a savârsit si preoteasa Maria K., iar când fiul sau A., l-a întrebat pe Parintele Porfirie despre parintii sai, acela i-a raspuns:

- Cu mare bucurie se bucura! Îi vad îmbratisati, bucurându-se împreuna de pacea Raiului.

Astfel Parintele Porfirie vedea si sufletele celor raposati, stiind unde se duceau si cum se duceau.

Vedea sfintenia

În ziua de 4 mai 1981 a adormit în Domnul, în Hania, parintele Elefterie, fiu duhovnicesc al Bunicutului. La câteva zile de la moartea parintelui Elefterie, Bunicutul ne spuse:

- Parintele Elefterie e sfânt acum. Doamne, Iisuse Hristoase, ce sfânt este! Este foarte sfânt!

Fiind atent la cele esentiale uita numele

O sora din Creta mi-a povestit acestea:

„Parintele Porfirie venise în vizita în Hania pentru câteva zile. Statea acasa la parintele E. În vremea aceea nu eram foarte apropiata de biserica sau, mai de graba se poate spune ca ma preocupa prea putin.

Într-o dimineata ma suna Episcopul nostru, care îmi spuse ca în casa parintelui E. se afla un calugar ce are darul stravederii, si as avea mare bucurie de l-as cunoaste. Urmându-i sfatul, m-am dus acasa la parintele E., mai degraba curioasa sa aflu cât era de stravazator. Am sunat la usa. Mi-a deschis chiar Parintele Porfirie, care m-a întrebat cum ma cheama. Dupa ce i-am raspuns, m-a luat cu el într-o camera si am început sa discutam. Dupa o vreme, ma întreba din nou cum ma cheama. I-am raspuns iar. Apoi a început sa-mi spuna felurite lucruri si, în timp ce vorbeam, ma tot întreba din când în când cum ma cheama. Eu îi tot raspundeam de fiecare data cum ma cheama. Asta a durat destul de mult. Dupa o vreme, am început sa-mi spun în sinea mea: „I-a gândeste-te ce stravazator trebuie sa fie acest parinte, de vreme ce nu-si poate aduce aminte nici cum ma cheama, desi i-am spus de atâtea ori”.

În clipa aceea, Parintele Porfirie îmi spuse:

- Fiica mea, nu trebuie sa gândești asemenea lucruri.

Si începu sa-mi spuna tot ce gândeam despre sfintia sa. Într-adevar, a fost o experienta cumplita pentru mine. De atunci nu am mai avut niciodata îndoieli, cel puțin în privinta sa".

Este folosit ca mijloc de mântuire

O sora mi-a spus:

„Odata când m-am dus la Parintele Porfirie împreuna cu sotul meu, acesta i-a spus:

- Eu, Bunicutule, nu prea pricep ce îi spuneti sotiei mele.

Vazându-l suparat, parintele îi spuse:

- În satul vostru aveti niste maslini. Ogorul vostru se afla pe-o costisa si aveti si niste saptaturi în pamânt.

Astfel începu sa-i descrie tarinile pe care le avea în sat, saptaturile în pamânt si alte lucruri, ce-i erau cunoscute doar sotului meu, pentru a-i dovedi astfel netarmurita sa afectiune si iubire pe care le nutrea pentru el. Lucrul acesta l-a impresionat foarte tare pe sotul meu si de atunci si-a schimbat parerea despre Parintele Porfirie".

Dupa ce a facut o calatorie prin mai multe locuri, întorcându-se Parintele Porfirie în casa unuia dintre fiii sai duhovnicesti, îi spuse fratele acestea:

- Parinte, te rog mult sa-i dezvalui ceva sotiei mele, pentru a deveni mai buna si a se putea apropia si ea mai mult de Hristos.

Întorcându-se spre el, Bunicutul îi raspuse:

- Stii ce-mi ceri, rugându-ma sa fac asta?

- Ce? îl întreba fratele.

- Ei bine, prin ce mi-ai cerut, mai mult se va vatama. E ca si cum i-as pune pe cap o mare greutate, apasând în jos. Asadar, nu-ti voi îndeplini dorinta, ci voi face un lucru din care se va folosi foarte mult.

- Ce, Bunicutule? a întrebat fratele.

- Iata, ma voi ruga pentru ea si astfel va avea un folos înzecit.

- Fii binecuvântat, Bunicutule, zise fratele.

Totusi, ca sa nu-l necajeasca pe acel frate, în momentul când sotia aceluia îi aducea un suc, parintele o întreba:

- Ai cumva o fotografie cu satul tau?

- Da, raspunde aceea.

- Într-adevar, îi aduse o fotografie în care se vedea satul femeii, sat unde cresteau multi copaci, dintr-un capat în celalalt. Atunci parintele o întreba, aratându-i un loc pe fotografie:

- Ia spune-mi, nu cumva aici se afla apa?

- Ba da, Bunicutule, se afla.

Atunci Bunicutul îi arata un alt loc pe fotografie si o întreba din nou:

- Dar aici se gaseste apa?

- Da, Bunicutule, îi raspunde ea din nou.

Apoi parintele îi arata un al treilea loc si o întreba acelasi lucru, iar ea îi dadu din nou dreptate. Atunci parintele îi spuse:

- Bine, fiica mea, acum poti lua înapoi fotografia. E foarte frumos în satul tau.

Auzind acestea, fratele se bucura foarte mult în sine lui de aceste dezvaluiri pe care i le facuse sotiei sale, mai ales fiindca astfel îi împlinise dorinta pe care i-o pusese înainte de a intra în casa lor.

Harisma înaintea vederii

Prevede cele viitoare

În anul 1970, un frate s-a dus pentru a doua oara la Parintele Porfirie, cu care îi facusem cunostinta, iar parintele, printre altele, i-a spus si acestea:

- Vad în interiorul tau o mare putere. O putere extraordinar de mare! Te vad vorbind în adunari, în niste biserici.

Într-adevar, acel frate, la zece ani de la întâlnirea cu Parintele Porfirie, vorbește în fiecare zi în diferite biserici precum si la posturi de radio despre Biserica lui Hristos. Vorbeste cu dragoste mare, cu osteneala, râvna si mult zel, cu rabdare si stradanie zilnica.

Se va face profesoara

Unui frate ce dorea ca fiica sa sa devina profesoara, Parintele Porfirie i-a spus:

- Îti doresti ca fiica ta sa ajunga profesoara. Ei bine, va ajunge.

Într-adevar, acum tânara este profesoara în învățământul mediu.

Se va lasa de fumat

Un alt frate mi-a povestit acestea:

„În anul 1967. într-o dimineata, m-am dus la Biserica Sfântului Gherasim, la Bunicutul, împreuna cu mama mea si, dupa ce ne-am spovedit, mai întâi eu si apoi mama, ea, terminându-si spovedania, a iesit afara si m-a gasit fumând - ca pe lângă multe alte cusururi l-am avut si pe acesta timp de câțiva ani - si mi-a facut observatie, privitor la acest rau obicei. Vazând-o necajita, Bunicutul i-a spus:

- Nu te necaji, caci în câteva luni se va lasa de fumat.

Într-adevar, îmi amintesc bine ca dupa trei-patru luni am parasit acest prost obicei si până în ziua de astazi, nici macar în gluma n-am mai fumat".

Cunoaste gândurile si prevede moartea

Aveam agatat în masina, în partea din fata, un sirag de metanii, pe care îl facuse si mi-l daruise sora Parintelui Porfirie, stareta Porfîria, cu multi ani în urma. Vazând metaniile, Parintele Porfirie îmi spuse:

- Aceste matanii ti le-a daruit sora mea, Hariklelea (asa se numea înainte Stareta Porfîria), nu-i asa?

- Da, Bunicutule, i-am raspuns. Asa e. Ea mi le-a dat cu multi ani în urma.

Apoi l-am întrebat despre un cunoscut de-al meu, pe nume G.D. Stiam ca parintele fusese invitat la masa la ei

acasa într-o seara si voiam sa aflu ce credea parintele despre sanatatea gazdei sale.

- Stii, îmi raspunse parintele, omul acesta va muri peste câteva zile.

Si într-adevar, peste câteva zile muri, întocmai cum prevazuse Parintele Porfirie.

În seara în care fusese invitat la masa acasa la G.D., le-a spus si a facut anumite lucruri. Printre altele, cum stateau toti la masa si mâncau, parintele i-a spus fiecaruia în parte ce fire are si cum se poarta.

Când a venit vremea sa plece, nu voiau cu nici un chip sa-l lase sa se duca acasa, ci au insistat sa ramâna sa doarma la ei. Fiind deja târziu, l-au convins pe Parintele Porfirie sa ramâna peste noapte în casa lor.

Înainte sa apuce a se bucura de sederea Bunicutului la ei peste noapte, deodata îl vazura ca se ridica brusc, spunându-le ca trebuie neaparat sa plece, lucru pe care l-a si facut.

Atunci au început sa se întrebe unul pe altul ce s-o fi întâmplat sau ce a cugetat fiecare în sinea lui, de s-a ridicat Bunicutul atât de brusc si a plecat. Dupa ce si-a spus fiecare gândurile, gazda, domnul G.D., spuse:

- Eu, când am vazut cum îl chinuiti pe Parintele Porfirie, insistând sa doarma cu orice pret asta seara la noi acasa, mi-am spus în sinea mea: "De ce l-or chinui asa pe omul asta, în loc sa-l lase sa plece, daca el nu vrea sa stea aici peste noapte? Unde mai pui ca nici nu avem loc destul, ca sa poata dormi si el". Abia ce mi-am încheiat acel gând, Bunicutul s-a ridicat si a plecat. Asta s-a întâmplat în realitate. Citise gândurile tuturor si de aceea se hotărâse sa plece.

Facea previziuni despre Manastire

Într-una din multele dati când mergeam împreuna la manastire, în anul 1978, Bunicutul îmi spuse:

- Tine firul acesta si trage în jos, fiindca vreau sa facem chiliile manastirii, ca dupa rasarit sa fie luminate toata ziua de lumina soarelui.

Am apucat asadar firul si m-am dus în directia în care îmi spusese parintele, dar în sinea mea cugetam: „Ce manastire crede c-o sa mai faca acum parintele, la vârsta lui si cu bolile pe care le are?”. Atunci Bunicutul spuse:

- Bine, vei vedea...

Într-adevar, acum vad ca lucrarea sa se apropie de sfârșit si îmi spun în sinea mea: „Câta dreptate ai avut, Bunicutule...Fiindca tu vedeai cu adevarat cele viitoare, pe când eu, nu...".

Sora H. mi-a povestit ca într-o zi sedea pe o gramada de lemne ce se foloseau drept banci, undeva între rulota si baraca unde locuia Parintele Porfirie în perioada 1981-1982, pe vremea când se începuse turnarea betonului pentru ridicarea manastirii, la celalalt capat al terenului.

Batrânul se afla împreuna cu un alt preot, iar eu - își continua povestea sora H. - ma aflam putin mai departe, asteptându-mi rândul sa vorbesc cu parintele, dupa ce termina discutia cu acel preot. La un moment dat l-am auzit pe Parintele Porfirie spunându-i preotului niste lucruri ce m-au impresionat foarte mult la vremea aceea:

- Vezi, parinte, locul acesta? Îți spun ca va deveni un însemnat loc de pelerinaj.

Mi s-a parut ca preotul fusese uimit de cele auzite. Atunci Bunicutul a continuat:

- Va deveni un loc de pelerinaj, asa cum este acum insula tinos. Tot asa vor veni si aici. Si se vor face minuni multe.

Apoi, întorcându-se spre mine, îmi spuse:

- Ai auzi prea bine tot ce-am spus. Sa nu mai spui nimanui ce-ai auzit, înainte de adormirea mea. Sa spui cele auzite, abia dupa ce voi fi adormit în Hristos.

Chiar asta fac acum, încheie sora H., spunând fratelui meu A., pentru prima oara cele auzite atunci.

Minuni si tamaduirei

Mi-a trecut durerea

Venea cu Bunicutul de la o manastire de lânga satul meu. Aflându-ne undeva pe drumul national, la un moment dat m-au apucat niste dureri de cap groaznice si niste ameteli, de-am fost nevoit sa-mi opresc masina la capatul unei parcari. Dupa ce am oprit, i-am spus parintelui:

- Bunicutule, am niste dureri de cap si niste ameteli groaznice. Te rog, fa-mi semnul crucii, ca sa-mi treaca.

Apoi mi-am aplecat capul si l-am pus pe genunchii sai. Bunicutul a facut de îndata semnul crucii si mi-a spus:

- Nu e nimic. Nu te nelinisti. E de la ceafa. Gata, am facut semnul crucii.

În scurt timp m-am simtit bine, asa ca i-am spus parintelui:

- Bunicutule, mi-au trecut si ameteala si durerea de cap. Hai sa ne vedem de drum spre manastire.

În semn de raspuns, parintele s-a mai închinat o data.

M-a salvat rugaciunea Bunicutului

Parintele Porfirie ma rugase sa caut prin aproape toate librariile din Atena si sa-i caut cât mai multe dintre cartile Mitropolitului de Hios, Pantilimon Fostinis.

La început am gasit câteva pe care mi-a cerut sa le xeroxez într-unul sau doua exemplare, urmând sa le duc pentru nevoile manastirii pe care trebuia sa înceapa a o ridica în scurta vreme. Totusi, fiindca nu cumparasem toata seria cartilor cerute, mi-a spus sa le caut si pe celelalte a doua zi.

Am luat binecuvântare și a doua zi am pornit prin librării.

Îmi petrecusem toată după-amiaza colindând prin librăriile Atenei când, uitându-mă la ceas, am văzut că se apropie ora la care se închideau toate magazinele.

Am luat-o în grabă în sus pe Stadiou și-am trecut pe trotuarul de vis-a-vis ca să intru în ultima librărie din acea zi.

Se întunecase puțin, iar purtam și ochelari, fiind miop. Asadar, m-am îndreptat spre usa pe care o vedeam, dând să intru în librărie.

Fără să-mi dau seama că de fapt nu era usa, ci un geam care nu se vedea deloc, m-am izbit cu forta de geam, care s-a spart în bucăți mari și mici. Deși toate mi-au căzut în față, agățându-mi și ochelarii, eu n-am patit absolut nimic.

După ce mi-am făcut cruce, mi-am cerut iertare de la proprietarul magazinului, am plătit jumătate din valoarea geamului spart și-am plecat slavindu-l pe Dumnezeu, Care, pentru rugăciunile Bunicutului, mi-a dat lungime de zile. Pentru aceasta îi mulțumesc foarte mult.

Pruncul vindecat

Un frate mi-a povestit acestea:

„Nepotelul meu, născut de doar șapte zile, se afla la spital, gata să moară. I-au spus Parintelui Porfirie care era situația sau poate a aflat de altundeva, fapt e că Bunicutul mi-a trimis vorba să nu mă neliniștesc pentru cel mic, spunându-mi că este lucrarea celui viclean.

A stat pruncul în spital cincisprezece zile, în stare gravă, în timp ce noi toți eram foarte deznădăjduți.

În ziua Sfintei Ana, pe 25 iulie 1990, copilasul a început sa-si miste mânuțele si piciorusele si, din ziua aceea, a prins viata. Nu-mi amintesc daca înainte sau dupa aceasta am fost la Parintele Porfirie, care îmi spusese acelasi lucru: „Este lucrarea celui viclean, dar va trece, iar copilul nu va mai avea nimic”.

Între timp doctorii îi facusera copilului tot felul de analize, dar nu îi gasisera nimic. Eu, mai în gluma, mai în serios, i-am zis doctorului:

- Sa fie oare de la deochi, doctore?

- Nu e exclus! îmi raspunse, râzând.

Eu însa stiam ca era vorba într-adevar despre ce spusese Bunicutul, si anume despre lucrarea diavolului celui ispititor, mai ales ca dupa trei-patru zile copilul se vindecase de tot”.

O tumoare dispare

O sora mi-a povestit acestea:

„Uneori aveam probleme cu sanatatea. Doctorii de aici din provincie mi-au spus ca trebuie sa ma operez, fiindca aveam o tumoare.

Am hotarât sa merg la Atena pentru consultatii si analize, ca sa aflu ce aveam de fapt si ce trebuia sa fac în continuare. Înainte de a merge la spital, fiind împreuna cu sotul meu, am trecut pe la Parintele Porfirie.

Dupa ce am vorbit putin, înainte de a pleca, i-am spus parintelui:

- Bunicutule, rugati-va si pentru mine, caci ma duc la spital si sunt nelinistita gândindu-ma la ce-mi vor spune doctorii.

Atunci, privindu-ma surâzator, parintele îmi spuse:

- Ei, fiica mea, dar nu ai nimic.

Si începu sa-mi explice în termeni medicali despre ce anume era vorba. Vazând ca nu pricepeam despre ce anume era vorba. Vazând ca nu pricepeam terminologia pe care o folosea, îmi surâse larg, ma însemna cu semnul Sfintei Cruci si-mi spuse:

- Ei bine, ti-am binecuvântat tumoarea ca sa nu mai trebuiasca sa o scoti. Ma auzi? Ti-am binecuvântat-o!

Am plecat asadar de la Parintele Porfirie si ne-am dus la spital. Dupa ce am facut toate analizele, doctorii mi-au spus exact ce îmi spusese Bunicutul mai înainte.

Mi-au spus desigur ca trebuia sa ma operez ca sa extragem lipomul, dar, de vreme ce aveam binecuvântarea Bunicutului, nu mai aveam nevoie de operatie. Si în ziua de astazi ma simt foarte bine"

Tamaduirea picioarelor

O alta sora mi-a spus:

„Odata m-am dus la Parintele Porfirie sa-i cer sfatul si binecuvântarea, vrând sa stiu daca trebuia sa ma operez la picioare, asa cum spuneau medicii, caci sufeream de o cadere a metatarsienelor. În plus, sub talpa îmi aparuse ceva foarte dur, în profunzime, de nu mai puteam merge deloc.

Asadar cu smerenia care îl caracteriza întotdeauna,

Parintele Porfirie îmi spuse ca nu stie ce sa masfatuiasca si sa fac cum ma va lumina Dumnezeu.

Atunci i-am spus ca sunt sigura ca, daca îl voi ruga pe Dumnezeu, ma va vindeca fara sa mai fie nevoie de operatie. Cum însa I-as fi putut cere ceva pentru picioarele mele, când sufletul era cu mult mai bolnav?

Am plecat de la Parintele Porfirie simtind o mare siguranta, de parca mi-ar fi spus sa nu ma operez. Totusi m-am întors acasa destul de întristata.

Dupa trei sau patru zile, trezindu-ma într-o dimineata, când m-am ridicat din pat, mi-am dat seama ca se petrecuse o minune si ca puteam sa merg ca înainte, fara sa ma mai doara deloc.

Nu pot spune ce am simtit în clipa aceea.

Am alergat si, cu lacrimi de bucurie si de recunostinta, i-am multumit lui Dumnezeu pentru minunea Sa.

Apoi l-am sunat pe Bunicutul ca sa-i spun cele întâmplate. Parintele îmi raspunde astfel:

- Îi multumesc lui Dumnezeu ca te-a ajutat, caci mi-a fost tare mila de tine si m-am rugat foarte mult pentru tine.

Slavit fie numele lui Dumnezeu si al Maicii Domnului, care sigur vor binecuvânta ostenele si iubirea pe care Bunicutul le daruia cu generozitate tuturor oamenilor.

Sa avem parte cu totii de binecuvântarea sa!"

Operatia reuseste prin rugaciune

O doamna din provincie avea o problema ginecologica. S-a dus la doctor dar, fiindca diagnosticul nu era sigur, doctorul a vrut sa o mai consulte o data.

Între timp doamna l-a sunat pe Parintele Porfirie ca sa-i spuna despre boala ei si sa-i ceara binecuvântarea, iar Bunicutul i-a spus :

- Nu e corect ce ti-a spus doctorul. Sa te duci din nou la el.

S-a dus asadar din nou la doctor, care i-a pus si diagnosticul . Dupa aceea doamna s-a dus iar la Parintele Porfirie, care i-a spus:

- Iar a gresit doctorul. Sa te duci la alt doctor si daca si acela îți va spune acelasi lucru, sa te duci la Atena. Se pare ca nu prea aveti doctori buni pe la voi pe-acolo.

Doamna se duse asadar la un alt doctor, tot în orasul ei. Dupa aceea îi telefona Bunicutului pentru a-i spune diagnosticul.

- Acesta e diagnosticul corect, spuse parintele. Sa faci ce-ti zice doctorul.

Pentru a se vindeca pe deplin, trebuia totusi sa se opereze. Parintele Porfirie a încredintat-o ca totul va merge bine, asa ca nu avea de ce sa se nelinisteasca. Totodata i-a cerut sa-l sune în data ce va iesi din sala de operatie.

Cu ajutorul lui Dumnezeu si cu rugaciunile Parintelui Porfirie, toate au mers bine. Dupa operatie doamna l-a sunat ca sa-i multumeasca, iar parintele a întrebat-o:

- Ia spune-mi, ce medicamente ti-a dat doctorul sa iei?

Printre feluritele medicamente pe care i le-a însirat parintelui, era unul pe care doctorul insistase sa îl ia.

Atunci Bunicutul i-a spus:

- Ei, fiica mea, eu zic sa nu iei deloc acest medicament. Stii ce efecte secundare are? Stii ca din cauza lui multe femei s-au îmbolnavit de schizofrenie? Mai, mai, doctorii astia! Îsi deschid cartile si recomanda bolnavului primul medicament întâlnit! zise Bunicutul.

Fara sa vrea sa fie neascultatoare, doamna îi spuse Bunicutului ce îi recomandase doctorul si ce îi spusese ca va pati daca nu îl va lua. Atunci parintele îi spuse pe un ton aspru:

- Sa nu iei acest medicament! Fiica mea, lasa-ti corpul liber si el va functiona din nou de la sine.

Fara stirea sotului ei si a doctorului, doamna nu a luat acel medicament, iar corpul ei a reînceput sa

functioneze normal, în rastimpul exact indicat de Parintele Porfirie.

Diagnoza fara simptome

Într-o zi vazând-o Bunicutul pe sotia unui frate, îi spuse:

- Ce ai la gât?

- Ce am, Bunicutule? întreba si ea, fiindca în exterior nu se vedea nimic, nici macar o iritatie ce sa poata fi observata de un specialist.

- Uite, ai ceva la glanda tiroida, îi spuse Bunicutul.

Imediat fratele își lua sotia si o duse la spital, unde i-au facut analizele care au aratat ca, într-adevar, avea probleme cu tiroida, constatându-se si alte anomalii, pe care le simtise de mai demult si care se datorau glandei tiroide.

Uneori, doar îți lua mâna si-ti spunea ce tensiune ai, cât esti de sensibil, cât de mult te necajesti si înca multe altele pe care nu le stiai.

Se petrec minuni

„Ma întreaba daca se petrec minuni. Dar minunile se petrec continuu. În fiece zi si în fiece noapte. Voi nu le vedeti?", spunea parintele.

Sfaturi duhovnicesti

Exprimare exacta

Într-o zi, în anul 1977, mergeam împreuna cu Bunicutul spre Kali Limenes. Cu noi se mai aflau un cleric si o ruda de-a mea.

În timp ce mergeam, vorbeam de una, de alta. Vazând niste sere pe partea dreapta a drumului, Bunicutul ne întreba:

- Din ce credeti ca sunt facute, din sticla sau plastic? Clericul, fara a sta prea mult pe gânduri, raspunse gresit. Parintele însa, stiind din cele discutate pe drum ca acel cleric nu spunea adevarul, îmi spuse:

- La întoarcere vreau sa opresti în dreptul serelor, sa le cercetez mai bine.

Într-adevar, dupa ce ne-am dus în locul numit Kali Limenes, unde a ancorat Apostolul Pavel în drumul sau spre Roma, si dupa ce ne-am închinat în biserica Protocorifeilor aflata în acel loc, la întoarcere ne-am oprit la sere.

- Mergeti, ne spuse Bunicutul mie si fratelui meu, sa cercetati si sa va încredintati din ce material e facuta sera.

Ne-am dus de-ndata acolo, urmând îndemnul Bunicutului, si am constatat ca într-adevar, clericul gresise, spunând tocmai pe dos.

Atunci pentru prima oara - si doar îl cunosteam pe Parintele Porfirie de atâtia ani si-l vizitasem de-a rândul în fiecare luna, petrecându-mi ceasuri multe lângă el, din zori si pâna-n seara - l-am vazut pe Bunicutul supărându-se foarte tare si vorbindu-i clericului pe un ton foarte aspru.

- Nu-ti este îngaduit, cleric fiind, sa spui minciuni. Fii cu bagare de seama! Sa nu se mai repete ce-ai facut. Eu te iert acum, dar sa nu mai faci niciodata asa ceva.

Dupa ce l-a muștrat atât de aspru pe acel cleric, ne-am întors spre casele noastre în Hania. Pe drum am discutat iar despre uleiul extras din mosc, care este mai scump decât uleiul obisnuit, ce se produce în acea parte a Cretei, unde ne aflam. Din nou clericul aflat împreuna cu noi si-a exprimat îndoiala cu privire la pret, fara a sti însa prea bine care era situatia.

- Du-te, mi-a zis, în satul ce se afla în fata noastra, fiindca vreau sa ma încreditez.

Am intrat asadar în sat si-am ajuns într-o piata circulara. Ne-am oprit si, în aceeasi clipa am vazut coborând spre piata un cuvios parinte, pe care Bunicutul l-a întrebat de îndata:

- Cuvioase, în aceste locuri se produce ulei de mosc?

- Da, dar este foarte scump, îi raspunse parintele.

Atunci, multumit de raspunsul primit, prin care se risipisera nelamurirea si îndoiala clericului, Bunicutul mi-a spus ca ne puteam continua drumul de întoarcere.

„Baga de seama sa exagerezi niciodata, ci sa spui lucrurile întocmai cum sunt", îmi zise Parintele Porfirie.

Despre gândurile de afierosire

Multa vreme m-am gândit sa ma calugaresc si sa ma afierosesc cu totul lui Dumnezeu. Totusi m-am casatorit si, dobândind si copii, n-am mai putut face nimic bun pentru Dumnezeu. Având astfel de gânduri si multe altele, m-am dus într-o zi la Parintele Porfirie si, dupa ce mi-am spovedit pacatele, caci faceam si fac pacate întruna, fara sa aduc eu vorba despre acest subiect, parintele îmi spuse: Hai, du-te cu

bine acum, si nu te mai gândi la asta. Nu e de tine. Manastire poate fi si casa ta, numai sa vrei. Nu e cu nimic diferita de o manastire. Este de-ajuns sa faci ce-ti spun. Nu locul face manastirea, ci felul în care vietuiesti. Du-te acum, roaga-te si fii rabdator în toate.

Toate le vedea parintele cu dumnezeiescul Har, raspunzând tuturor gândurilor noastre. Acest lucru te tinea în continua trezvie, atâta timp cât te gaseai lângă el, aparându-te de gândurile viclene.

Înfruntare calma a necazurilor

Într-o zi ma întorceam foarte bucuros dintr-o excursie frumoasa si folositoare, facuta împreuna cu Bunicutul, când, pe un drum, înainte sa ajung acasa, cum stateam la stop, se napusteste asupra-mi o motocicletă pe care se aflau doua persoane, care pur si simplu au disparut sub roțile masinii mele, în partea dreapta.

Am iesit din masina înspaimântat de întâmplare si i-am tras pe rând de sub masina. Nici unul nu patise absolut nimic, în afara pagubelor materiale ale masinii si ale motocicletei.

- Slava Tie, Doamne! Am zis. V-au ajutat Hristos si Maica Domnului si ati scapat nevatamati.

I-am îmbratisat pe amândoi si, dupa o scurta trecere pe la politia rutiera pentru formalitati, mi-am luat ramas bun de la ei.

Imediat i-am dat telefon Bunicutului ca sa-i spun ce s-a întâmplat si ca, în afara pagubelor materiale si a tulburării pricinuite, nu am avut nici o problema.

Atunci mi-a spus:

Sa stii, fiule, ca atunci când cel viclean nu ne poate birui sufletul, vrând sa ne înspaimânte, ne asalteaza din

exterior cu diferite întâmplari, pe care Dumnezeu le îngaduie. Te-ai purtat foarte bine cu cei care au dat peste masina ta. Domnul sa te binecuvânteze!

Sa udam florile

Privitor la felul în care trebuie sa ne taiem patimile, Bunicutul mi-a spus acestea:

Avem, fiule, o gradina unde sunt sadite de-o parte flori si de cealalta ciulini. Avem si-un izvor în partea asta, care le uda. Când îndreptam apa izvorului spre flori, acestea vor creste, în timp ce maracinii, din pricina lipsei de apa, se vor usca. Astfel trebuie sa procedam si cu faptele noastre. Când facem necontentit binele, treptat vor pieri obiceiurile rele. Omul cel vechi, care salasluieste în noi, se va piti în ascunzatoarea lui si nu ne va mai necaji. Pentru asta însa e nevoie de rugaciune neîncetata si de lupta pentru dobândirea virtutii.

Sa ne deschidem Luminii

„Sa nu încerci sa arunci relele din tine în exterior ci, mai bine, deschide-ti poarta sufletului spre a primi Lumina care este Hristos, si-atunci se vor risipi si negurile ce s-au înstapânit în tine”.

Iubirea fata de Dumnezeu

Într-o zi, întrebându-l cum trebuie sa fie iubirea noastra de Dumnezeu, Parintele Porfirie îmi spuse:

- Iubirea noastra pentru Dumnezeu, fiule, trebuie sa fie foarte mare si neîmputinata prin risipirea asupra altor lucruri. Îti dau urmatorul exemplu. Omul pare a avea înlăuntrul sau un fel de baterie ce contine o anumita cantitate de energie. Când își risipeste aceasta energie cu alte lucruri decât iubirea pentru Dumnezeu, energia ce îi ramâne pentru dragostea fata de domnul este prea mica si, uneori, aproape nula.

Când însa toata energia noastra o îndreptam spre Dumnezeu, aceasta înseamna ca iubirea noastra pentru El este foarte mare.

Sa-ti mai spun ceva. Odata o fata se îndragostise foarte tare de un tânar, pe nume Nikos. În fiecare noapte fata se trezea pe-ascuns, sarea pe fereastra si se ducea desculta peste tarinile pline de spini, pentru a-l întâlni pe cel drag, desi ajungea la el cu picioarele sângerânde. Când se-ntorcea acasa, gândul îi fugea mereu la Nikos. Orice ar fi lucrat si orice ar fi facut, Nikos îi bântuia gândurile. Asa, fiule, toata puterea ta trebuie sa tinteasca spre Dumnezeu, iar gândul tau sa fie mereu la El, fiindca aceasta e voia Sa.

Calea de mijloc si calea împarateasca a iubirii

- De asemenea, fiule, trebuie sa urmam calea de mijloc a crestinului, fiindca aceasta cale este foarte grea. Trebuie sa depasim acest stadiu si sa ne ridicam mai sus, prin dragostea pentru Hristos. Atunci devin toate usoare. Când Îl iubim pe Hristos, nu cadem în pacat. Atunci ne aflam pe calea de mijloc si suntem crestini adevarati.

- Cum putem, Bunicutule, sa-L iubim pe Hristos?

- Iubirea noastra pentru Hristos, fiule, se înfaptuieste astfel:

Ne înaltam sufletul spre Dumnezeu si chemam numele Sau. Vazând natura, copacii, florile, pasarile, albinele, marea, pestii, luna soarele, toate celelalte lucruri minunate create de Dumnezeu, ne întoarcem gândul spre Dumnezeu si slavindu-L pentru ele, încercam sa înțelegem cât de minunate si de frumoase sunt si totodata ne straduim sa le iubim. Când le iubim pe toate, atunci iubirea noastra se înalta spre Creatorul nostru si-astfel Îl iubim cu adevarat.

Iubirea pentru cele create este o conditie indispensabila, dar înca mai trebuincioasa este iubirea pentru aproapele nostru. De aceea trebuie sa vizitam spitale, închisori, orfelinate, aziluri de batrâni, toate tintind spre aceasta iubire.

Doar atunci iubirea noastra este sincera.

Lupta dintre bine si rau

Într-o zi, pe când ne îndreptam dinspre policlinica spre Omonia, s-a întâmplat ca tocmai atunci se terminase un miting, iar unul din multii pompieri aflati acolo pentru a curata locul, a ridicat furtunul, udându-l din greseala pe altul, aflat în fata sa. Atunci cel udat a luat si el furtunul si, apăsând, l-a îndreptat spre primul, jucându-se cu apa, pentru a vedea care e mai tare. Unul dintre furtune avea diametru si presiune mai mare, asa ca l-a învins pe cel cu presiune mai mica, în înfruntarea din aer dintre cele doua jeturi de apa. Vazându-i, Bunicutul îmi spuse:

Cel mai puternic îl învinge pe cel mai slab. Tot astfel stau lucrurile si cu crestinul cel credincios care învinge diavolul cel rau, fiindca Hristos este Atotputernic, în comparatie cu cel viclean, care este foarte neputincios.

Nu judeca, chiar de vezi cu ochii tai

În alta zi, vorbindu-mi despre judecarea altora, parintele îmi spuse sa evit orice discutie despre aceasta, oricâta dreptate socotesc ca as avea. De aceea, îmi povesti următoarea întâmplare:

„Odata o femeie se dusesese la un preot sa se spovedeasca. Era dintr-un sat unde femeile poarta jupon. Le stii? ma întreba parintele.

- Da, i-am raspuns.

- Ei bine, îsi continua Bunicutul povestirea, dupa ce s-a spovedit s-a ridicat sa plece. Totusi nu putea sa plece fara a-i da preotului ceva, pentru a-i multumi si fiindca simtea nevoia sa-i daruiasca ceva.

A încercat asadar sa îsi ridice sortul, pentru a scoate din buzunarul juponului ceva bani dar, din greseala, a apucat juponul, ridicându-l în sus, de i s-au vazut picioarele.

În clipa aceea a intrat în biserica un om care, vazând-o astfel pe femeie, s-a dus si l-a reclamat pe preot, de atitudinea necuviincioasa, iar acela a fost suspendat pe trei luni.

În toata perioada suspendarii sale, preotul îi multumea si Îl slavea pe Dumnezeu, pentru încercarea pe care i-o daduse si se bucura foarte mult.

Ai vazut asadar, fiule, ce a patit fratele nostru care l-a judecat pe preot. Desi a vazut într-adevar o scena aparent necuviincioasa, din pricina careia l-a judecat pe preot, lucrurile nu erau asa cum le prezenta cel viclean. De aceea îti spun sa fii cu bagare de seama".

- Voi fi foarte atent, Bunicutule, i-am raspuns.

Adesea - spunea Bunicutul - satana face tot ce poate spre a ne pierde. Daca, de exemplu, banuim un om de ceva, vicleanul este capabil de orice pentru a ne da dovezi

împotriva omului respectiv. De multe ori exista atât de multe indicii, încât nu încapă nici o îndoială ca cel banuit este vinovat. Toate acestea sunt lucrări ale diavolului, desi omul respectiv este cu totul nevinovat".

Tovarasiile bune

„Când într-un grup de oameni, așa cum suntem noi acum - ne spunea Bunicutul odată - suntem toți oamenii lui Hristos, între noi nu-si poate face loc nici un om rău, fiindcă nu îi place anturajul nostru. Iar când este un grup de oameni răi, printre ei nu-si poate găsi locul nici un om bun".

Fratele ajutat de frate

„Sa va spuneti unii altora problemele si sa le discutati cu frati vostri, iar Dumnezeu le va rezolva.

Foarte multi oameni, îndeosebi creștinii, sunt foarte creduli, stând de vorba fara discernământ cu așa-zisi frati, care, în realitate, sunt lupi rapitori. Sa ne amintim ca trebuie sa fim „înțelepti ca serpii si nevinovati ca porumbeii".

Nu te înspaimânta în primejdii

„Nu trebuie sa te înspaimânti - îmi spunea Bunicutul - când întâmpini primejdii în viața si nici sa-ti pierzi credința. Ci îmbarbateaza-te si te întăreste, rugându-te lui Hristos, Care toate le vede si le știe, sa te scoata din toate necazurile".

„Când suntem atacati de cel viclean, trebuie sa avem curaj".

Sa te nevoiesti cu smerenie

„Fii atent cum nevoiesti. Nevoieste-te cu smerenie su nu asa cum faci tu, cu încrâncenare.

Încet-încet, fiule, si cu smerenie. Altminteri pacatuiesti, îmi spunea Bunicutul".

Lupta pâna la sfârșit

„Fii atent - îmi spuse odata - caci trebuie sa ne luptam pâna în clipa când ne vom da ultima suflare. Fii cu bagare de seama!".

Cel putin nu da înapoi

„Daca nu poti înainta, cel putin nu da înapoi", îmi spunea odata parintele, vazându-ma ca staruiam într-un pacat pe care îl tot repetam.

„Orice vei face sa stii ca vei întâlni si vei înfrunta multe piedici si neazuri. Sa nu dai înapoi, ci sa te rogi lui Dumnezeu si El va înlatura piedicile, ajutându-te sa înaintezi".

Rabdare

„Sa fii rabdator în toate încercarile, întocmai cum a fost Hristos, urmând în toate exemplul Sau". Urmeaza-i lui Hristos

„Sa imiti nevinovatia, nerautatea, dragostea si smerenia lui Hristos”.

Cine oare respecta întru totul, asa cum se cuvine, aceste porunci ale lui Hristos, pentru a fi fericit atât în viata aceasta cât si în cea viitoare?

Nu de frica

„Fiule, de Hristos trebuie sa ne apropiem nu de teama ca nu stim ce va fi dupa ce vom muri. Lui Hristos trebuie sa-I deschidem inimile noastre si, asa cum tragem perdeaua, lasând soarele sa intre în casa, trebuie sa-l lasam si pe Hristos sa vina la noi si sa-L iubim cu iubire adevarata. În felul acesta ne putem apropia cel mai bine de El”.

Ascultarea este temelia

„Ascultarea aduce smerenia; smerenia discernamântul; discernamântul aduce vederea cu duhul, iar aceasta din urma aduce înaintevederea”.

Am pierdut când l-am silit pe Parintele Porfirie sa fie de acord cu voia mea.

Adesea îl întrebam pe Parintele Porfirie:

- Parinte, pot sa merg în cutare loc?

- Poti, îmi raspundea, daca vedea ca urma sa-mi fie bine. Daca vedea ca nu-mi va fi bine sau ca as fi patit ceva, îmi spunea ca nu pot.

Odata, când mi-a raspuns negativ, fiindca voiam totusi sa merg în locul despre care îl întrebam, am încercat sa-i schimb hotarârea, aducându-i tot felul de argumente.

În cele din urma, mi-a facut pe plac, însa îmi aduc aminte ca nu mi-a mers bine deloc. Ori de câte ori procedam astfel, mi se întâmpla ceva, daca nu aveam binecuvântarea sa.

Om al lui Dumnezeu

„Daca nu esti om al lui Dumnezeu, orice-ai fi si oricâte galoane ai primi, nimic nu esti. Spre Dumnezeu trebuie sa ne îndreptam, pentru a fi mereu pregatiti”.

Cei ce se îndeparteaza de dumnezeu se pierd

Odata Bunicutul i-a spus acestea unuia dintre fiii sai duhovnicesti:

- Trebuie sa-ti spui mereu acestea: „Doamne, cei ce se îndeparteaza de Tine se pierd”. Noteaza-ti aceste cuvinte, ca sa le tii minte, caci sunt pline de înteles.

Sa devii mai bun

Odata mi-a spus:

- Sa te straduiesti mereu sa devii mai bun.

Atunci l-am întrebat:

- Ce sa fac, Bunicutule, ca sa fiu mai bun?

- Sa te rogi mereu cu mintea. Sa-L iubesti pe Hristos, sa-l iubesti pe aproapele tau, sa nu vorbesti despre altii, sa te duci mereu la biserica si sa citesti Evanghelia, ca sa te lumineze Dumnezeu.

- Ajuta-ne, Bunicutule, sa împlinim toate acestea!

Povetele Parintelui Porfirie

„Sa spui mereu adevarul.
Sa faci totul cu calm.
Sa te rogi, pentru a deveni mai bun".

„Sa fii bun si ascultator. Sa ai rabdare cu ceilalti, sa nu te necajesti, sa nu fii prea sensibil, sa fii destoinic în munca ta. Sa nu vorbești la serviciu prea mult despre lucruri religioase, daca nu esti întrebat. Sa fii un exemplu demn de urmat, în drumul spre Hristos", îmi spunea Parintele.

„Sa nu stai în spatii închise, ci sa iesi în mijlocul naturii".

Odata parintele mi-a spus acestea:

„Sa mergi la biserica în mod regulat, sa te spovedesti si sa te împartasești des si-atunci vei scapa de toata frica si ti se vor tamadui ranile sufletesti".

Într-un an, în perioada electorala, parintele mi-a spus: „Sa votati, fiule, doar oameni ce sunt cu adevarat crestini, si nu atei, fiindca acestia din urma aduc multe pagube bisericii".

Stareta unei manastiri i-a spus, printre altele, acestea: „Fii atenta cum te porti cu maicile. Nu cumva sa le certi si apoi sa mergi în chilia ta si sa te necajesti plângând".

Într-o zi se plimba prin padure împreuna cu doi frati. Rugat fiind de acestia sa le spuna un cuvânt folositor, le-a zis cu umor:

Anastasios S. Tzavaras, Amintiri despre batranul Porfirie

- Ei, ce v-as putea spune, decât numai sa faceti binele, ca sa nu va ia necuratul.

Vazându-i ca râdeau, a continuat:

- Da, fiii mei, drept va spun. Sa faceti mereu binele, fiindca altminteri e vai de voi.

Altadata i-a spus unui frate acestea:

De ce, fiule, stai si te uiti tot timpul la aceste filme nerusinate? Fii atent ca aceasta nu-I place lui Dumnezeu, asa ca nu te mai uita la ele.

Întrebând, înveti si tu si-i înveti si pe altii

Într-o zi, pe când ne aflam pe ogor, unde se aflau un izvor si-o moara de vânt, parintele începu a întreba:

- Cum se face asta? Cum functioneaza acest mecanism? Cum îți lucrezi pamântul?

Proprietarul pamântului îi raspunse la toate întrebările. Atunci eu, la rândul-mi, l-am întrebat pe Parintele Porfirie:

- Bunicutule, de ce întrebati toate acestea?

- Fiindca întrebând, înveti si tu, dar îi ajuti si pe altii, care au nevoie de ajutorul tau, sa învete de la tine.

Omul sfânt îi atrage chiar si pe atei

Într-o zi, vazând niste turisti atei, care priveau cu mare atentie si curiozitate niste vestigii arheologice, parintele îmi spuse:

Daca era acum aici Parintele Paisie, cu harul pe care îl are i-ar fi putut transforma pe toti acesti oameni în cei mai buni crestini, fiindca atunci când unii ca acestia vin la

Hristos, devin mult mai buni ca noi. Iar daca ar fi discutat cu ei acolo, pe malul marii, i-ar fi câstigat pe toti de partea dreptei credinte.

Moartea este doar o trecere

Odata parintele mi-a spus:

- Moartea ar putea fi descrisa astfel: Închipuie-ti ca ne aflam într-o odaie si ca, îndata ce deschidem usa, ne aflam în cealalta odaie. Asa si noi: Daca aici vietuind, suntem împreuna cu Hristos, si dincolo ne vom afla tot împreuna cu El.

Îndemnuri la iubire

Iubire simpla, netematoare

De multe ori Bunicutul îmi spunea acestea:

„Te povatuiesc sa ai mereu dragoste pentru toti. În primul rând dragoste si apoi toate celelalte”.

„Trebuie sa iubim cu inima curata si tot astfel sa ne rugam”.

„Nu vreau sa te apropii de Dumnezeu, din pricina ca te temi de moarte. Vreau sa te apropii de El cu multa dragoste. Acesta este lucrul cel mai de seama, fiule”.

„Când uneori începe sa-ti fie frica, asa cum spui, aceasta se întâmpla din cauza ca nu Îl iubesti îndeajuns pe Hristos. Asta e totul. Du-te acum cu bine, ca nu mai pot vorbi”.

Sa iubesti primul

Adesea îi spuneam Parintelui Porfirie:

- Parinte, binecuvinteaza-ma sa-ti seman cât mai mult.

Bunicutul nu mi-o lua în nume de rau, ma binecuvânta si-mi spunea: Sa te rogi si sa iubesti. Sa-L iubesti pe Dumnezeu si sa-i iubesti si pe semenii tai. Nu vezi câte poate face dragostea lui Hristos? Sa nu te întrebi în sinea ta daca te iubesc ceilalti. Daca-i iubesti tu primul, sa stii ca atunci si ei te vor iubi deopotriva.

Odata o femeie i s-a plâns Bunicutului ca nu o iubeste nimeni. Nu o iubea sotul ei, la serviciu nu o simpatiza nimeni, cunoscutii o evitau, iar copiii nici nu o bagau în seama. De aceea se tot plângea de aceasta situatie.

Atunci Bunicutul a sfatuit-o sa alunge aceste gânduri, ca nefiind ale ei.

A doua zi, pe când se plimba prin padure, în apropierea manastirii, parintele se întâlnește cu un grup de studenti aflatii în excursie. Aveau cu ei si un casetofon la care ascultau muzica. Cântecele pe care tocmai îl ascultau spunea:

„Sa nu îmi ceri sa te iubesc,
iubirea nu se cere,
în frunzisul inimii,
rasare si-apoi creste".

Atunci parintele s-a gândit femeia care fusese la el cu zi înainte. Asadar, când a întâlnit-o iar i-a spus:

- Nu trebuie sa cerem iubirea celorlalti. Trebuie sa-i iubim noi mai întâi, în loc sa ne tot întrebam daca suntem iubiti. Daca îi vom iubi noi primii, cândva vor raspunde si ei iubirii noastre, îi spuse parintele femeii, citându-i versurile de mai sus.

„Ca sa fii iubit de ceilalti, mai întâi trebuie sa-i iubesti tu".

Când iubesti, esti iubit

Odata, calatorind cu parintele, am ajuns într-un loc unde s-a adunat în jurul Bunicutului o multime mare de oameni. Atunci parintele îmi spuse:

- Vezi ce poate face dragostea lui Hristos? Sa nu uiti niciodata ce putere are!

Odata parintele statea în fata rulotei sale, privind un grup de copii, care vorbeau. Deodata, plin de o negrita bucurie, spuse:

- Oh, ce minunat va fi când ne vom afla toti împreuna, în viata ce va sa vie, în Împaratia Cerurilor!

Într-o zi, vazând cum oamenii își manifestau dragostea fata de sfintia sa, Parintele Porfirie spuse:

- Priviti ce poate face dragostea lui Hristos! Aceasta mare dragoste ce-mi aratati ma emotioneaza si ma smereste si mai mult înaintea lui Dumnezeu pe mine, cel ce sunt atât de nevrednic.

Un dar mic, daruit cu dragoste mare

Ma dusesem împreuna cu Bunicutul la o manastire de maici. Dupa ce maicile ne-au primit ca niste gazde bune, neavând noi ce le da si, vrând totusi sa le multumim pentru ospetie, am scos pe ascuns o caramela pe care o aveam în haina si i-am dat-o staretei, în timp ce ne luam ramas bun.

Dupa o vreme, Bunicutul îmi spuse:

- Nici nu sti ce lucru mare ai facut, prin darul pe care l-ai dat. Nici nu-ti poti închipui.

Am ramas uluit de spusele parintelui, gândind în sinea mea: „Daca Bunicutul le vede pe toate, oare câte vede Dumnezeu?” si m-am închinat.

Sa te iubeasca Dumnezeu

Odata Bunicutul i-a spus unui frate acestea:

- Sa-I spui lui Dumnezeu sa te iubeasca, astfel încât sa-L iubesti si tu.

Fratele primi cuvintele Batrânului si-apoi le spuse colegului sau Panagopoulos si înca unui frate, iar aceia îi zisera:

Dar Dumnezeu îi iubeste pe toti oamenii care vin pe lume, asa ca ce-ti tot spune parintele?!

Atunci fratele le raspunde:

- Din câte am priceput eu, cred ca parintele spunea acestea în sensul ca Dumnezeu îi iubeste pe toti oamenii, buni si rai. Dumnezeu are si o dragoste speciala, parinteasca pentru toti oamenii. Noi uneori spunem ca îi iubim pe toti, dar în realitate, lucrurile nu stau chiar asa. Eu am interpretat astfel cele spuse de Parintele Porfirie. Uneori suntem indiferenti fata de unii oameni sau ei sunt indiferenti de noi.

Atunci, pentru a le trezi interesul, le aratam iubirea noastra iar ei, încet-încet, încep sa ne iubeasca pe noi, care le-am aratat dragostea noastra. Cred ca asta voia sa spuna parintele, si anume ca trebuie sa ne rugam lui Dumnezeu sa ne iubeasca, astfel încât, simtind iubirea lui Dumnezeu si miscati fiind de ea, sa putem raspunde iubirii Sale.

Despre rugaciune

Rugaciunea comuna

Parintele hotărâse ca în fiecare seara, între orele zece și zece și un sfert, să fie un moment de întâlnire și de cunoaștere a fiilor săi duhovnicești. De aceea ne spusese tuturor că, oriunde ne-am afla, să ne rugăm cu mintea, spunând „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieste-ma!”, deși ne aflam unii în Creta, alții în Peloponez, în Salonic sau în alte părți ale Greciei sau Chiar ale lumii, astfel încât, prin rugaciune, să ne întâlnim toți cei ce ne rugăm, cuprinzându-i în rugaciunea noastră și pe cei ce nu se rugau.

Fie că, după despartirea firească de parintele nostru Porfirie, să continuăm toți fiii săi duhovnicești a împlini acest minunat testament pe care ni l-a lasat pe când încă se mai afla cu noi. Iar sfinția sa, din cerurile unde se afla acum și de unde ne vede, să ne dea sprijinul material și moral de care avem nevoie, căci are mare îndrăzneala înaintea lui Dumnezeu.

Miluieste-ma!

Când spuneam „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieste-ne!”, îmi zicea să spun nu „miluieste-ne”, ci „miluieste-ma”, fiindcă toți, unul suntem, un singur suflet frățesc, ce-L are drept cap pe Hristos.

Într-o zi i-a spus sorei S.:

- Fiica mea, când te rogi, spune aceasta rugaciune „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieste-ma!”.

Ea se ruga întocmai cum îi spusese Parintele Porfirie, dar adauga câteva cuvinte, spunând „Doamne, Iisuse Hristoase, pentru rugaciunile Sfântului ..., miluieste-ma!”.

Când s-a dus iar la Parintele Porfirie, fara a-i spune nimic despre felul în care se ruga, parintele îi zise:

- Sa stii, fiica mea, ca e bine si asa cum spui tu rugaciunea.

- Cum, parinte? L-a întrebat ea.

- Stii bine. Adica felul în care completezi rugaciunea pe care ti-am spus-o, cerând si mijlocirile sfintilor.

Asadar Parintele Porfirie cunostea exact felul în care se ruga sora S.

Limitarea rugaciunii mintii

Un frate se ruga mult cu rugaciunea mintii. Totusi mi se plângea mereu ca într-o zi Bunicutul l-a oprit a se mai ruga în felul acela, spunându-i sa se roage cu rugaciunile obisnuite ce se afla în cartile de rugaciuni. I-a îngaduit totusi sa spuna rugaciunea mintii doar zece minute pe zi.

Dupa sapte sau opt ani, într-o zi pe când Bunicutul se ducea cu masina de la Kallisia spre Atena, vazând pe drum o femeie, îi spuse fratelui sa opreasca.

Intra în vorba cu ea si o întreba de tatal ei, care se calugarise, vrând sa afle cum o mai duce. Dupa ce a terminat discutia, mi-a spus:

- Stii, cel viclean, vazând multa rugaciune pe care o facea tatal ei, care e calugar, i-a adus o stare plina de dulceata si multe alte senzatii placute. Îti aduci aminte ca, acum câtiva ani, ti-am spus sa încetezi rugaciunea? Ei bine, atunci încerca sa-ti faci si tie acelasi lucru.

Dupa ce i-a spus parintele acestea, fratele a încetat a se mai plânge, fiind pe deplin lamurit cu privire la motivele povetei parintelui.

Rugaciune si osteneala

„Când se revarsa asupra noastra Harul cel dumnezeiesc, rugaciunea noastra devine cu totul curata.

Sa te rogi neîncetat, zi si noapte, chiar si când dormi în pat".

„Oricât ai fi de obosit sa nu uiti niciodata, seara înainte de culcare, sa faci rugaciunile de seara".

Unui frate i-a spus acestea: "Când esti foarte obosit dupa o zi de munca grea, sau dupa ce ai lucrat rugaciunea mintii, spune doar „Sfinte Dumnezeule...". Este de-ajuns".

Un frate mi-a povestit urmatoarele:

„Tocmai venisem din provincie si eram foarte obosit si de munca si de calatorie, asa ca seara am spus doar „Sfinte Dumnezeule...", fara sa mai spun rugaciunile de seara.

A doua zi m-am dus la parintele Porfirie la policlinica. Imediat ce am intrat, s-a întors spre mine si-a spus:

- Ei, ieri seara ai fost ostenit si de-aceea nu ti-ai facut rugaciunile de seara. Sa nu se mai repete.

Va dati seama, mai spuse fratele meu, în ce situatie m-am aflat".

Bunicutul îmi strânge capul

De fiecare data când mergeam la Parintele Porfirie uneori îmi puneam capul pe genunchii sai, fara a-i vorbi deloc la început, rugându-ma în gând pentru el, pentru ai mei si pentru noi toti în general, ramânând în aceasta pozitie destul de mult timp. În vremea asta, parintele îmi acoperea capul cu epitrahilul, mi-l prindea cu mâinile si se ruga un timp împreuna cu mine. De multe ori îi simteam respiratia si bataile inimii. Daca ma durea capul sau altceva, îmi trecea imediat, iar când terminam si spovedania, la plecare simteam ca am luat cea mai mare binecuvântare. Pe drumul de întoarcere spre casa mi se parea ca m-am încarcat cu binecuvântare, întocmai cum se încarca o baterie cu curent electric.

Odata l-am întrebat pe Parintele Porfirie:

- Bunicutule, de ce îmi aduci capul cu mâinile în felul acesta?

Fiule, în timp ce tu te rogi, ma rog si eu si, tinându-ti capul astfel, îți iau sufletul si îl duc înaintea lui Hristos, rugându-L sa se milostiveasca de tine, sa te ajute, sa te lumineze si sa va dea tot lucrul cel de folos tie si familiei tale.

Rugaciune si boala

„Sa nu te rogi lui Hristos sa-ti ia bolile, ci sa dobâdesti pacea, lucrând rugaciunea mintii si fiind rabdator.

Astfel vei avea mare folos", spunea Parintele Porfirie.

„Sa nu-L rogi pe Dumnezeu sa-ti ia bolile, nici sa nu-L silesti la aceasta prin rugaciunile tale, ci sa starui cu

multa rabdare si smerenie, si vei vedea ca mult te vei folosi", mai spunea parintele.

„Roaga-te si nu te supara.
Roaga-te si fii raspunzator".

Un frate mi-a povestit urmatoarea întâmplare:

„Într-o zi m-am dus la spital, având o colica renala ce îmi provoca dureri foarte mari. Vorbind cu Parintele Porfirie si vazând sfintia sa ca aveam dureri, îmi spuse:

- Sa nu-I ceri lui Dumnezeu sa-ti ia durerea si, daca vei face asa, într-o luna piatra se va elimina singura.

Cam într-o luna nu vei mai avea piatra, repeta parintele, dar nu cumva sa-I ceri lui Dumnezeu sa-ti ia durerea.

Am stat în spital cincisprezece zile, timp în care durerile erau din ce în ce mai mari si mai dese. Atunci m-am rugat, spunând: „Doamne, Te rog, vezi ce dureri mari am, mai alina-le putin". Durerea a încetat de îndata. La putin timp ma suna si parintele si-mi spune:

- Nu ti-am zis sa nu-L rogi pe Dumnezeu sa-ti ia durerea?

Nu i-am raspuns nimic.

- Acum va trece mai bine de o luna pâna ce vei reusi sa scapi de piatra de la rinichi, mai zise parintele.

Dupa ce am iesit din spital, mi-am luat concediu medical. Apoi m-am întors iar în spital unde am mai stat cincisprezece zile si abia dupa aceea m-am reîntors acasa.

Fiindca tot mai aveam dureri la rinichi, m-am dus la spital pentru analize, unde iar m-au internat, pentru înca cincisprezece zile, dar piatra tot nu se elimina.

Apoi mi-au mai dat cincisprezece zile concediu medical. Era exact rastimpul prezis de Parintele Porfirie, asa ca m-am dus sa vorbesc cu sfintia sa.

Când am ajuns la Parintele Porfirie se afla acolo si sora sa, care voia sa o duc la doctor cu masina mea. Parintele m-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci si, pe când ma pregateam de plecare cu sora sa, îmi spuse:

- Du-te acum cu bine, caci vei scapa si de piatra.

Se împlinea exact o luna si jumătate din ziua în care îmi spusese: „Acum piatra va iesi dupa înca o luna si jumătate". Dupa ce am dus-o pe sora parintelui la doctor, în aceeași zi, întorcându-ma acasa, am eliminat piatra. Exact dupa înca o luna si jumătate".

Câte se pot înfaptui când facem ascultare sfintilor! Lucrurile se schimba cu totul.

Când vreun bolnav nu se vindeca prin rugaciunile alor sai si continua tratamentul medicamentos recomandat de doctori, Parintele Porfirie îmi spunea:

- Acesta, fiule, trebuie sa se vindece cu medicamentele pe care i le dau doctorii, fiindca aceasta este voia lui Hristos.

Rugaciune si nu curiozitate

„Într-o zi - îmi povestea parintele - un om intra în biserica si, în loc sa se roage si sa ceara ajutorul lui Dumnezeu pentru problemele sale, privea turla, se uita în stânga si-n dreapta la pereti si la lucrurile din biserica, fara sa se îngrijeasca de lucrurile care îl preocupau cu adevarat".

Învatatura despre rugaciunea mintii

Un frate lucra rugaciunea mintii, spunând vreme îndelungata rugaciunea „Doamne, Iisuse Hristoase,

miluieste-ma!", asa cum ne învata Sfântul Nicodim Aghioritul în cartea sa „Razboiul nevazut”.

Într-o zi, când s-a dus la Sfântul Gherasim, Bunicutul i-a spus acelui frate:

- Fiule, nu te mai ruga de-acum în felul acesta, ci roaga-te cum îți voi spune eu.

Paraseste spatiul inimii si vino în centrul launtric al capului si chiar în acel loc sa spui „Doamne, Iisuse Hristoase si Cuvântule al lui Dumnezeu cel Viu, miluieste-ma!”. Spune aceasta cu multa pace, simplitate si blândete. Sa nu te lasi tulburat de feluritele imagini pe care ti le va plasmui înainte-ti cel viclean , nici nu te grabi când spui aceasta rugaciune, ci fii foarte atent la întelesul cuvintelor. Vei observa ca parca înlauntrul capului, pe peretii interiori ai creierului, începe sa bata foarte tare un clopot. Atunci gândurile straine aduse de cel viclean nu pot patrunde înantru, fiind alungate, iar tu te vei folosi foarte mult. Nu acorda nici o atentie imaginilor pe care le vei vedea, dar nici sa le alungi cu miscari bruste, ci în chip linistit si blând sa continui a spune cuvintele acestei rugaciuni.

Totodata parintele însusi i-a spus de trei ori „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieste-ma!”, iar felul în care o spusese era atât de blând, iar glasul sau atât de dulce, încât fratele își spusese în sinea lui: „Este cu neputinta ca Dumnezeu sa nu-l miluiasca pe acest om, care lucreaza o asemenea rugaciune”.

Desigur la început fratele a întâmpinat unele greutati, din pricina schimbarii felului de a se ruga de pâna atunci cu cel învătat de la Parintele Porfirie, dar s-a straduit si înca se stradieste sa aiba rezultate mai bune, fiindca a citit într-o publicatie anuala a Sfintei Manastiri a Sfântului Grigorie, de la Muntele Athos, Perioada a II-a, anul 1978, nr. 3 si nr. 4 din 1979, ca exista opt feluri de rugaciune si ca felul pe care

Îl învățase de la Parintele Porfirie era un fel superior, la care trebuia să treacă.

Aici nu trebuie să uităm că acea rugăciune o recomandase parintele doar acelei persoane care ajunsese la un nivel duhovnicesc corespunzător, în timp ce pe alții parintele îi povățuia în chip diferit. Îndrumările parintelui erau orientate în funcție de persoana careia i se adresa, după cum îi dicta discernământul, neputând fi copiate de alți creștini. Referitor la acest fel de rugăciune, prezentat în lucrarea menționată mai sus, la pagina 30 sunt enumerate felurile rugăciunii, după lucrarea sa, astfel:

I. Rugăciunea buzelor.

II. Rugăciunea minții.

III. Rugăciunea minții din inimă.

IV. Rugăciunea inimii sau „cea de sine miscătoare”.

V. Rugăciunea contemplativă (străvazatoare)

VI. Rugăciune curată

VII. Rugăciunea duhovnicească, adică rugăciunea care trece de granițele conștiinței.

VIII. A opta rugăciune, Sfântul Isaac Sirul nu o numește rugăciune, ci „vedere cu duhul”, despre care vorbește și Sfântul Apostol Pavel, referindu-se la rapirea sa la cel de-al treilea cer, precum și Sfântul Maxim Kafsokalivitul, în dialogul său cu Sfântul Grigore Sinaitul despre rugăciune.

Amintind aici felurile rugăciunilor și continuând învățătura rugăciunii minții în timpul lucrării sale, trebuie să înțelegem că nu putem separa aceste rugăciuni una de alta. Prin urmare, trecerea de la o rugăciune la alta se face pe nesimțite, în chip organic, așa cum un copil devine adolescent, apoi tânăr și mai apoi bătrân, fără să-și dea seama cu precizie când a trecut prin toate aceste vârste.

Despre studiu si muzica

Sa citesti

„Când citești Sfânta Scriptura - îmi spunea parintele -, caci trebuie sa o citești neconținut spre a te lumina, Vietile sfinților sau alte cărți bisericești, de găsești o propoziție sau un cuvânt ce te-a impresionat, zăbovește mai mult în acel loc și vei vedea ca mult te vei folosi”.

„Sa citești foarte mult - îmi spunea parintele altadata - ca să-ți lumineze Dumnezeu mintea. Sa știi ca eu citeam foarte mult și, ca să nu fiu deranjat în timpul lecturii, chiar mă suiam într-un copac, cu o scară pe care o făcusem în acest scop și pe care o trageam după mine, ca să nu mă vada și să nu mă distraga cineva în momentele de studiu”.

Când i-am spus ca nu țin minte tot ce citesc, Parintele Porfirie mi-a spus acestea:

- Sa știi, fiule, ca toate ni se depozitează în memorie, iar când Hristos socotește ca a venit ceasul potrivit, le dezvaluie.

Dezvaluind un eveniment petrecut cu cincizeci de ani în urma, parintele mi-a spus:

- Sa nu uiti ca Dumnezeu vede tot și știe tot. Nici una dintre plăcile aparatului Sau de fotografiat nu se strica.

Învatatura prin lectura

„Când citești - îmi spunea parintele odata - sa încerci sa citești limpede, astfel încât sa se auda si ultima litera a fiecarui cuvânt.

La fel sa procedezi si când cânti la biserica sau când te rogi, fiindca astfel te obisnuiesti sa fii corect si smerit în toate, în cuget, în cuvinte si în fapte”.

Odata pe când ma aflam la manastire, parintele îmi spuse:

- Ia cartea asta si citeste-o.

Era una dintre cartile manastirii, iar subiectul tratat se referea la Nasterea lui Hristos.

Am luat asadar cartea si am început sa o citesc. Abia apucasem sa citesc trei-patru propozitii, ca parintele îmi spuse:

- Opreste-te!

M-am oprit.

- Cum citești? Ma întreba.

- Cum? Am întrebat si eu.

- Îți spun eu cum. Trebuie sa citești cu intonatie.

Totodata trebuie sa se auda limpede toate vocalele si sa ai grija sa nu tai consoanele finale ale cuvintelor. Si, mai cu seama, nu te grabi. Mai citeste o data. Am început iar sa citesc.

- Degeaba, îmi spuse. Asculta-ma pe mine.

Si începu sa citeasca câteva propozitii.

- Ai priceput acum?

- Am priceput, raspunsei.

- Ei, atunci ia-o de la început.

Am reînceput sa citesc, oarecum mai bine, mai multe propozitii.

- Ei, vezi asa, e mult mai bine, îmi zise. Straduieste-te mereu sa citesti asa cum te-am învățat si la fel sa faci când citesti texte bisericesci.

Înceind-si lectia, îmi spuse:

- Pentru osteneala ta, îți daruiesc aceasta carte.

- Va multumesc, parinte, pentru toate, i-am spus la sfârșit si am plecat multumit.

Cum sa cânt în biserica

„Când cânti, sa cânti smerit, fara sa faci grimase, fara sa faci miscari dezordonate si fara sa tot psaltirea.

Sa privesti mereu spre analog si sa nu discuti cu cel de lânga tine. Sa traiesti ceea ce cânti, fiindca doar astfel cele cântate se transmit celor adunati în biserica la slujba", îmi spunea parintele.

„Muzica buna, mare alinare aduce sufletului omenesc", obisnuia sa zica Bunicutul.

Nu toate cartile ne sunt de folos

În anul 1971 citeam o carte scrisa raposatul profesor P. Trebelas, carte ce trata urmatoarele teme: Ce este spiritismul?, Istoria Spiritismului, Fenomene Spiritiste, Contemplatie spre explicatie, Intermediari si Mediumuri, Spiritismul ca revelatie, Învatatura spiritismului, Spiritismul si crestinismul. Pe masura ce avansam în lectura, continutul cartii a adus asupra-mi temeri si tulburari, creându-mi diferite probleme în gândire si clintindu-mi credinta.

Fara a-i spune eu nimic, parintele vazu ce problema aveam si-mi spuse.

- Lasa imediat cartea pe care o citesti, caci cel viclean te lupta foarte greu.

Într-adevar am citit doar sfârșitul cartii, care spunea care este relatia dintre Spiritism si Crestinism, în timp ce o parte de la mijlocul cartii a ramas necitita.

Atunci am priceput ca nu trebuie sa ne ocupam de lucruri pe care nu le putem suporta, nefiind maturizati duhovniceste, si nici cu studiul cartilor care ne turbura, care trateaza despre lucrarile diavolului sau care, în general, sunt nocive prin continutul lor.

Despre spovedanie si despre duhovnici

Sa mergem la duhovnic

Îmi spunea adesea Bunicutul:

„Cu cât se afla omul mai departe de Dumnezeu, cu atât mai mult este necajit si chinuit de mai multe lucruri. Trebuie sa mergem la duhovnic de fiecare data când ne chinuie ceva”.

„Sa te spovedesti periodic si temeinic, fiindca, chiar de-ai fi Patriarh, daca nu te spovedesti, nu te mântuiesti”, mi-a spus parintele odata.

Spovedanie generala

„La rastimpuri trebuie, fiule, sa facem o spovedanie generala, fiindca diferite traume psihice sau anumite întâmplari ne pot provoca boli trupesti.

Când ne spovedim sa spunem nu numai pacatele pe care le-am facut, ci si diferitele cugete si sentimente ce ne încearca, de exemplu teama, tristetea, bucuria, supararea, când avem de înfruntat diferite evenimente si întâmplari, precum cutremure, decese, casatorii, împutinari ale credintei etc.

Nu deznadajdui.

„Când pacatuiesti, sa nu deznadajduiesti. Pocaieste-te cu curaj si nadejde în Dumnezeu, mergi la duhovnicul pe care ti l-am orânduit, daca nu te pot spovedi chiar eu, si spovedeste-te aceluia. Doar asa te vei mântui”.

Când esti departe

În timpul deplasarilor pe care le faceam, aflându-ma la mare distanta de Bunicutul, aveam binecuvântarea de la sfintia sa sa am si alti duhovnici, carora sa le marturisesc doar pacatele mele simple. Asadar i-am avut ca duhovnici si pe parintele Elefterie Kapsomenos în Hania (Creta), „acest mare sfânt si înalt statator înaintea lui Dumnezeu”, asa cum îl numea adesea Parintele Porfirie, dar si pe cucernicul parinte protopresbiter Ioan Tabakis, minunat slujitor al Celui Preaînalt, ca a slujit Biserica neîntrerupt si cu deplina râvna pâna la adânci batrâneti, pâna la vârsta de 96 de ani, când a adormit într-un Domn. Când parintele nu ne-a mai putut spovedi din motive de sanatate, mi-a spus: „Du-te acum la el sa-ti spovedesti pacatele, caci acest preot este un batrân preacucernic”.

„Când te afli departe de Atena - îi spuse unui frate - si nu poti veni aici periodic, trebuie sa cauti acolo un duhovnic foarte bun, caruia sa i te spovedesti. Iar orice alt lucru te-ar preocupa, referitor la rugaciunea mintii sau la anumite gânduri pe care le ai, sa nu i le spui, fiindca unii duhovnici nu le stiu chiar pe toate si te-ar putea îndruma gresit. Asadar pe acestea sa vii sa mi le spui mie.”.

Fii atent!

„Fii atent ce le spui duhovnicilor carora te spovedesti, fiindca nici ei nu stiu chiar totul. Duhovnicii trebuie sa fie foarte înțelepti, experimentati si plini de discernamânt. Trebuie sa aiba duh dumnezeiesc pentru a putea sa-ti rezolve problemele”.

Aici trebuie sa precizam ca Parintele Porfirie nu se referea la pacatele simple, de fiecare zi, pe care le facem toti, ci la concepte duhovnesti mai înalte, cum sunt rugaciunea mintii, atacurile celui viclean etc.

Un frate mi-a spus:

„Odata, pe când lucram în provincie, sotia mea s-a dus la un duhovnic foarte aspru, caruia spunându-i neputinta sa în care cadea mereu, acela a respins-o si a speriat-o. De atunci a trecut multa vreme pâna când a capatat curaj iar si-a mers din nou la spovedanie. „Ai vazut - îi spuse Bunicutul - care sunt roadele severitatii exagerate? De aceea va spun mereu sa fiti atenti la ce duhovnici mergeti si va spovediti tu, sotia si copiii vostri. Mai ales va sfatuiesc sa fiti sinceri la spovedanie, fiindca astfel dumnezeu va va ierta toate pacatele si veti putea spori duhovniceste”.

„Duhovnicul trebuie sa aiba mult discernamânt si sa se roage fierbinte lui dumnezeu, ca sa-l lumineze în ce fel sa întrebuințeze iconomia, pentru a nu pacatui”, mi-a spus Parintele Porfirie odata când, aflându-ma departe de sfintia sa, i-am cerut parerea în legatura cu alt duhovnic.

Atentie la obiceiuri

Odata Parintele Porfirie îl întreaba pe un preot:

- De câți ani esti preot?

Acela îi raspunse:

- De doisprezece.

Atunci parintele îi spuse:

- Sa fii cu bagare de seama sa nu cazi în pacatul de care vorbeste lumea.

- Care, parinte? Întreba acela.

- Ei bine, se zice ca la început se teme preotul de Biserica, iar mai apoi se teme Biserica de preot.

Despre sfânta Împartasanie

Pregătirea

„Când mergi sa te împartasesti cu Sfintele Taine, baga bine de seama - îi spunea Parintele Porfirie unui frate. Înainte de împartasanie trebuie sa te pregatesti îndelung. Sa fii cuminte, sa te înfrânezi si sa postesti si sa ai iubire multa pentru Hristos. Sa nu lasi sa treaca mai mult de cincisprezece zile între o Împartasanie si alta”.

Desigur, aceasta din urma povata se referea la acel frate. Fiecarui crestin în parte îi dadea sfatul care i se potrivea mai bine.

Nu din obisnuinta

„Fii cu bagare de seama, nu cumva sa te Împartasesti din obisnuinta.

Fiecare Împartasanie sa-ti fie ca si cum ar fi prima si totodata sa o socotesti ca si cum ar fi ultima, înainte de moarte”.

Pe potrivea fiecaruia

Discutând cu un preot diferite aspecte legate de Sfânta Împartasanie, îi spuse acelaia:

- Sa fii foarte atent în ce priveste sfaturile pe care le dai, legat de Sfânta Împartasanie, fiindca trebuie sa dai povete fiecaruia în functie de situatia sa personala.

Puterea Tainei

Într-o Duminica, un frate ce s-a împartășit a simțit foarte tare puterea Sfintei Împărtășanii și a crezut că aceasta i s-a întâmplat din pricina că nu se pregătise cum trebuia, în privința cinei, așa că, înspăimântat, s-a dus la Parintele Porfirie să-l întrebe care era cauza.

- Nu te neliniști, i-a spus Bunicutul, căci nu e nimic rău. Toate acestea s-au întâmplat fiindcă Domnul voia să-ți facă cunoscută puterea Tainei Sale.

Auzind acestea, fratele pleacă împacat.

Despre demoni, oameni rataciti, vise si piaza buna sau rea

Învatatura despre exorcisme

Într-o zi l-am dus la Parintele Porfirie pe un preot care avea o problema grava ce îl preocupa de mult timp, neputându-si da seama ca boala unei persoane era de natura neurologica sau simptomul unei demonizari.

Desi în ziua aceea se simtea foarte rau, Parintele Porfirie si-a dat seama de îndata despre ce era vorba si i-a spus:

- Esti tu oare Sfântul Antonie ca sa exorcizezi si sa alungi demonii?

În vremea aceea, preotul de care am spus mai sus facea mai multe exorcizari decât ar fi trebuit poate sa faca în cazul respectiv.

- Nu, nu sunt, îi raspunse preotul.

- Ei, daca nu esti, atunci de ce tulburi demonii cu exorcismele, iar apoi lasi victima pe mâna lor sa o chinuie? Asculta-ma, parinte - continua Bunicutul- este un mare pacat, cu totul inacceptabil, ceea ce fac astazi unii care se hirotonisesc pe sine exorcisti, exorcizând public, în fata unor mari multimi de oameni.

Nu stii ca demonii îi pot asalta si pe cei sanatosi care sunt de fata la exorcizari, începând sa creada ca sunt si ei demonizati? Si înca îi ispitesc si pe preotii care îi alunga. În ultimul timp vin la mine foarte multi oameni care cred ca sunt demonizati, fiindca au asistat la o exorcizare publica, în

anumite locuri. De aceea parinte, fiindca te vad tânar, îți voi da o învățatura despre exorcisme.

Trebuie avut în vedere faptul ca preotul care face exorcizarea se adreseaza nemijlocit demonului si, prin puterea sa preoteasca, îi porunceste sa iasa. Daca nu este priceput, poate fi vatamat el însusi. Cel mai bine si mai cuminte este ca, în loc sa porunceasca demonului si sa-l ameninte, sa se roage lui Dumnezeu, prin intermediul Sfintei Liturghii, a Tainelor si a altor rugaciuni, sa-si trimita Harul celui aflat în suferinta.

Astfel, Harul lui Dumnezeu îl acopera ca o roua pe cel suferind, iar preotul nu mai este în primejdie de a fi prins în capcana ispitelor si de a cadea în semetie sau în vreo ratacire.

Atentie! Nu spun sa nu se mai citeasca exorcisme oamenilor care nu se mai pot ajuta deloc pe sine, ci sa se citeasca, dar cu mare discernamânt si, mai degraba, în tacere, spuse Bunicutul în încheiere.

Dupa un timp, acelasi preot despre care am povestit mai sus, mi-a spus urmatoarele:

„De curând am vizitat Muntele Athos. Am fost foarte impresionat auzind ca si parintele Paisie, un Batrân cunoscut, luminat si plin de discernamânt, mi-a spus acelasi lucru pe care mi-l spusese Parintele Porfirie.

De buna seama, Sfintii stiu mult mai bine decât noi cum lucreaza demonii. Despre acest subiect parintele mai spunea:

- Am aflat ca unii citesc exorcismele cu voce tare, de parca demonii nu i-ar auzi oricum. Cel mai bine, parinte, este ca la proscomidie sa-l pomenesti pe cal aflat în suferinta, rugându-l pe Dumnezeu sa-l ajute".

Un copil demonizat

Un frate mi-a vorbit despre o familie care avea doua fete. Cea mare era stapânita de un demon care o punea sa faca mereu tot felul de pagube în casa, spargând diferite obiecte, dar si în afara casei, punând-o sa arunce pietre si diferite alte lucruri.

Asadar s-a dus acel frate împreuna cu parintele E. (fiu duhovnicesc al Parintelui Porfirie) la ei acasa, dar parintele E. nu i-a putut ajuta cu nimic în afara de sfestania pe care le-a facut-o si de sfaturile pe care le-a dat.

Vazând acestea fratele, se duse la Parintele Porfirie sa-l întrebe ce sa faca, ca sa scape familia aceea de demon. Atunci parintele îi spuse:

- Stii, fiule, cât este de puternic demonul salasluit în aceasta copila? Este într-atât de puternic încât ar putea rasturna un camion încarcat cu pietre. Si stii cine este de vina?

- Nu stiu, îi raspunde fratele.

- Sânt de vina parintii, care au aratat mai multa dragoste fetitei mai mici, lucru care a facut-o geloasa pe cea mare. Si când satana a gasit un moment prielnic de slabiciune, a biruit-o, iar acum o pune sa faca ce face.

- Ce e de facut, Bunicutule? îl întreba iar fratele.

- Ei, acum e nevoie de multa rugaciune, iar parintii trebuie sa-i arate multa dragoste, pentru a se putea însanatosi.

Cuvintele demonizatorilor

Odata Parintele Porfirie mi-a spus:

- Baga de seama sa nu dai atentie sau importanta cuvintelor spuse de diferiti demonizati, fiindca se poate ca prin ele, vicleanul sa încerce sa-ti întinda o cursa.

Si îmi povesti cazul unui preot care urmarea adesea si înregistra pe casetofon vorbele demonizatorilor.

Odata, pe când acest preot se afla într-o manastire unde se urma calendarul vechi, cel viclean îl tulbura printr-un gând legat de calendarul religios, spunându-i: „Voi care urmati calendarul cel nou nu va veti mântui" si altele asemenea. Astfel i-a clatinat credinta pentru o vreme destul de îndelungata.

- Fii atent, fiule, la cel viclean, mai spuse parintele.

Vrajile magului Sai-Baba

Odata veni pentru prima oara la Parintele Porfirie un om care avea un magazin si care stia ca asociatul sau fura.

Omul fusese în India la magul Sai-Baba, iar acela îi facuse un praf, spunându-i sa ia în fiecare zi si sa manânce putin, în chip de Sfânta Împartasanie, asa cum ne-a spus chiar el.

Bunicutul, pentru a-l convinge sa arunce acel praf, fiindca era diavolesc, i-a spus mai întâi despre asociatul care îl fura. Vazându-l acel om atunci pentru prima oara pe Parintele Porfirie, a fost uimit de aceasta dezvaluire.

Apoi i-a spus parintelui ca mergând în India la Sai-Baba, acela i-a dat praful în chip cu totul minunat.

Ridicându-si mâna în sus si apoi coborând-o, deodata i s-a umplut palma cu praful pe care i l-a dat acelu om.

Atunci Bunicutul îi spuse:

- E o înșelatorie la mijloc.

Si îi descrie felul în care si-a umplut acel Sai-Baba palma cu praful respectiv.

- Ei bine, avea un mecanism mic ascuns sub haina. Prin ridicarea si coborârea mâinii apasa mecanismul, iar palma i se umplea de praf. Da, vad foarte limpede, chiar asa face.

Pentru a-l convinge, îi mai spuse si alte întâmplari de la magazinul sau, petrecute cu acel asociat. Încearca astfel sa-i dovedeasca faptul ca cele pe care le vedea erau adevarate, desi nu le putea dovedi, asa cum era adevarat si furtul de la magazin.

Aceasta modalitate de convingere o folosea Bunicutul atunci când nu putea convinge în alt fel, adica atunci când spunea lucruri duhovnicesti sau care erau foarte greu de dovedit. Pentru a convinge omul respectiv, desi lucrurile nu puteau fi demonstrate, îi spunea fiecaruia întâmplari din viata sa, din cele pe care le cunostea el însusi, nestiute de nimeni altcineva, astfel încât sa fie pe deplin încredintat de cele aflate, auzite sau dezvaluite de Parintele Porfirie. Asadar îi vorbea despre lucruri necunoscute altora, si pe care Bunicutul nu le-ar fi putut afla de altundeva, pentru a se încredinta omul respectiv despre adevarul celor dezvaluite de Parintele Porfirie.

Într-o zi ne-a spus parintele însusi ca facea întocmai ca Hristos cu bolnavii pe care îi tamadua. Le spunea asadar Hristos: „Iertate îti sunt pacatele!”. Pentru a le dovedi ca într-adevar au primit iertarea pacatelor, le vindeca si trupul si astfel acela își lua patul si mergea.

Partea exterioara a vindecarii trupului era dovada ca si sufletul fusese curatat. Asadar cum s-a vindecat trupul paralticului, s-a vindecat si sufletul sau.

- Am gasit aceasta modalitate de a convinge oamenii, fiindca unii fii duhovnicesti sunt mai dificili, spunea parintele.

Fii atent la cei rataciti

„Fii atent la cei rataciti, îmi spunea parintele. Din pricina ca sunt fanatici nu pot fi lesne întorsi din drum.

Lasa-i în pace si nu starui. Doar roaga-te lui Dumnezeu pentru ei, sa-i lumineze”.

Sa nu va duceti la mediumuri

Unui alt frate i-a spus:

„Sa nu te duci la mediumuri, la vrajitori si vrajitoare, când ai probleme de rezolvat, fiindca sunt în stare, fiule, sa te înnebuneasca si sa-ti ia toti banii. Tine-te departe si nu te amesteca printre ei. Tine-te aproape de Hristos si de Biserica”.

Despre antihrist

Odata pe când ma aflam la sfintia sa împreuna cu un frate, Parintele Porfirie ne-a spus: „Sa nu va preocupati de cele de pe urma, nici de antihrist, nici de semnele sale, fiindca sa stiti ca, atâta timp cât îl avem pe Hristos cu noi, antihristul nu ne poate vatama cu nimic”.

Sa nu credem în vise

„Nu trebuie sa credem în vise, fiindca de multe ori cel viclean ne întinde capcane prin aceste vise”.

Despre piaza buna sau rea

Odata l-am întrebat pe Parintele Porfirie daca este bine sa credem în ceea ce poporul numeste „piaza buna si piaza rea”, iar sfintia sa mi-a raspuns:

- Într-o dimineata un preot s-a dus la zarzavagiu sa cumpere mere. În locul acela erau mai multi vânzatori de mere care aveau multi cumparatori. La acel vânzator însa, în ziua aceea, nu venise nici un cumparator, asa ca nu vânduse nimic. Apropiindu-se de el, preotul l-a salutat si i-a cerut o punga în care sa-si puna câteva mere. Vânzatorul i-a dat punga si l-a lasat sa-si aleaga singur merele, unul câte unul. Pâna sa termine de ales merele, se adunase atâta lume, încât vânzatorul nu mai prididea sa-i serveasca. În scurt timp vânduse toate merele si nu mai stia cum sa-i multumeasca preotului.

- Adica, Bunicutule, trebuie sa credem ca preotul fusese piaza buna? l-am întrebat iar pe parintele.

- Da, fiule, dar nu întotdeauna. Când omul respectiv este om al lui Dumnezeu, Harul Sau îl urmeaza peste tot si astfel se petrec tot felul de minuni”.

Bunicutul „aducator de ghinion”

Odata stateam de vorba cu Bunicutul, care mi-a povestit o întâmplare petrecuta când fusese în Kyllini din judetul Iliia.

Parintele astepta pe tarm un vas, iar puțin mai departe se afla un pescar ce pescuia, fara sa prinda însa nimic.

Bunicutul se tot plimba pe malul marii, iar pescarul, vazându-l aproape de el, socotea ca-i aducea ghinion si de aceea nu prindea nici un peste. Asadar îl socotea „aducator de ghinion” si de aceea, la rastimpuri, îl privea dusmanos. Vazând Bunicutul aceasta, i-a spus:

- Arunca-ti plasa mai încolo!

Pescarul îl privi cu indiferenta si apoi cu mânie. Atunci Bunicutul îi spuse din nou:

- Arunca-ti plasa mai încolo, când îți spun!

Aruncând plasa în locul pe care i-l aratase Bunicutul, prinse de îndata un peste foarte mare. Se pierdu cu firea pescarul... apoi îi spuse parintelui:

- Cine esti? Sfânt sau preot? Spune-mi!

- Ei, sunt doar un preot, zise Parintele Porfirie, lasându-l pe malul marii.

Despre familie si educarea copiilor

Teama, ca piedica în calea casatoriei

Pe când ma aflam împreuna cu sfintia sa, îl suna un frate, fiindca nu putuse gasi pâna atunci o femeie cu care sa se casatoreasca, desi avea deja 45 de ani. I se parea ca aceasta i se întâmpla din pricina ca îi facuse cineva farmece.

Acest din urma gând însa nu i-l spusese Parintelui Porfirie la telefon.

Atunci Bunicutul îi spuse:

- Asculta-ma pe mine, ca nu ti-a facut nimeni farmece. Tu esti pricina.

- Cum adica? Îl întreba fratele.

- Ei bine, ai temeri în ce priveste casatoria si de aceea ti se pare ca nu ti se potriveste nici una dintre femeile pe care le cunosti.

Fratele tot staruia în ideile sale. Atunci parintele îmi spuse:

- Spune-i si tu, caci nu mai pot vorbi. Asta e problema lui.

Dar fratele tot nu a priceput, tinând-o tot pe-a sa.

Problemele familiare si sfintirea

Pentru a îndrepta metehnele unui frate, asa cum facea cu noi toti, parintele din natura si din viata sa si îi spuse:

- Sa stii, fiule, ca nimic nu este la voia întâmplării. Toate au un rost si nimic nu se petrece fara pricina.

Nici o frunza nu cade din copac fara voia lui Dumnezeu. De aceea nu trebuie sa te întristezi de cele ce ti se întâmpla. Doar astfel ne putem sfinti. Iata, de pilda, te necajesti din pricina casnicilor tai si te framânti fie pentru sotia ta, fie pentru copiii tai. Sa stii ca doar astfel poti spori duhovniceste. Daca nu ar fi ei, n-ai putea spori deloc. Dumnezeu ti i-a dat înadins. Bine, bine, îmi vei spune - continua parintele - dar e drept sa suferim din pricina celor dragi? Da, îti voi raspunde, fiindca asa vrea Dumnezeu. Iar tu esti din cale-afara de sensibil si, din pricina suparării, te doare stomacul si toata cavitatea abdominala, nu-i asa?

- Asa e, parinte. Dar spune-mi, e asa de rau sa fii sensibil?

- Da, îi raspunde parintele. Este rau când cineva este asa de sensibil cum esti tu, fiindca din cauza suparării îti vei pricinui tot felul de boli trupesti si nu numai. Si nu stii oare ca toate bolile psihice sunt demonice?

- Nu, nu sti, îi raspunde fratele.

- Ei bine, ai aflat acum de la mine, îi spuse parintele.

Se împaca un cuplu despartit

Într-o zi, pe când îl duceam acasa pe Bunicut, mi-a povestit urmatoarea întâmplare: „Odata, fiule, am luat un taxi ca sa ma duc acasa. Când m-am suit în taxi, taximetristul a dat drumul la radio si asculta niste muzica populara. Atunci i-am spus:

- Te rog frumos sa închizi radioul, fiindca nu prea îmi plac cântecele astea.

- Imediat, Bunicutule, îmi raspunde acela.

Apoi l-am întrebat:

- Cum te cheama?
- Ma cheama Vasilis, mi-a raspuns.
- Ia spune-mi, Vasilis, ai copii? L-am întrebat iar.
- Da, am doi, zise.
- Mai Vasilis, dar tare îți mai seamana cel mare. Stii asta?
- Într-adevar, îmi raspunse. Dar de unde stii, parinte?
- Unde sunt copiii acum? l-am întrebat eu.
- Sunt într-un sat cu mama lor.
- Si tu stai aici, singur? L-am întrebat.
- Da, îmi zise. Ne-am despartit, parinte, si eu stau acum aici, iar ea în sat cu copiii.
- Pai bine, mai Vasilis, cum îi lasi tu asa singuri si nu te duci sa-i vezi?
- Nu se poate, parinte, îmi spuse, fiindca traim asa de multa vreme si nu pot sa ma mai întorc acolo.
- Da de ce nu poti? Vrei sa te ajut eu sa va întâlniti? L-am întrebat iar:
- Cum m-ai putea ajuta, parinte?
- Ce-ti pasa tie? Spune-mi daca vrei, si ma voi îngriji eu de toate.
- Bine, vreau, asa ca îngrijeste-te de tot.
- Ei bine, l-am luat si l-am dus în satul în care locuiau sotia si copiii sai. Îndata ce ne-a, apropiat de casa, îmi spuse:
- Gata, nu merg mai departe. Ma opresc aici.
- Bine, i-am spus, stai aici.
- Atunci m-am dat jos din masina. Intrând în casa, am luat-o pe sotia sa si am dus-o la el si astfel s-au împacat".
- Dupa ce si-a încheiat povestirea, i-am spus:
- Tare te iubesc, Bunicutule, pentru ce ai facut.
- Auzindu-mi cuvintele, parintele râse.

Nu te indigna!

Întorcându-se un frate odata de la biserica, intra în casa si-si vazu sotia si copiii care nu se dusesera la biserica.

„Ia uite, e Duminica, si nu s-au dus la biserica sa ia binecuvântare. Ce sa le spun?” își zise în sinea lui, necajindu-se foarte tare pentru negrija lor.

Peste câteva zile se întâlni cu Parintele Porfirie, caruia nu-i spuse nimic despre acestea, ci despre alte pacate ale sale. Atunci parintele îi spuse:

- Am lamurit ce mi-ai spus pâna acum, dar sa nu mai faci niciodata ce ai facut Duminica.

- Ce anume, Bunicutule? îl întreba fratele.

- Adica faptul ca ai intrat în casa si, vazând ca ai tai nu s-au dus la biserica, te-ai indignat, te-ai enervat si te-ai separat.

- Ce sa fac, Bunicutule? îl întreba iar fratele.

- Ei bine, venind de la biserica de unde ai luat binecuvântare si vazând ca familia ta nu s-a dus la biserica, sa-ti spui linistit în sinea ta „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieste-ma!” si te linistesti si mai mult. Fiindca altminteri, din pricina supararii, ti se irita intestinele si te doare burta, nu-i asa?

- Da, asa este, raspuse fratele, cerând iertare Parintelui Porfirie.

Despre femei

Unui frate i-a spus acestea:

„Daca vreodata te cearta sotia ta ca te ocupi prea mult de cele bisericesti, sa nu-i raspunzi. Du-te si plimba-te si, când i-a trecut si gateste în bucatarie, du-te la ea, mângâi-

o usor pe cap sau sarut-o pe obraz. Asta o va îmbuna si va uita tot ce-ai facut înainte".

Unui alt frate i-a spus:

„Fii atent sa nu o sâcâi prea mult pe sotia ta. Sa nu fii nici prea înnebunit dupa ea. Sa fii cumpanit si sa nu exagerezi".

„De multe ori femeile vor sa semene cu barbatii si le place sa poarte haine barbatesti si sa faca aceleasi lucruri si aceleasi miscari pe care le fac barbatii", mi-a spus odata Parintele Porfirie.

Unei surori parintele i-a spus:

„Femeile care sunt geloase pe sotii lor, adesea se îmbolnavesc de cancer.

Asta li se întâmpla chiar si preoteselor.

Toate bolile sunt pricinuite de suparari, chiar si piatra la rinichi".

Copiii sunt o adevarata bogatie

Odata când eram împreuna cu parintele si cu un frate care avea cinci copii, eu neavând decât doi, sfîntia sa îmi spuse:

- Uite, el este foarte bogat, pe când tu esti foarte sarac! Pricepi?

- Pricep, parinte, am raspuns, plecând capul.

Îndrumari pentru dobândirea copiilor

O sora mi-a povestit acestea:

Odata m-am dus împreuna cu sotul meu la Parintele Porfirie care, în timp ce stateam de vorba, m-a întreat:

- Ce-ti mai face celalalt copil?

- Bunicutule, dar n-am decât un singur copil, i-am raspuns.

- Cum asa, fiica mea, trebuia sa mai ai un copilas de doi ani. De ce nu mai ai un copil?

- Bunicutule, nu mai vreau alt copil, fiindca am probleme cu sotul meu, care nu poate, asa ca nu-mi mai doresc înca un copil.

Sotul meu, care e un om foarte sensibil si care își mai dorea si alti copii, îi spuse:

- Bunicutule, spuneti-i ca mai vreau si alti copii.

Atunci parintele zise:

- Ei, fiule, nu mai puteti avea alti copii, din pricina ca sotia ta este obosita si are probleme psihologice. De aceea nu mai puteti face alti copii.

Totodata ma privi si, dupa ce am terminat de vorbit, pe când ma pregateam sa plec, îmi spuse:

- Fiica mea, mai faceti o ultima încercare luna asta.

Doar luna asta.

Într-adevar, în acea luna am ramas însarcinata. Am nascut o fetita frumoasa, care este o adevarata binecuvântare si ne aduce numai bucurii.

Despre copii

Odata, ducându-ma la Parintele Porfirie sa ma spovedesc si rugându-l sa-mi spuna cum sunt copiii mei, mi-a zis:

- Ei bine, fiul tau seamana cu tine, iar fiica ta cu mama sa. Astfel i-ati împartit între voi si n-aveti motiv sa va plângeti.

Înainte de a pleca la Muntele Athos, întrebând fiind de un frate, dacă se comporta cum trebuie cu fiul sau, Bunicutul i-a răspuns:

- Cu fiul tau te porti cum trebuie, dar fii atent cum te porti cu fiica ta.

Într-adevar, cu o zi înainte îi facusem foarte sever observatie fiicei sale, din pricina unei mici neglijente, din timpul mesei.

- Si sa ai multa iubire, multa iubire pentru toti, i-a mai spus Parintele Porfirie.

Adesea parintele spunea:

„Parintii sunt de vina pentru problemele copiilor. Toate problemele pornesc de la parinti. În primul rând trebuie sa se sfinteasca parintii si apoi se vor sfinti si copiii.

Abia dupa aceea nu vor mai fi deloc probleme.

Copiii devin problematici, când parintii între ei au probleme”.

Tot despre copii, Parintele Porfirie spunea adesea:

„Au probleme, atunci când parintii lor nu sunt cum trebuie.

Nu trebuie sa-i certam pe copii, ci sa-i sfatuim.

Daca vrem sa faca ceva, trebuie mai întâi sa le dam noi un exemplu bun si abia apoi sa ne ridicam mâinile spre Dumnezeu si sa ne rugam”.

„Trebuie sa izbutim sa fim un exemplu pozitiv pentru copiii nostri, macar pâna ajung la unsprezece ani”.

„Nu trebuie sa-i silim pe altii sa mearga la biserica. Hristos a spus: Cine voieste, Sa-Mi urmeze Mie”.

Un frate l-a întrebând odata:

- Bunicutule, ce sa-i spun fiului meu care cred ca s-a împrietenit cu o tânara? Tare mi-e frica sa nu cada în pacat cu ea. Si, pe lângă asta, nu o vrem de nora nici eu, nici sotia mea.

Parintele i-a raspuns:

- Tu o cunosti pe aceasta fata?

- Nu, i-a raspuns fratele.

- Atunci de ce spui ca nu e buna? Te sfatuiesc sa nu-l certi, ci sa-i spui: „Asculta, fiule, eu îmi petrec toata ziua si toata noaptea gândind la cele sfinte si nu-mi prea place ce faci. Te rog, încearca sa fii mai bun, fiindca lui Dumnezeu nu îi plac astfel de lucruri". Ai înteles?

- Am înteles, îi raspunse fratele.

De atunci nu si-a mai certat fiul, asa cum obisnuia sa faca înainte, socotind si faptul ca era destul de mare.

„Nu trebuie sa le facem întruna observatie copiilor nostri. Trebuie sa le fim un exemplu bun în permanenta".

Odata mi-a spus:

- Sa nu-ti certi copiii si sa nu-i dadacesti tot timpul.

- Dar ce sa fac, Bunicutule? l-am întrebat.

- Uite ce sa faci. Sa te rogi si sa-I spui totul lui Dumnezeu, ca sa capeti binecuvântare de sus, si nu invers, cum faci tu.

Toate le vedea Bunicutul cu harul pe care îl avea, chiar fara sa-i spunem nimic. Ne vedea chiar si lipsurile.

„Sa le spui copiilor tai sa învete bine la scoala, pentru a ajunge oameni vrednici si pentru a nu fi prinsi în tovarasii rele".

„Daca avem doi copii, nu trebuie sa-l mângâiem pe unul în fata celuilalt, fiindca va fi gelos".

„Copiii se vor simti mai atasati unul de celalalt, daca le cerem sa duca la bun sfârșit unele treburi, sa aiba grija unul de altul sau sa se încurajeze unul pe altul".

„Trei forte actioneaza asupra sufletului: forta binelui, forta raului si o a treia forta, neutra, apartinând sufletului însusi”.

„Cu cât este un copil mai agresiv, cu atât este mai sensibil”.

„Cine nu foloseste nuiuaa, acela nu-si iubeste copilul”.

Cu ani în urma, înainte sa-mi cumpar televizor, m-am dus sa iau binecuvântare de la Parintele Porfirie si sa-l întreb daca era bine sa-l cumpar, fiindca pe atunci copiii mei erau mici si mi-era teama sa nu le afectez educatia. Raspunzând întrebării mele, Bunicutul îmi spuse:

- Poti cumpara televizorul, dar cumpara mereu si un program, ca sa vezi la ce emisiuni se pot uita, adica ce emisiuni sunt potrivite si ce emisiuni sunt nepotrivite.

Despre Biserica lui Hristos

Hristos a înviat!

„Hristos a înviat! Acesta este cel mai înțeles al Creștinismului”.

Raiul si iadul

„Fii atent la mine. Si iadul si satana si Raiul, toate sunt adevarate. Eu însă nu vreau sa te temi de ele, sau sa te gândești la ele asa cum faci tu.

Vreau sa-l iubesti pe Hristos, Care este Totul. Atunci, oriunde te vei afla, nu te vei mai teme de nimic din toate acestea. Vei avea toate lucrurile bune, fie ca te afli aici, fie ca te afli altundeva.

Da, Hristos ne asteapta si, îndata ce ne vom deschide inima cât de puțin, El va patrunde în ea de îndata si vom avea parte de toate cele bune.

Este întocmai ca soarele. Când tragi fie si puțin perdeaua, lumina patrunde imediat în odaie, iar razele sale ne încălzesc”.

Sa te interesezi

„Te afli în Biserica cea mai mare parte a timpului, o slujesti, si nu stii lucrurile noi care se petrec în ea?”, îmi spunea adesea parintele când vedea ca nu stiam ceva legat de cele petrecute în cadrul Bisericii.

Sa nu cazi în ispita!

„Sa ramâi credincios pâna la moarte - îmi spunea parintele - si sa nu te lasi atras de sectele si de scandalurile care se mai petrec la rastimpuri în sânul Bisericii din pricina unora. Roaga-te sa înceteze, sa se astearna pacea, ca sa nu se abata asupra-ne mânia lui Dumnezeu”.

Calendarul

Un monah l-a întrebat pe Parintele Porfirie ce calendar ar trebui sa urmeze, pe cel vechi sau pe cel nou.

Parintele i-a spus:

- Asculta. Daca vei trai în lume, atunci sa urmezi calendarul pe care îl are Biserica, pentru a nu tulbura lumea, numai daca nu cumva vei dori sa vietuiesi la Muntele Athos.

Despre împreuna sarbatorirea Pastelui

Unul dintre fiii lui duhovnicesti, ce urma sa participe în strainatate la un congres la care participau si ortodocsi si catolici, congres ce avea ca tema împreuna sarbatorirea Pastelui, i-a cerut binecuvântarea Parintelui Porfirie si l-a întrebat ce pozitie se cuvenea sa adopte în problema respectiva. Bunicutul i-a raspuns:

- Voi sa mentineti si sa sprijiniti pozitia Bisericii Ortodoxe. Daca vor vrea si ei sa ni se alature, nici nu putem si nici nu se cuvine sa-i împiedicam sa o faca.

De când exista Biserica?

Un frate duhovnicesc era foarte preocupat de raspunsul la întrebarea „De când exista Biserica lui Hristos?”, fiindca voia sa-l foloseasca în predicile sale si într-o carte pe care tocmai o scria.

Într-o zi s-a dus la Parintele Porfirie si, dupa o vreme, a dat sa plece, fara însa a-i fi spus nimic despre nedumerirea sa.

Dupa ce l-a binecuvântat, Parintele Porfirie i-a spus:

- Acum du-te cu bine. Sa stii ca Biserica este mai înainte de toti vecii si nezidita, asa ca lasa-i pe teologi sa spuna ce vor.

Fratele ramase mut, auzind felul în care Bunicutul îi dezvaluise raspunsul la o întrebare pe care nici nu apucase sa i-o puna.

Despre misticism

Vrând sa aflu mai multe despre misticismul Bisericii noastre, l-am întrebat pe Parintele Porfirie despre acest subiect. Din pricina ca nu putea sa exprime cu propriile cuvinte tot ce stia mi-a spus:

- Asculta-ma. Exista o carte intitulata „Esenta Ortodoxiei”, de A. Theodorou. La sfârșitul cartii, acest subiect este prezentat foarte bine. Hai sa mergem împreuna sa o cumperi.

Am pornit-o asadar spre o librerie pe care o stia Parintele Porfirie. Ajunsi acolo, întrebându-l pe vânzator daca are cartea respectiva, acela i-a raspuns:

- Da, parinte, o avem. Este o carte foarte buna. Mai ales la sfârșit, trateaza foarte bine misticismul.

Bunicutul se întoarce spre mine zâmbind și mă întreabă:

- Ai văzut că am avut dreptate?

Am cumpărat asadar cartea și am citit-o pentru a afla ce este misticismul și ce spun despre acesta Sfinții Părinți ai Bisericii noastre.

Toti sunt copiii lui Dumnezeu

Un frate mi-a povestit următoarele:

„Odată profesorul Panagopoulos a spus: „Nu toți sunt copiii lui Dumnezeu. Copiii ai lui Dumnezeu sunt doar cei care sunt frați întru Hristos”.

La rândul meu spusese această într-o discuție avută la serviciu cu câțiva colegi. În aceeași zi mă suna Bunicutul și îmi spuse:

- Toti sunt copiii lui Dumnezeu. Toti oamenii sunt fiii lui Dumnezeu.

Apoi închise telefonul.

Pe mine însă toate acestea mă nedumereau.

De ce spusese Panagopoulos că nu toți oamenii sunt copiii lui Hristos, în timp ce Bunicutul susținea contrariul, că toți suntem copiii lui Hristos, în timp ce Bunicutul susținea contrariul, că toți suntem fiii lui Hristos?

Tot gândindu-mă, am ajuns la concluzia că toți sunt copiii lui Dumnezeu în sensul general al cuvântului, dar puțini erau fiii Săi în sensul înfierii, aceștia urmând să mostenească Împărăția Cerurilor. Într-adevăr, toți sunt fiii lui Dumnezeu, dar nu toți sunt mostenitorii Săi. Sensul general al termenului de înfiere se referă la toată lumea, dar sensul particular al termenului de înfiere se referă doar la creștini, care sunt singurii mostenitori”.

De aceea fratele nu-i mai ceru parintelui sa-i explice cele spuse la telefon.

Despre cuvântările lui Panagopoulos

Un frate mi-a povestit urmatoarea întâmplare:

„Înainte de a începe sa înregistrez pe casete cuvântările profesorului Panagopoulos, m-am dus la Parintele Porfirie sa iau binecuvântare si sa-l întreb daca trebuie sau nu sa le înregistrez, fiindca aveam unele ezitari.

- Ei, fa si tu ce te lumineaza Dumnezeu, îmi raspunse parintele.

Într-o zi, pe când mergeam împreuna spre Kallisia, îmi spuse deodata, ca si cum chiar în clipa aceea fusese inspirat sa raspunda.

- Da, da. Înregistreaza casetele. Înregistreaza-le. Totul va fi bine si multi se vor folosi.

Într-adevar, de atunci am înregistrat multe casete cu cuvântările lui Panagopoulos, sute, chiar mii de casete. Am înregistrat mai mult de cincizeci de mii de casete, astfel încât la un moment dat obosisem, asa ca ma hotarâsem sa renunt. Bunicutul însa îmi spuse ca acele cuvântari aveau mare ecou în lumea întreaga.

Le trimetam tuturor casete si de peste tot ne sunau sa le mai trimitem, spunându-ne ca într-adevar multi oameni se folosesc duhovniceste, ascultându-le.

Totusi eu hotarâsem sa nu mai înregistrez casete. Desi luasem aceasta hotarâre cu doua-trei zile în urma, continuam sa înregistrez. La un moment dat, am hotarât cu adevarat sa nu mai fac nici o înregistrare, asa ca am lasat magnetofonele într-o sala, acoperite cu o pânza si nu le-am mai luat cu mine, ca în alte dati, sa înregistrez. Atunci ma suna Bunicutul si-mi zise:

- Ei, ia spune-mi cum mai merge cu înregistrarea casetelor? Tu ce mai faci? Hai, ramâi cu bine.

N-am apucat nici macar sa-l întreb ce face.

Am înteles - îsi continua fratele povestirea - ca prin întrebarea pe care mi-o pusese, nu din simpla curiozitate, ma îndemna sa continuu înregistrările.

Într-adevar, dupa aceasta am reluat înregistrările, fiindca eram convins ca aceasta lucrare avea rezultate foarte serioase, cu adevarat pozitive".

Încheiere

Prin puținul pe care l-am scris, sigur l-am nedreptatit pe Parintele Porfirie, fiindca stiu ca întotdeauna a încercat „sa se ascunda”, asa cum obisnuiesc toti Sfintii Parinti ai Bisericii noastre.

Desi poate multi nu-l socotesc înca sfânt, si înca si mai multi nici nu-l cunosc, asta nu are prea mare însemnatate. Cu adevarat însemnata este viata sa plina de lumina si har, exemplul sau, simplu si tacut, plin de virtuti si puteri dumnezeiesti, prin care își ajuta semenii.

Îl propovadua pe Hristos chiar si la telefon si facea minuni, aflându-se la mare departare de cei ce le traiau. Avea viziuni dumnezeiesti datorita harului stravederii, iar cu harul profetiei spunea cele ce se vor petrece. Foarte curând se va vadi tuturor cât Har dumnezeiesc i-a fost daruit.

În loc de epilog

Adormirea Bunicutului ne-a provocat tuturor o durere adâncă, de nedescris, fiindcă, neîndoios, Cuviosul Parinte Porfirie cel înduhovnicit, ne-a fost tuturor un dar nepretuit din partea lui Dumnezeu.

Pierderea este mare, fiindcă a lasat în urma sa un mare gol duhovnicesc.

Era ca o ploaie aducatoare de pace, care uda pamântul însetat al sufletelor noastre.

Chipul sau, viata si cuvintele sale vor ramâne vesnic vii în inimile si în gândurile noastre.

Multe se vor scrie si înca si mai multe se vor spune despre Parintele Porfirie, fiindcă este un izvor cristalin ce va curge vesnic si nu va seca în veci.

Binecuvântarile si mijlocirile sale sa ne fie sprijin pe anevoiosul drum al vietii si sa ne întareasca în lupta noastra duhovniceasca. Amin.

Rugaciunea unui fiu duhovnicesc

**Dragul meu Bunicut,
Sfinte Parinte duhovnicesc,**

Acolo sus unde te afli, stii foarte bine cât de mult te iubesc.

Mult l-ai iubit, asa cum ai scris în testamentul pe care ni l-ai lasat, pe Sfântul Ioan Kalivitul, facând multe rugaciuni si luptându-te cu tarie, casa fii asemenea lui.

Toate acestea te-au ajutat foarte mult sa-L iubesti pe Dumnezeu si sa vietuiesti bine în lume, asa cum si în locul în care te afli acum te bucuri de vesnica dulceata a Raiului, de lumina cea neapropiata a lui Dumnezeu Cel întreit luminat ca un soare, veselindu-te întru toti vecii.

Ma rog si eu acum si ma lupt, Bunicutule, spre a fi asemenea tie, cât voi trai pe pamânt. Calc pe urmele tale si, cu ajutorul tau, pe care mereu l-am asteptat si acum cu atât mai mult îl astept, nadajduiesc, ca fiu duhovnicesc al tau ce ma aflu, sa-L iubesc si eu pe Dumnezeu, Care este Totul si pe care Îl rog, pentru rugaciunile tale, sa ma învredniceasca sa întru si eu în Biserica Sa nezidita de pe pamânt.

Fiindca, asa cum ai spus, de aici trebuie sa încep.

Îmi spui, Bunicutule, sa te iert, pentru supararile ce mi-ai pricinuit. Atunci cum a trebui sa-ti cer eu sa ma ierti, pentru atâta neascultare, sau pentru atâtea suparari si tristeti ce ti-am pricinuit si prin care ti-am subrezit si mai mult sanatatea fragila, provocându-ti dureri pe care nici cel ai salbatic calau nu ti le-ar fi pricinuit.

Te rog, Bunicutule, primește această sincera și smerită rugăciune pe care ți-o aduc acum, și roaga-L pe Dumnezeu să mă ierte pentru toate câte nu ți le-am spovedit, pentru toate greselile mele cele de voie, cu cuvântul, cu fapta, cu gândul, și mă învrednicește, cât voi trăi pe pământ, să fac mereu voia ta, care este voia Domnului nostru. Învrednicește-mă, pentru rugăciunile tale, să-L pot iubi și îndupleca pe Dumnezeu, cu harul și cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Caruia împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh I se cuvine slava, cinstea și închinaciunea, acum și pururi și în vecii vecilor. Amin.

SFARSIT

Amintiri despre batranul Porfirie

Parintele nostru duhovnicesc,
stravazator si inaintevazator
de

Anastasios Sotirios Tzavaras

FOLOSITI TEXTUL DOAR DACA AVETI CERTITUDINEA CA ESTE CONFORM CU ORIGINALUL ROMANESC APARUT LA EDITURA **BUNAVESTIRE, BACAU, 1999**. PENTRU ACEASTA PROCURATIVA LUCRAREA DOAR DE LA PERSOANE DE INCREDERE CARE AU VERIFICAT INTEGRITATEA TEXTULUI, SAU DESCARCATI-O DE PE SITEUL

<http://www.angelfire.com/blues2/carti/>

Rugati-va pentru cei ce au trudit la realizarea acestei versiuni digitale.

APOLOGETICUM
2003
